

Sexarbejde i en digitaliseret tidsalder: OnlyFans - mellem pornografisk arbejde, frigørelse og seksuel dannelse

Af Emma Dybdal Andersen, Sara Wienke Christiansen og Sara Hellum

Speciale, Pædagogik, Københavns Universitet 2022

Førord

Specialeprojektet er gennemført ved Pædagogik på Københavns Universitet i efteråret 2021 og vejledt af professor Karen Borgnakke. Specialeafhandlingen er i nærværende version møntet på download og let forkortet. Således er alene de afsnit og kapitler, der knytter sig til analysen af OnlyFans medtaget.

Summary

This master's thesis examines the platform OnlyFans in a Danish context. The aim of the thesis is to identify the ideas and representations of OnlyFans in the broad public debate and in the interviews that were done for this project. This is done through a critical discourse analysis inspired by Norman Fairclough. In addition the thesis discusses the analytical findings through the lens of professor of pedagogy Thomas Ziehe and his theory on modernity, to examine the possible implications for identity building and sexual formation. Lastly the empirical findings are discussed through the perspective of Guy Standings theory of the precariat and precarisation.

The first part of the analysis finds that there are three main themes in the broad public debate on OnlyFans. The main themes are *concern for the normalization of pornographic work* through the increasing prevalence of the platform OnlyFans, the *potential for sexual emancipation through the platform*, and the question of *how* and by *whom* young people should be *protected from, or prepared for, the pornographic work on the platform*. The second part of the analysis finds that the five interviewed content creators have different motivations for- and experiences of their work on OnlyFans, and that their subjective experiences must be seen in relation to their economic situations and personal goals for using the platform. The analysis also finds a double tendency in its informants to simultaneously rethink and redefine the categories 'porn' and 'sexwork' in terms of its personal potentials, while maintaining a group identity as 'sexworkers' for the political purpose of destigmatizing sexwork. Lastly the analysis shows a shared pragmatic challenge for the informants in the work related to promoting their OnlyFans-profile for the purpose of gaining followers and income.

Through a discussion of the tendencies found in the informants compared to the first and second wave of modernization as described by Thomas Ziehe, the thesis proposes that the work on OnlyFans calls for a high degree of self reflection and self discipline, while also calling for the content creators to see themselves as agents of change in relation to stigmatization of sexwork. Lastly Guy Standings theory of the precariat is included to show how OnlyFans can be seen as part of a growing industry of platform work with precarious working conditions, while also having characteristics unique for sexwork.

Indledning	6
Del 1.	7
Om OnlyFans	7
Terminologi	7
Platformens opbygning	8
Nærmeste policy-niveau	8
Specialets empiri	9
Den kritiske diskursanalyse	11
Diskursorden og kommunikativ begivenhed	12
Den politiske interesse i OnlyFans	13
Etiske overvejelser, rekruttering og anonymisering	14
Interview som metode	16
Analysestrategi	17
Del 2.	18
Analysedel I: Den offentlige debat	18
Information	18
Radio LOUD	21
SuperFan	28
Hjælpeorganisationer rolle og ansvar	36
GirlTalk	36
RedenUng	37
Delkonklusion på analysedel 1	40
Analysedel II: Portrætter	42
Portræt af CeciMilkyMouzz	42
Portræt af Miss Felixity	49
Portræt af Olivia	57
Portræt af ScandinavianNymph	65
Portræt af Silke/Tanis	72
Delkonklusion analysedel II	80
Del 3.	82
Diskussion	82
Digitalt sexarbejde og seksuel dannelse	84
Perspektivering	88

Konklusion	97
Litteraturliste	98
Kilder	102

Indledning

Platformen OnlyFans har siden oprettelsen i 2016 opnået en massiv tilstrømning og tæller nu 150 millioner brugere, som betaler for det indhold, som de godt to millioner 'content creators' uploader til hjemmesiden. Indholdet er i langt de fleste tilfælde af seksuel karakter, og det vakte derfor stor opmærksomhed på globalt plan, da platformen i august 2021 annoncerede en policyændring, som skulle forbyde seksuelt eksplicit indhold (Møller, 2021). Denne nyhed blev mødt med stor forundring og kritik af de creators, som ernærer sig ved at producere og distribuere seksuelle billeder, videoer og ydelser til deres 'fans' på platformen, og der gik heller ikke mere end en uge, før folkene bag OnlyFans ændrede kurs og suspendede policyændringen (Bjerge og Christensen, 2021).

Den voldsomme globale reaktion på forbuddet samt dét at størstedelen af det materiale, som er på OnlyFans, er af seksuel karakter, bekræfter os i, at (størstedelen af) content creation-arbejdet på OnlyFans kan karakteriseres som en form for produktion og distribution af pornografi. Det er også netop dét pornografiske aspekt, som vi undersøger i dette speciale. Billedpornografien har været frigivet i Danmark siden 1969, og med udbredelsen af internettet voksede den globale pornoindustri, mens adgangen til porno blev nemmere end nogensinde. I løbet af de tidlige 2010'ere blev de sociale medier en større og større del af både ungdoms- og voksenlivet. Med OnlyFans ser vi en ny tendens, hvor den pornografiske arbejde og det sociale medie støder sammen og skaber en hybrid, som giver mulighed for at profitere på sin online tilstedeværelse på en hidtil uset måde.

Opkomsten og udbredelsen af platformen OnlyFans rammer både globalt og i en dansk kontekst ind i en tid, hvor der med MeToo-bevægelsen er stor opmærksomhed på spørgsmål om kvinder, seksualitet, magt og sexismen. Samtidig med MeToo-bevægelsens kamp for at ændre en kultur, hvor kvinder seksualiseres og udsættes for grænseoverskridende adfærd og overgreb i privat- og arbejdslivet, foregår der, som specialet vil vise, en diskursiv kamp om fænomenet OnlyFans. Kernen i denne strid drejer sig om, hvorvidt det digitale sexarbejde, der udføres på platformen, er endnu et aspekt af en skadelig seksualisering af kvinder, eller om platformen i stedet skal ses som noget, der giver content creators på OnlyFans mulighed for at tage ejerskab over deres egen seksualitet på deres egne præmisser. Med ønsket om at udfolde disse spørgsmål og videnskabeligt undersøge og forstå OnlyFans-fænomenet lyder specialets problemformulering således:

Hvilke diskurser om arbejdet på OnlyFans kan identificeres i henholdsvis den offentlige debat om OnlyFans og hos de interviewede content creators? Og hvilke implikationer kan disse diskurser have for aktørernes identitet og seksuel (selv)dannelse i et tertiært samfund?

Specialet er empirisk funderet, og vi vil besvare problemformuleringen gennem analyse af udvalgte empiriske nedslag fra medierne i det, vi karakteriserer som den offentlige debat om OnlyFans samt i egenproduceret empirisk materiale i form af interviews med to relevante hjælpeorganisationer og fem 'content creators' fra platformen. Den teoretisk og analysestrategiske rammesætning for specialet er inspireret af Norman Faircloughs kritiske diskursanalyse, da denne tilgang giver mulighed for at identificere og undersøge feltets diskursive praksisser. Samtidig tager analysen udgangspunkt i - og er struktureret efter - de temaer og problemstillinger, der fremkommer af den udvalgte og indsamlede empiri. De analytiske fund, der gøres i analysen, vil i specialets diskussions- og perspektiveringsafsnit blive belyst og diskuteret med udvalgte teoretiske blikke og begreber fra henholdsvis professor i pædagogik Thomas Ziehes udlægning af moderniseringsfaser og professor i økonomi Guy Standings teori om prekariatet og prekariatisering af samfundet.

Del 1.

Om OnlyFans

Terminologi

Her vil vi præsentere de tre centrale begreber 'content', 'fan' og 'creator', som går igen i vores empiriske materiale og analyse. Termerne og deres definitioner er hentet fra OnlyFans' 'terms of service' (OnlyFans, 2021), og vi forklarer her, hvordan vi bruger begreberne i forskellige kontekster.

Content: "means any material uploaded to OnlyFans by any User (whether a Creator or a Fan), including any photos, videos, audio (for example music and other sounds), livestream material, data, text (such as comments and hashtags), metadata, images, interactive features, emojis, GIFs, memes, and any other material whatsoever" (Ibid.). Content dækker altså over alt billede- og tekstmateriale, der lægges op på OnlyFans. Vi refererer til content, når vi taler om, hvilket materiale vores informanter producerer og lægger op på OnlyFans.

Creator: "means a User who has set up their OnlyFans account as a Creator account to post Content on OnlyFans to be viewed by other Users" (Ibid.). En Creator er altså en bruger på OnlyFans, som lægger content op med det formål at andre skal se det - enten gratis eller mod

betaling. Vi bruger her betegnelsen *content creator*, da det både i den offentlige debat om OnlyFans og hos vores informanter er den dominerende betegnelse,.

Fan: “*means a User who follows a Creator and is able to view the Creator's Content*” (*Ibid.*). En fan er modstykket til en creator; altså en bruger på OnlyFans, som kan betale for det content, der lægges op. Vi bruger betegnelserne *fan*, *følger*, *kunde* og *modtager*, alt efter hvilken kontekst der er tale om.

Platformens opbygning

Her vil vi kort præsentere relevante informationer om platformens opbygning. Vi hverken kan (eller finder det relevant at) komme helt til bunds i OnlyFans’ retningslinjer og funktioner. I stedet præsenterer vi de aspekter, som benævnes i og har relevans for vores empiriske materiale og analyse.

Når man opretter sig som content creator på OnlyFans, kan man enten vælge at oprette en gratis profil eller en profil, hvor ens content ligger bag en betalingsmur. Vælger man, at det skal koste penge at se det content, man lægger op på sin profil, kan man sætte den månedlige abonnementspris til alt mellem 5 og 50 dollars. Fans kan så vælge, om de vil købe et abonnement til alt mellem én og tolv måneder, hvormed de får tilgang til det content, der lægges op på profilen. Derudover kan man tjene penge på dét, der hedder *tips* (drikkepenge i form af donationer fra fans) og *paid messages*, som giver mulighed for at sælge eksklusivt eller skræddersyet content til udvalgte fans, der vil betale ekstra for det (OnlyFans, no date-b). OnlyFans tager 20 procent af al indtjening på platformen. De resterende 80 procent forpligter content creators sig til at betale skat af efter lokale regler (OnlyFans, 2021). Det er relevant at nævne, at OnlyFans ikke har noget internt system til reklamering for content creators. For at finde en bestemt profil på platformen kan man benytte hjemmesidens søgefelt, men her skal man kende det præcise brugernavn på profilen. Derfor er det som udgangspunkt nødvendigt at dele links til sin OnlyFans-profil på andre platforme, hvis man som creator vil have besøgende på profilen.

Nærmeste policy-niveau

Det arbejde, der udføres på OnlyFans bliver flere steder i vores empiriske materiale omtalt som både sexarbejde, pornografi og gråzoneprostitution. Det er derfor relevant at undersøge de officielle definitioner og bestemmelser, der hører til de forskellige kategorier for at kunne placere OnlyFans i forhold til det nærmeste policyniveau i Danmark. I rapporten ‘*Salg af sex*

i Danmark 2020 - En kortlægning' udgivet af VIVE for Socialstyrelsen i 2021 kan man læse, at selvom det i 1999 blev lovligt at købe og sælge seksuelle ydelser, er der:

“(...) dog stadig forhold relateret til salg af sex, som er kriminaliseret. Eksempelvis er rufferi, bagmandsvirksomhed og menneskehandel strafbart. Der findes dermed en række bestemmelser i straffeloven, som beskæftiger sig med køb og salg af seksuelle ydelser”

(VIVE og Henriksen et. al., 2021a, s. 23).

“Trods afkriminaliseringen i 1999 anerkendes sexsalg ikke som et legalt erhverv i Danmark, hvorfor sexsælgere ikke har arbejdstagerrettigheder” (Ibid., s. 23).

Hvis arbejdet på OnlyFans faldt ind under domænet for sexsalg, ville det altså efter dansk lovgivning være et lovligt erhverv, men det ville ikke være lovligt for en tredjepart at tjene penge på sexsalget. Derudover ville dem, der arbejder på platformen, ikke have arbejdstagerrettigheder på lige fod med andre danske arbejdstagere. Socialstyrelsens definition af sexsalg (eller prostitution) udelukker dog salg af ikke-fysiske ydelser (som pornografi): *“da der skal være fysisk kontakt mellem køber og sælger”* (Socialstyrelsen, 2019). OnlyFans retningslinjer forbyder også, at aktivitet på platformen henviser til *“escort services”* og *“prostitution”* (OnlyFans, 2021) - altså fysiske møder mellem køber og sælger. Når arbejdet på OnlyFans på denne måde ikke kan siges at høre under prostitution, er der som udgangspunkt ikke noget problem i, at platformen som tredjepart tjener penge på salget af (digitale) seksuelle ydelser. Da billedpornografien som bekendt er frigivet i Danmark, gælder der heller ikke her nogle særlige nationale bestemmelser, så længe det pornografiske materiale ellers er inde for lovens øvrige rammer.

Der er således ikke noget i den seksuelle del af arbejdet som content creator på OnlyFans, der falder ind under en særlig problematisering eller lovgivning i Danmark. Derfor må vi se andre steder hen for at forstå og placere OnlyFans som felt og for at forstå de diskurser, der knytter sig til feltet.

Specialets empiri

I starten af vores specialeprojekt var vi interesserede i at undersøge sexarbejde og sexbranchen generelt med udgangspunkt i at problematisere og kritisere den sammenhæng, vi ser mellem stigmatisering og dårlige arbejdsvilkår og -rettigheder. Dette brede undersøgelsesfelt blev dog indskrænket efter vores læsning af forskellige videnskabelige

artikler og forskningsundersøgelser af sexarbejde og sexbranchen, hvor en stor del af dem foreslog at yderligere forskning om *digitalt* sexarbejde var nødvendigt (Cunningham & Kendall, 2011; M. Rand, 2019).

Eftersom OnlyFans er en platform, hvor digitalt sexarbejde kan udføres, og samtidig er en platform, der har fyldt rigtig meget i medierne de seneste par år, slog vi os fast på denne tjeneste, som dét rum hvori vi ville undersøge digitalt sexarbejde. Da vi som nævnt i forrige afsnit ikke kunne benytte os af policy-dokumenter om content creation-arbejdet til at indkredse og placere OnlyFans som felt, valgte vi i stedet at undersøge den (danske) offentlige debat om OnlyFans for at spore os ind på, hvilke fortællinger, forestillinger og diskurser om platformen og det digitale sexarbejde på OnlyFans, der figurerer i en dansk kontekst. For at undersøge den (danske) offentlige debat valgte vi at kigge på (danske) artikler, dokumentarer, mediedebatter, radioudsendelser og podcasts, som omhandlede OnlyFans og platformens content creators. Fra dette udvalgte vi en artikel fra Information, en radioudsendelse fra Radio LOUD samt en podcast fra DR LYD. Disse tre empiriske nedslag fungerer således som repræsentanter for den (danske) offentlige debat om OnlyFans i vores speciale. Når valget netop endte med disse tre, skyldes det, at artiklen fra Information søger at give et overblik over, hvad OnlyFans er, og hvad de forskellige holdninger i den offentlige debat er. Radioudsendelsen fra Radio LOUD samt podcasten fra DR LYD blev udvalgt, fordi de begge inddrog både content creators og fagprofessionelle og faciliterede en direkte dialog mellem disse to 'positioner'.

De tre empiriske nedslag fra den offentlige debat fungerer som en indledende del af det samlede empiriske materiale, som udgør specialets analysegenstand. Det resterende empiriske materiale består af syv egenproducerede interviews; henholdsvis fem interviews med OnlyFans-content creators og to interviews med RedenUng og GirlTalk. Vores valg om at selv producere interviews var grundet et ønske om ikke udelukkende at forlige os på at bruge de fortællinger om den sociale praksis på OnlyFans, som var tilgængelige for os via medierne. Dette skyldtes dels, at vi manglede svar på nogle spørgsmål, som interesserede os. Det skyldtes dog også også, at de content creators, som er mest repræsenteret i medierne, er økonomisk succesfulde og populære profiler. Med vores beskrevne interesse i at undersøge arbejdsvilkår for - og oplevelser med - digitalt sexarbejde på OnlyFans, er det særligt relevant at høre fra andre end dem, som er (økonomisk) privilegerede.

Vi kontaktede RedenUng med henblik på interview, da de rådgiver unge om dét, de selv kalder "*udvekslinger af seksuelt materiale eller ydelser mod penge eller materielle goder*" (RedenUng, no date-b). RedenUng har blandt andet udviklet undervisningsmaterialet

‘Gråzoner - unge, sex og grænser’ (RedenUng, no date-a) og bidraget til VIVE’s rapport ‘Salg af sex i Danmark 2020’ (VIVE og Henriksen, mfl., 2021).

GirlTalk, som er en organisation, der rådgiver piger og unge kvinder (GirlTalk, no date), kontaktede vi, fordi direktør Anna Bjerre dukker op flere steder i den offentlige debat med en udtalt bekymring og skepsis over for OnlyFans som fænomen og platformens indflydelse på unge kvinder. Derudover kontaktede vi Center for Digital Pædagogik, LivaRehab, Sexarbejdernes Interesseorganisation (SIO), Socialstyrelsen samt Seksualpolitisk Forum, men de af organisationerne og institutionerne, der svarede os, meldte enten tilbage, at de ikke havde nok viden om OnlyFans til at udtale sig eller, at OnlyFans lå uden for deres område. Det er værd at bide mærke i, at Christian Mogensen fra Center for Digital Pædagogik medvirkede som paneldeltager i radioudsendelsen om OnlyFans på Radio LOUD kort tid efter, at han afslog at give et interview til os. Dette bekræfter os i, at der sker en rivende udvikling, som er nødvendig at følge, og at feltet OnlyFans kalder på opmærksomhed fra mange fronter, og at det dermed også kalder på at blive belyst i forskningen.

Den kritiske diskursanalyse

Vi har valgt at lade os inspirere af lingvist Norman Faircloughs kritiske diskursanalyse til at metodologisk rammesætte vores analyse. Dette har vi valgt at gøre, da den kritiske diskursanalyse er oplagt til “*social scientific research and specifically in the study of social change*” (Fairclough, 1992, s. 62), hvormed OnlyFans, som er et nyt, men hurtigt voksende fænomen, der i stigende grad er en del af mange (særligt unge) menneskers liv, bliver relevant at foretage en kritisk, diskursanalytisk undersøgelse af.

Den offentlige debat om OnlyFans har især taget fart efter coronapandemien, som medførte en stor stigning af antal brugere på platformen (Møller, 2021). Debatten har blandt andet båret præg af spørgsmål om, *hvor* tjenesten skal placeres: Er det et socialt medie, eller er det en pornografisk platform? Har opkomsten af OnlyFans indflydelse på sexbranchen generelt? Hvem har ansvaret for at udbrede viden om platformen og potentielle konsekvenser af at blive content creator? Når sådanne spørgsmål behandles i medierne, er det interessant at videnskabeligt undersøge og identificere diskurser (om OnlyFans), da vi med inspiration i Faircloughs kritiske diskursanalyse forstår diskurser som noget, der bidrager til at skabe, reproducere og transformere samfundet og dets ulige magtforhold mellem sociale grupper, da diskurs er med til at konstituere sociale identiteter, sociale relationer, videns- og betydningssystemer (Fairclough, 1992, s. 65).

Centralt i Faircloughs forståelse af diskurs er, at begrebet rummer to forskellige betydninger. Diskurs betegner både sprogbrug som social praksis, hvor diskursen står i et dialektisk forhold til den sociale struktur, som den er indlejret i, ved ikke kun at være noget, som *konstituerer* den sociale praksis (samfundet), men også er noget, der *konstitueres af* den sociale praksis (samfundet). Derudover betyder diskurs som substantiv (diskursen, diskurserne) en bestemt diskurs, som er adskilt fra andre diskurser og er en måde at tale på, som “*giver betydning til oplevelser ud fra et bestemt perspektiv*” (Jørgensen & Phillips, 2010, s. 79). Synet på diskurs adskiller sig således fra den poststrukturalistiske forståelse af diskurs, hvor diskurs kun forstås som konstituerende (Ibid., s. 74f). Netop denne forståelse af diskurs deler vi med Fairclough, og vi søger i analysen derfor at undersøge, hvordan diskurser om arbejdet som content creator på OnlyFans konstituerer - og konstitueres af - den sociale praksis (Fairclough, 1992, s. 64-65).

Diskursorden og kommunikativ begivenhed

Når man laver en kritisk diskursanalyse, skal man have to ting for øje: diskursordnen og den kommunikative begivenhed, som står i et dialektisk forhold til hinanden. *Diskursordenen* er “*summen af de diskurstyper, som bruges inden for en social institution eller et socialt domæne*” (Jørgensen & Phillips, 1999, s. 80). Diskurstyper dækker over *diskurser*, som forklaret ovenfor, og *genrer* forstået som en bestemt sprogbrug, der er forbundet med og konstituerer en del af en bestemt social praksis (Ibid). Diskursordener “*er i særlig grad åbne for forandring, når der iværksættes diskurser og genrer, som tilhører en anden diskursorden*” (Ibid., s. 83) og forstås hos Fairclough som et udtryk for, hvad han kalder for *interdiskursivitet*, når de kan udfordres gennem at trække på diskurser på tværs af grænserne mellem forskellige diskursordener (Ibid., s. 84). Diskursive praksisser, som blander diskurser på en ny måde, er altså et tegn på forandring, mens diskursive praksisser, som trækker på konventionelle diskurser i en social praksis, er et tegn på reproduktion og opretholdelse af den sociale orden.

Den kommunikative begivenhed er et tilfælde af sprogbrug. For eksempel artikler eller interviews. Den kommunikative begivenhed består af tre dimensioner: *tekst*, *diskursiv praksis* og *social praksis*, som forbindes i en tredimensionel model. Denne model kan benyttes som en analytisk ramme til empirisk forskning af kommunikation og samfund, hvor man dels skal analysere og undersøge: *tekstens* egenskaber, produktions- og konsumptionsprocesser af teksten (*diskursiv praksis*) og endelig den bredere *social praksis*, som både indeholder

diskursive og ikke-diskursive elementer (Ibid., s. 80). I forståelsen af at diskurs både er konstituerende for og konstitueret af den sociale praksis, ligger der nemlig en erkendelse af, at der er en materiel virkelighed 'uden for' det diskursive. Når man laver en kritisk diskursanalyse, må man altså forholde sig til den sociale praksis og til dét faktum, at *“social practice has various orientations - economic, political, cultural, ideological - and discourse may be implicated in all of these without any of them being reducible to discourse”* (Fairclough, 1992, s. 66). Eftersom en social praksis indeholder både diskursive og ikke-diskursive elementer, kan en kritisk diskursanalyse ikke stå alene, men må suppleres af andre relevante discipliner. Ved at kombinere kritisk diskursanalyse og andre relevante discipliner, som giver mulighed for at analysere de ikke-diskursive sociale dimensioner, får man en mere komplet forståelse af den sociale praksis, man undersøger (Jørgensen & Phillips, 2010, s. 79). Først efter denne forståelse af den sociale praksis kan man pege på den diskursive praksis' rolle i opretholdelsen af den sociale praksis og dens ulige magtforhold. Til at belyse de ikke-diskursive elementer, som indgår i den bredere sociale praksis, har vi derfor valgt at inddrage discipliner, som går ud over den kritiske diskursanalyse; her i form af sociologisk og økonomisk teori fra henholdsvis Thomas Ziehe og Guy Standing. Disse teorier inddrager vi dog først i diskussionen og perspektiveringen, hvorfor vi vælger at redegøre for brugen af disse efter analysen.

Den politiske interesse i OnlyFans

Vores interesse for OnlyFans har fra start været politisk begrundet, hvor ønsket var at producere viden, der kunne bidrage til en social forandring for content creators på OnlyFans i form af mindre stigmatisering og bedre (arbejds)vilkår. Den politisk engagerede tilgang til forskning og vidensproduktion deler vi i høj grad med Fairclough:

“Kritisk diskursanalyse opfatter derfor ikke sig selv som politisk neutral (...), men som en kritisk tilgang, der er politisk engageret i social forandring. Kritisk-diskursanalytiske tilgange sigter mod - i frigørelsens navn - at stille sig på de undertrykte sociale gruppers side. Kritikken skal afsløre den rolle, som en diskursiv praksis spiller i opretholdelsen af ulige magtforhold” (Jørgensen og Phillips, 2010, s. 76).

Vi er altså særligt interesserede i forholdet mellem den diskursive praksis og den sociale praksis vedrørende OnlyFans, og hvilken rolle den diskursive praksis har i opretholdelsen af ulige magtforhold. I vores tilfælde er den sociale praksis 'det, der sker på og omkring

OnlyFans', og vores empiriske adgang til denne sociale praksis er begrænset til de *fortællinger om den sociale praksis*, som vi fandt i medierne, samt dem vores informanter fremførte i vores interviews. Med Faircloughs diskursbegreb trækker vi på, at det netop er betydningen af de særskilte diskurser, der tilskriver mening til oplevelser ud fra bestemte perspektiver. Vores interviews er således en kommunikativ begivenhed, der fungerer som vores adgang til de diskursive såvel som ikke-diskursive elementer af den sociale praksis på OnlyFans.

Etiske overvejelser, rekruttering og anonymisering

I vores rekrutteringsproces af OnlyFans-content creators til interview overvejede vi at oprette en kundeprofil på OnlyFans for at få adgang til feltet efter inspiration fra Jesse Drucker og Tanya Nieris rekrutteringsproces, som beskrevet i artiklen: *'Female Online Sex Workers' Perceptions of Exit from Sex Work'*. Drucker og Nieri beskriver, hvordan de med formålet om at rekruttere digitale sexarbejdere til et (betalt) interview opretter en profil (for 25 \$) på en ikke-navngiven hjemmeside, som sætter kvindelige sexarbejdere i kontakt med mandlige kunder (Drucker & Nieri, 2018). Én af fordelene ved at benytte denne Drucker & Nieri-inspirerede rekrutteringsmetode ville være, at vi på de enkelte profiler på OnlyFans ville kunne aflæse, hvor mange kunder der abonnerer på profilen og dermed få en idé om profilens grad af indtjening. En anden fordel ville være, at vi med denne metode 'nemt' kunne skabe kontakt til flere content creators, hvilket ville øge vores mulighed for at få nogle informanter - noget som i høj grad var en udfordring i starten. Dog droppede vi denne rekrutteringsmetode på grund af vores overvejelser om, at det ville være etisk uforsvarligt som studerende i en 'forskerposition' at gå ind på en platform, der faciliterer digitalt sexarbejde, og foregive, at man er en kunde, når man i virkeligheden søger efter interviewpersoner. Dette etiske problem bliver desto større, når vi som studerende mangler både økonomiske fondsmidler og forsknings- godkendelses og legitimitet (Drucker & Nieri, 2018, s. 4).

I stedet valgte vi at rekruttere gennem Instagram, Twitter, Facebook og ved at google danske content creators for at være sikre på, at de content creators, som vi fandt og rakte ud til, selv havde valgt, at det skulle være offentligt tilgængeligt, at de var content creators på OnlyFans. Endvidere benyttede vi os af 'sneboldmetoden', hvor vi spurgte en informant efter endt interview, om de kendte andre content creators, som de med henblik på interview ville sætte os i forbindelse med. Ved hjælp af denne metode fik vi to ud af vores fem interviews med content creators.

Sneboldmetoden - samt vores ikke-invasive rekrutteringsmetode via sociale medier og Internettet - har sine forsknings- og resultatmæssige svagheder, som blandt andet Angela Jones udtrykker det i sin artikel *'Sex Work in a Digital Era'* (Jones, 2015a). Svaghederne i sneboldmetoden består i, at man risikerer at få en homogen gruppe af interviewpersoner, da personer i samme omgangskreds tenderer at ligne hinanden. Svagheden i rekruttering via søgning på de sociale medier og Internettet består i, at man - på grund af algoritmen (Noble, 2018) - risikerer, at de informanter, man finder, er dem, som er mest 'synlige' på den specifikke sexarbejdsplatform - og dermed også på internettet generelt. De, der er mest synlige på platformen, er som regel også dem, der tjener mest på arbejdet, og er således dem, der er (økonomisk) privilegerede (Jones, 2015a). Jones påpeger endvidere, at dem, der er mindst synlige og tjener mindst på det digitale sexarbejde, som regel ikke alene er mindre privilegerede inden for feltet af digitalt sexarbejde, men også i samfundet generelt, da (eksempelvis) racistiske samfundsstrukturer står i et dialektisk forhold til pornoindustrien (Jones, 2015b, s. 202). Hvis undersøgelsens resultater udelukkende bygger på perspektiver fra de mere privilegerede informanter, risikerer den at overse dette og desuden at *"paint a homogenized portrait of digital sex work and neglect diversity of labor performed by sex workers"* (Jones, 2015a, s. 558). Denne forsknings- og resultatmæssige problematik bliver desto mere vigtig at have for øje, når forskningsresultater om sexarbejde ofte dikterer eller former sociale interventioner og tilbud til sexarbejdere, som forskerne Vicky Bungay, John Oliffe og Chris Atchison påpeger (Bungay & Oliffe mfl., 2015).

Vores forskningsmæssige begrænsninger og især vores etiske overvejelser om ikke at ville 'lokke' content creators ind til et interview ud fra en falsk præmis opvejede dog vores ønske om at skaffe flere informanter med endnu større variation i indtjening og baggrund - for i endnu højere grad at kunne tage hensyn til diversitet. At de etiske overvejelser skal veje tungt, når forskningen drejer sig om og involverer digitale sexarbejdere, bliver bekræftet af professor og forsker i sexarbejde Frances M. Shaver, der påpeger, at *"the challenges involved in the design of ethical, nonexploitative research project with sex workers or any other marginalized populations are significant (...) because membership in hidden populations often involves stigmatized or illegal behavior, concerns regarding privacy and confidentiality are paramount"* (Shaver, 2005, s. 296). Med udgangspunkt i dette og vores ønske om at undersøge feltet med respekt for både feltet og især for vores fundne informanter tilbød vi fleksibilitet i interviewform og sted (telefonisk, fysisk, hos dem etc.) og havde fokus på at være åbne, ærlige og informative omkring, *hvad* vi undersøgte og med *hvilken vinkel* inden og igennem interviewet. Endelig tilbød vi (selvfølgelig) fuld anonymitet til vores

informanter, men her udtrykte fire ud af fem interviewpersoner eksplicit, at de ikke ønskede at være anonyme, hvilket vi derfor valgte at efterleve. Tre ud af de fire informanter, som ikke ønskede at være anonyme, ønskede, at vi skulle benævne dem med deres brugernavn på OnlyFans/social media, hvilket vi ligeledes valgte at efterleve.

Interview som metode

Foruden en podcast-episode, en radioudsendelse og en artikel fra Information består vores empiriske materiale af syv egenproducerede kvalitative interviews, hvoraf fem af dem er med OnlyFans-content creators, mens to er med repræsentanter fra relevante organisationer. Fælles for alle interviews er, at de er individuelle semistrukturerede interviews, hvor vi på forhånd havde udformet vejledende spørgsmål i vores interviewguides. Spørgsmålene i interviewguiden - til henholdsvis organisationer og content creators - blev udført efter inspiration fra de interviewguides - til henholdsvis fagprofessionelle og sexarbejdere - som VIVE og forfatterne havde udformet til deres rapport *'Salg af sex i Danmark 2020'* (VIVE, Henriksen mfl., 2021b, s. 13ff og 17ff). Vores interviewguides til både fagprofessionelle og content creators centrerede sig dog også - i begge tilfælde - om det digitale aspekt af sexarbejde samt om mediedækningen af OnlyFans. Desuden læste vi inden udformningen af interviewguiden op på allerede tilgængelig information om organisationernes udgangspunkt og udtalelser om OnlyFans. Her tilføjede vi i interviewet spørgsmål, der kunne give os en uddybelse af den enkelte organisations synspunkter på dette.

Især i vores interviews med content creators havde vi fokus på at skabe en samtale, som kunne flyde så naturligt som muligt samt at give plads til supplerende perspektiver fra deres side, eftersom vi var interesserede i *deres* levede praktiske erfaringer og subjektivt formede fortællinger om OnlyFans. Med Steinar Kvaales forståelse af, at *"intervieweren og den interviewede agerer i forhold til hinanden og påvirker gensidigt hinanden"* (Kvale, 1994, s. 46) er vi dog bevidste om, at interviewsituationen aldrig vil være helt naturlig eller neutral, og at den indbyrdes relation mellem interviewer og informant kan påvirke de fund, man kommer frem til (Ibid.). Med opmærksomhed på betydningen af det asymmetriske forhold mellem interviewer og den interviewede gjorde vi derfor en indsats for at være tydelige om specialets forskningsspørgsmål samt en indsats for, at specialets informanter netop skulle fungere som de erfaringseksperter, hvis udsagn kunne belyse feltet. Vi søgte altså at skabe en (interview)situation, som var så tryk og behagelig for informanterne som muligt. Kvale påpeger netop, at konteksten, hvori interviewet foregår, er vigtig for analytikeren at have for øje, da interview er *"(...) en mellem menneskelig kontekst, og interviewudsagnetenes betydning*

beror på denne kontekst” (Kvale, 1994, s. 54). Endvidere forstår vi - med vores kritiske diskursanalytiske metodologi - vores interviews som kommunikative begivenheder, hvor forståelser af viden, sociale identiteter og sociale relationer både konstruerer og konstrueres af den sociale praksis, som de er en del af. Derfor vil vi i analysen af de empiriske nedslag fra den offentlige debat og af de egenproducerede interviews have øje for, at de identificerede diskurser “*giver betydning til oplevelser ud fra et bestemt perspektiv*” (Jørgensen & Phillips, 2010, s. 79).

Analysestrategi

I nærværende afsnit vil vi præsentere specialets analysestrategi, som vi har formet efter inspiration fra den analysestrategi, som Vibeke Rønn Noer benytter og præsenterer i sin Ph.D.-afhandling (Noer, 2016). Rønn Noer beskriver, at hun gennem en stor forskningsfaglig fokusering og indkredsning af det analytiske objekt allerede tidligt i processen gjorde sine informanternes fortællinger til afhandlingens både empiriske og analytiske primære stemmer (Ibid. s. 37ff). Derfor beskriver hun, at hun i sin afhandling har opdelt sin analyse i portrætter, hvor den enkelte persons beretninger præsenteres og analyseres for sig selv. Dette har vi ladet os inspirere af, og vi har derfor ligeledes valgt at skabe portrætter af de enkelte informanter med henblik på at lade informanternes fortællinger om feltets praksis stå centralt og pege os ind på hvad, der er værd at trække frem i feltet (Benner, 1994, s. 110). På den måde har vi kunnet fremlægge empiriske analyser, som kan bidrage med større indsigt i og viden om arbejdet som content creator på OnlyFans gennem *informanternes* perspektiver og personlige fortællinger. Denne slags vidensproduktion er - med udgangspunkt i vores metodologiske afsæt i Faircloughs kritiske diskursanalytiske tilgang - helt central. Med forståelsen af at diskurs både konstituerer og konstitueres af den sociale praksis blev det relevant for os - inden portrætterne - at undersøge, hvilke diskurser og fortællinger om OnlyFans og digitalt sexarbejde der fandtes i den (danske) offentlige debat. Foruden at transskribere vores interviews valgte vi derfor også at transskribere henholdsvis den podcast-episode og den radioudsendelse, som vi benyttede i analysen af den offentlige debat, for at kunne gengive aktørernes udsagn præcist. Fairclough peger på, at transskribering af materiale altid er et fortolkningsarbejde, hvor transskribenten forstås som en aktiv empiri-producent gennem at vælge og fravalg, hvad der skal skrives, og hvordan det formuleres (Fairclough, 1992, s. 229-230). Da vores gruppe består af tre medlemmer, har vi undervejs haft mange samtaler om empirien, hvilket vi ser som en stor fordel for udvælgelses- og fravælgelsesprocessen i transskriberingsarbejdet. Vi har altså løbende haft ‘tre blikke’ på materialet og er på den

baggrund fælles nået til enighed om, hvordan det er blevet transskriberet. På den måde har vi arbejdet grundigt med transskriberingen som en analytisk proces. Da analysen ikke fokuserer på den lingvistiske næranalyse, men derimod på de diskurser, som feltets aktører trækker på og den sociale praksis, der beskrives, er pauser og tøven i de fleste tilfælde ikke medtaget i transskriberingerne.

Vi ser - inspireret af Fairclough - debattens forskellige udsagn og vores interviews som *kommunikative begivenheder*, der repræsenterer bestemte forståelser af viden og sociale relationer. Vi følger ikke Faircloughs tredimensionelle model slavisk, da vi har fokus på den diskursive praksis i relation til den sociale praksis, samt da vi går tema- og problemorienteret til værks, og lader de empiriske fund strukturere analysens hovedtemaer og problemstillinger.

Del 2.

Analysedel I: Den offentlige debat

I analysens første del inddrager vi de præsenterede empiriske nedslag i form af artiklen fra Information, podcasten fra DR LYD og radioudsendelsen fra Radio LOUD. Vores ærinde er her at fremskrive hovedargumenter og tendenser i den offentlige debat ud fra de forskellige ekspertudsagn, som hidkaldes af journalisterne bag. Ekspertudsagnene kommer fra henholdsvis erfaringseksperterne, som er content creators på OnlyFans, og fageksperterne som psykologen, kønsforskeren, specialkonsulenten i digital pædagogik og forskeren i medier og platformøkonomi.

Information

I Information kunne man 4. september 2021 læse artiklen "*Gitte von G sælger porno på OnlyFans: Jeg har altid været iværksætter, så det føles helt naturligt*" (Franceschi, 2021). I artiklens underrubrik opstiller journalisten to vinkler på fænomenet OnlyFans og slår på den måde tonen an til det, der er artiklens drivende spørgsmål:

"Platformen OnlyFans har gjort det let at sælge seksuelt indhold på nettet. Er det et progressivt nybrud, der giver magten og profitten tilbage til pornoens aktører? Eller en digital glidebane, der normaliserer pornoproduktion og udvisker personlige grænser? 41-årige Gitte Von G fra Hornbæk er ikke i tvivl: Hun synes, det er det fedeste" (Ibid.)

For at åbne for disse spørgsmål tager journalisten OnlyFans-content creator Gitte Von G, kønsforsker Christian Groes og forsker i sociale medier og platformøkonomi Louise Yung Nielsen med på råd. Gitte Von G's bidrag i artiklen består af en personlig beretning om hendes oplevelser som content creator samt en erfaringsbaseret viden om platformen - set indefra - mens de to forskeres bidrag består af en (fagspecifik) forskningsbaseret viden, hvilket alt sammen er med til at indkredse og definere artiklens fremlægning af, hvad OnlyFans er og kan. Med inddragelse af viden fra henholdsvis en kønsforsker og en forsker i sociale medier og platformøkonomi placerer artiklen OnlyFans i både et medie- og platformøkonomisk domæne samt i et kønspolitisk domæne.

I citatet ovenfor, hvor content creator Gitte Von Gs udsagn bliver sat i forlængelse af det opstillede dilemma, gøres hun til repræsentant for det synspunkt, at platformen er et progressivt nybrud, der giver magten tilbage til aktører som hende selv. Hendes udsagn og erfaringsbaserede viden bliver således ikke bare brugt til at besvare artiklens spørgsmål om, hvad OnlyFans er og kan, men også til at repræsentere en pol i den offentlige debat om OnlyFans. Ligeledes bliver forskerne Groes og Nielsens udsagn og faglige viden brugt til at repræsentere 'den anden pol' i denne debat, hvor OnlyFans bliver set som noget, der kan lokke folk ud i grænseoverskridende adfærd. Det beskrives blandt andet, at Groes "*ser OnlyFans som en naturlig forlængelse af det, han kalder en »instagramificering« af samfundet, hvor det i stigende grad handler om at blive set og hørt. Samtidig minder tjenesten så meget om andre sociale medier, at brugere, der måske ellers ikke ville beskæftige sig med porno, kan finde det naturligt at anvende den*" (Ibid.). OnlyFans problematiseres her ud fra et kultursociologisk perspektiv, hvor dét, der først kritiseres, er den 'opmærksomhedssøgende kultur', som Groes mener eksisterer som en konsekvens af de sociale medier. Det næste, der kritiseres, er at OnlyFans tales om - og får lov til at præsentere sig selv som - et vilkårligt andet socialt medie, hvormed dét at lægge pornografisk materiale op på OnlyFans ikke opleves som det samme som at 'lave porno'. Den sociale medie-skabte opmærksomhedskultur og OnlyFans' diskursive præsentation fungerer således som to komponenter i den normaliseringsproces, som Groes frygter, der vil ske af produktion og distribution af pornografi.

Forsker i sociale medier og platformøkonomi Louise Yung Nielsen forholder sig ligesom kønsforsker Groes kritisk til OnlyFans, men ud fra et andet perspektiv. I Nielsens kritik er det løftet om profit, som er den centrale problematik ved OnlyFans. Nielsen har tidligere påpeget, at der er meget få mennesker, som kan tjene penge på at være content creator på OnlyFans og problematiserer her, at arbejdet og indtjeningen er afhængig af graden af opmærksomhed:

“Hvis man oplever at føle sig usynlig på platformen, er den oplagte løsning, at man begynder at lave mere opsigtsvækkende indhold, fordi man gerne vil have opmærksomhed” (Ibid.). Her er ‘opmærksomhed’ ikke blot noget, man søger som konsekvens af en kultur, der er skabt af sociale medier - som i Groes’ kritik - men derimod noget man søger, fordi *ens indtjening* afhænger af, at man er synlig på platformen. Når opmærksomhed er lig med indtjening, kommer den kommerialiseres den, og det har ifølge Nielsen den konsekvens, at content creators på OnlyFans må tilpasse deres indhold til efterspørgslen, hvormed det er en oplagt risiko, at indholdet bliver mere opsigtsvækkende. På den måde problematiserer Nielsen, at løftet om profit rykker grænserne for både den enkelte og for platformen som en helhed, når flere og flere søger efter en opmærksomhed, som kan give en indtjening.

I kontrast til forskernes kritik af OnlyFans bidrager Gitte Von G’s fortælling om sin erfaring som content creator med et mere positivt syn på, hvad OnlyFans er og kan tilbyde. Hun fortæller blandt andet, at OnlyFans tilbyder et rum uden samme grad af censur som på andre sociale medier, hvormed content creators kan få lov til at lægge det materiale ud, som de ønsker. Her italesætter Gitte Von G sin produktion af pornografisk materiale som en måde at udfolde sig og være kreativ på, og hun beskriver sin profil på OnlyFans som ‘sit eget lille personlige univers’. På den måde taler hun OnlyFans frem som noget, der giver mulighed for personlig og lystbetonet udfoldelse. Samtidig trækker hun i følgende citat på en forretnings- eller iværksætter-diskurs: “*Jeg har altid været iværksætter og været vant til at sælge alle mulige produkter. Derfor føles det også helt naturligt, at det nu er mig selv, der er produktet*” (Ibid.). Her fremskrives et kontinuum fra en slags iværksætter til en anden. I den ene ende sælger iværksætteren et produkt, og i den anden ende *er* iværksætteren produktet. Selvom yderpunkterne markeres forskelligt, er overgangen helt naturlig. Der trækkes altså på en fortælling om, at OnlyFans er noget personligt og lystbetonet, mens der samtidig trækkes på en markedsdiskurs, når Gitte Von G italesætter sig selv som *produktet*. Det følgende citat fungerer som en slags gendrivelse af eventuel modstand mod den position som Gitte Von G indtager som content creator på OnlyFans: “*Jeg har ikke gjort noget, jeg fortryder, og jeg har aldrig taget et billede eller en post ned igen, fordi jeg altid har mærket efter, hvad der følte rigtigt. Jeg er aldrig blevet lokket eller gjort noget, fordi jeg fik tilbudt mange penge for det (...) Jeg mangler ikke penge og har aldrig gjort det. Jeg gør det her, fordi jeg synes, det er det fedeste*” (Ibid.). Hun forsikrer her læseren om, at hun ikke har mærket nogle af de negative konsekvenser, der florerer i blandt andet platforms- og social medie forsker Niensens udsagn, men pointerer dog også, at hun “*aldrig kunne have været på OnlyFans som 18-årig. Der*

manglede jeg modenhed og livserfaring og vidste ikke, hvor mine grænser gik” (Ibid.).

Selvom Gitte Von G direkte italesætter at hun ikke mangler penge, bliver det i dette citat ikke det økonomiske aspekt, men derimod modenhed og livserfaring, der bliver italesat som afgørende for, om man kan være content creator uden at overskride sine egne grænser. Når det økonomiske aspekt på denne måde underspilles til fordel for narrativet om modenhed og bevidsthed om sine egne grænser, trækkes der på en individualistisk fortælling om, at nogle mennesker har, hvad der kræves, mens andre ikke vil kunne stå imod presset på platformen. Det bliver et spørgsmål om, hvem man er, og hvor god man er til at mærke og markere sine grænser, og det er altså fra individ til individ forskelligt, om OnlyFans er frigørende eller farligt.

Radio LOUD

På Radio LOUD kunne man 5. november 2021 høre en debat om OnlyFans, som journalist Gyrith Cecilie Ross præsenterer som *“et forsøg på at samle op på noget, der er blevet snakket rigtig meget om, især siden corona gjorde sit indtog i Danmark, for med nedlukningen blev digitale platforme mere populære end nogensinde”* (Radio LOUD, 2021). For at gøre dette har Ross et panel med sig i studiet. De to aktører, som først bliver præsenteret, er OnlyFans-content creators Gitte Von G og Sandra Elfort, som både bidrager med personlige fortællinger om deres egne oplevelser med OnlyFans og med en erfaringsviden om OnlyFans set indefra. Dernæst bliver Jelena Estella præsenteret, som er talskvinde for Sexarbejdernes Interesseorganisation (SIO), hvilket er en organisation, der har til formål at sikre sexarbejders rettigheder og forbedre deres arbejdsforhold. Estellas bidrag består således i en politisk motiveret og erhversfaglig viden om sexarbejders vilkår og rettigheder. Herefter præsenteres Anna Bjerre, som er uddannet psykolog samt direktør og stifter af rådgivningsorganisationen GirlTalk, der har fokus på piger og unge kvinders trivsel. Hendes bidrag består i, at på psykologiens vegne problematisere følgevirkningerne af sexarbejde. Endelig præsenteres Christian Mogensen, som er specialkonsulent ved Center for Digital Pædagogik, der er en institution, som arbejder med at generere og formidle viden om digital pædagogik. Mogensen er uddannet filosof og psykolog og specialiserer sig i de sociale mediers påvirkning af unge menneskers liv, hvori hans vidensbidrag består.

Radio LOUD spørger: Hvad indebærer det at være OnlyFans content creator?

Ross beskriver indledningsvist, at *“OnlyFans er et medie, der er blevet beskrevet som en bastard mellem Instagram og PornHub”* (Ibid.). Hun udlægger altså her, at OnlyFans

diskursivt er blevet placeret et sted imellem kategorierne 'socialt medie' og 'pornoside'. Denne diskurs om OnlyFans synes specialkonsulent Christian Mogensen dog ikke at se. Han beskriver i stedet, hvordan platformen udelukkende italesættes og kategoriseres som et socialt medie:

“(...) vi taler om Onlyfans som socialt medie og ikke et sted, hvor man kan producere seksuelt indhold eller være content creator/provider, og så glemmer vi, at have en ansvarlig voksen samtale med de unge om hvilke effekter og konsekvenser det kan have, hvis du bliver sexarbejder, hvis du bliver content provider. Ikke at der er noget galt i det arbejde i sig selv, men det kræver bare en rammesætning og en ansvarlig samtale, som vi glemmer at tage, når vi tror, at Onlyfans bare er et socialt medie ligesom Facebook, Instagram, TikTok og alle de andre” (Ibid.).

I denne udtalelse præsenterer Mogensen samfundsdiskursen omkring OnlyFans, som værende, at OnlyFans (bare) er et socialt medie, hvilket han problematiserer, da diskursen ifølge ham har negative konsekvenser for unges forståelse af, hvad det indebærer at blive content creator på OnlyFans. At arbejde som content creator på OnlyFans indebærer (som regel), at man producerer og distribuerer pornografisk materiale - ifølge Mogensen - da det er *“de færreste, der betaler for indhold på Onlyfans, som har en ikke-pornografisk vinkel” (Ibid.)*. Når OnlyFans diskursivt præsenteres som en (genkendelig) social medie platform frem for en **pornografisk** platform, bliver det seksuelle aspekt, som arbejdet som content creator oftest indebærer, overset. Kernen i Mogensens problematisering af diskursen omkring OnlyFans er i tråd med den, vi tidligere så hos kønsforsker Christian Groes; nemlig at den diskursive præsentation af OnlyFans er falsk - OnlyFans er ikke (bare) en social medie-platform. Det er primært en pornografi-platform!

Mogensen påpeger, at det seksuelle aspekt ved OnlyFans-arbejdet - og seksuelt arbejde generelt - ikke er farligt i sig selv, men at det kræver nogle særlige forberedelser, hvis man skal være sexarbejder (på OnlyFans), fordi *“vi ved statistisk set, at den her slags arbejde kan have nogle konsekvenser” (Ibid.)*. Hvad disse konsekvenser og forberedelser indebærer, og hvordan forberedelserne skal gøres, specificeres ikke, men Mogensen slår dog fast, at det er 'de voksne', som har ansvaret for at forberede de unge på det seksuelle aspekt, som arbejdet indebærer. At voksne skal (og kan) forberede unge på det seksuelle aspekt, som arbejdet som content creator på OnlyFans indebærer, forholder psykolog Anna Bjerre sig kritisk til. Hun siger blandt andet:

“Ja, altså for mig er det rigtig vigtigt at sige, at den gruppe, som jeg repræsenterer, er den helt unge målgruppe. Jeg har med piger at gøre fra 12 og opefter, så lige nu er vi ikke i gang med at skulle snakke om den voksne, modne, afklarede person, som går ind i det her. Jeg tænker, at dét, der kan være rigtig svært ved det her medie at forstå, er, at fordi det ligner så meget noget, de unge bruger i hverdagen, som instagram, så kan der være noget forførende over at tænke, at det er en naturlig overgang til Onlyfans uden at være klar over, hvad det har af betydning for ens person. Netop det seksuelle er noget, vi stifter bekendtskab med i ungdommen, og for mig at se så kan det lige præcis i den her målgruppe være forbundet med en alt for stor risiko at gå ind i det her univers, fordi man ikke er klar over, hvad det betyder. Man er i den spæde begyndelse af sit seksuelle liv, og der mener jeg, at det er vigtigt, at man lærer at udforske det i et ligeværdigt forhold med en partner, uden at det er med henblik på salg” (Ibid.)

Ligesom kønsforsker Groes og specialkonsulent Mogensen ser Bjerre en (falsk) diskurs om OnlyFans, der siger, at platformen ikke er andet end et vilkårligt, genkendeligt socialt medie. Men hvor Mogensen peger på, at diskursen om OnlyFans bør ændres til at inkludere det seksuelle aspekt, som platformen i høj grad indebærer, således at unge kan blive bevidste om - og forberedte på - at arbejdet som content creator på OnlyFans er et **seksuelt** arbejde, peger Bjerre på, at unge mennesker som udgangspunkt ikke skal udføre seksuelt arbejde. På vegne af psykologien problematiserer Bjerre, at unge udfører seksuelt arbejde, fordi man i ungdomsalderen endnu ikke er færdigudviklet: Ens seksualitet er først nu ved at blive udforsket og udformet. Denne problematisering, som Bjerre fremfører, bygger på en essentialistisk forståelse og tilgang til seksualitet, hvor alle mennesker har en autentisk seksualitet, som udforskes og udvikles i de formative ungdomsår. Her er det vigtigt ifølge Bjerre, at seksualiteten udforskes og udvikles i *‘et ligeværdigt forhold med en partner’* og ikke - modsætningsvist - i et kommercielt forhold. At udforske og udvikle sin seksualitet i kommercielle rammer er altså ifølge Bjerre (potentielt) skadeligt for unge og deres seksuelle udvikling. Bjerres bekymring om *unge* i sexarbejde deles med content creator Gitte von G:

“Jeg er fuldstændig enig i, at vi skal passe på de unge her. (...) Så kan man selvfølgelig sige, at så har vi de 18-årige og igen, hver gang jeg bliver interviewet, og hver gang jeg bliver spurgt, om jeg synes, man som 18-årig skal lave OnlyFans, og der er svaret nej, jeg vil da overhovedet ikke lave det som 18-årig. Jeg havde da slet ikke udforsket mig selv seksuelt, jeg

havde slet ikke haft nok partnere, eller det her hvor går min grænse henne. Og det er jo netop problematikken her, så ja, du skal da have meget mere seksuel erfaring og være meget stærkere og være meget længere i din livsproces end 18''(Ibid.)

Gitte von G argumenterer her for - i stil med hendes udtalelser i Information - at man i de formative ungdomsår ikke er klar til at være OnlyFans-content creator, fordi man hverken har (nok) seksuel erfaring, styrke eller livserfaring. Hun lægger sig altså i tråd med Bjerres bekymring for unge og deres seksuelle udvikling og diskursen om, at 'vi' har et ansvar for at passe på de unge. Gitte von G fortæller, at hun har taget ansvar for dette gennem at lave et gratis online coaching forløb for unge kvinder, der overvejer at blive content creator på OnlyFans:

“Altså jeg har jo det her online coaching. Da det var meget oppe, at man havde det her referred links, hvor etablerede OnlyFans profiler kunne tjene penge på, at der kom nye piger til platformen og så ville de få en procentdel af deres omsætning hver måned. Og der var der jo rigtig meget hype, og der blev gjort rigtig meget ud af, hvor nemt det her var, og hvor hurtige penge det var. Og jeg tænkte sådan ‘ahhh, jeg blev nødt til at råbe vagt i gevær her’, for det er ikke nemt. Det er hårdt arbejde, og det kræver virkelig en masse tid og passion for det her, så man kan sige, at jeg tilbød gratis online coaching, hvor jeg har haft så mange unge piger i gennem”(Ibid.)

Gitte von G's bekymring om unge og OnlyFans er her placeret et andet sted end i hendes udtalelse i det forrige citat. Hvor det tidligere var det seksuelle aspekt af arbejdet, som Gitte von G argumenterede for, at unge ikke var klar til, er det nu det lokkende og *falske* løfte om, at arbejdet på OnlyFans er 'nemt' og indebærer 'hurtige penge', som hun vil beskytte unge i mod. Her påtager Gitte von G sig et ansvar for at modvirke denne diskurs ved gennem sin online coaching at gøre det klart for unge, at OnlyFans kræver hårdt arbejde, tid og passion. Hendes måde at tage ansvar og passe på unge mennesker er i online coaching-forløbet altså ikke at skærme dem fra seksuelt arbejde - hvilket Bjerre med sit standpunkt på psykologiens vegne argumenterer for, at 'vi' skal - men derimod at gøre unge mennesker bevidste om, at (det seksuelle) arbejde på OnlyFans hverken er nemt eller er en vej til hurtige penge. Gitte von G's bekymring og ansvarstagen lægger sig således et sted mellem psykolog og GirlTalk-direktør Bjerres argumentation for, at 'vi' har et ansvar for at beskytte unge og deres seksuelle udvikling mod at blive kommercialiseret gennem sexarbejde på OnlyFans og

specialkonsulent Mogensens argumentation om, at ‘vi voksne’ har et ansvar for at gøre unge bevidste om - og forberedte på - at arbejdet på OnlyFans er et **seksuelt** arbejde og et hårdt arbejde.

Præmissen om at det er ‘os voksne’, der har ansvaret for unges seksuelle udvikling og dermed potentielt også ansvaret for at advare om OnlyFans-arbejdet, problematiserer content creator Sandra Elfort. Hun argumenterer i stedet for, at ansvaret skal ligge hos en mere defineret instans; for eksempel hos uddannelsesinstitutioner:

(...) jeg synes også, at man skal have lov at fortælle unge mennesker, at man laver porno. Der er ikke så meget seksualundervisning i Danmark, udover at jeg fik lov at sætte kondom på en skumgummi-pik, og det var ikke noget jeg fik særlig meget ud af, så jeg synes kun, det er sundt, at der er nogen, der går ud og snakker om seksualitet til unge mennesker” (Ibid.)

Udover at kritisere præmissen om at individer (f.eks. content creators) har et ansvar for at advare eller forberede unge mennesker på, hvad OnlyFans-arbejdet indebærer, kritiserer Elfort den danske seksualundervisning for at være mangelfuld. På trods af kritikken om individets ansvar taler hun i følgende citat sit eget arbejde som content creator på OnlyFans frem som noget, der kan fungere som et alternativ til den mangelfulde seksualundervisning i Danmark:

Altså jeg bruger rigtig meget tid på at forklare mine følgere, hvad der kan lade sig gøre, og hvad der ikke kan lade sig gøre. Hvis de bestiller en video, hvor jeg skal stikke tre dildoer op samtidig, så kan jeg sige ‘jamen det kan ikke lige lade sig gøre mester, så meget plads er der ikke’. Eller ‘tag lige 30 cm op i fissen’ det er også sådan lidt mhm, så dyb er jeg slet ikke. Så altså, jeg bruger rigtig meget tid på at forklare de her mænd, hvad der kan lade sig gøre, og hvad der ikke kan” (Ibid.)

Hendes arbejde bliver her italesat som noget, der er med til at oplyse og lære mænd om kvindelig anatomi og seksualitet - hvilket er noget af det, der ifølge hende mangler i den danske seksualundervisning. Ligesom psykologen Bjerre italesætter content creator Elfort her en problematik i, at (især) unge kan risikere at få et urealistisk syn på seksualitet af pornografisk materiale. Men hvor Bjerres psykologiske indspark lægger fokus på den seksuelle dannelse hos **afsenderen** af det pornografiske materiale, fremhæver Elfort i stedet (OnlyFans) pornografiens potentiale til at danne **modtageren** af materialet på en positiv

måde. I og med at OnlyFans giver mulighed for kontakt og dialog mellem sælger og køber, rummer platformen altså ifølge Elfort et dannelsespotentiale - i hvert fald på individplan, når man som Elfort indtager rollen som en lærende og oplysende instans.

Radio LOUD spørger: Er content creation på OnlyFans sexarbejde?

Et centralt spørgsmål i debatten om OnlyFans er, hvilken definition arbejdet som content creator skal have. Ross åbner for denne diskussion, da hun spørger de to paneldeltagere, som er content creators, Sandra Elfort og Gitte Von G: *“Er I sexarbejdere, er I glamour-models.... Sandra, hvordan vil du definere dig selv?”* (Ibid.). Elforts svar er her kort og godt og uden forbehold: *“Jeg er sexarbejder”* (Ibid.). Her er det relevant at se nærmere på, hvordan kategorien sexarbejde, som Elfort taler sig selv ind i, tales frem hos de forskellige deltagere i panelet. I kraft af at Jelena Estella deltager i panelet som talsperson for sexarbejdernes interesseorganisation (SIO), er der åbnet for, at arbejdet på OnlyFans *kan* høre under betegnelsen ‘sexarbejde’. Men hvad lægger Estella og SIO egentlig i kategorien ‘sexarbejde’? Og hvordan hænger denne kategori sammen med det arbejde, som foregår på OnlyFans?

Indledningsvist i podcasten præsenterer Estella SIO’s syn på OnlyFans således:

“Vi har ikke nogen specifik holdning til nogle platforme, fordi SIO er en politisk organisation, der kæmper for at mennesker, der har en eller anden form for sexarbejde, bliver behandlet på lige vilkår som alle andre arbejde. Så vi har ingen personlig holdning, andet end vi mener, at mennesker i sexbranchen fortjener de samme arbejdsmarkedsrettigheder og den samme respekt som alle andre” (Ibid.)

Sexarbejdere forstås som mennesker i sexbranchen. Men hvad sexbranchen så er og indebærer defineres ikke nærmere i citatet. På SIO’s hjemmeside findes der heller ingen definition af begrebet, men under ‘Myter og fakta’ bliver man som læser henvist til tænketanken Seksualpolitisk Forum, hvis definition af sexarbejde lyder: *“Ordet sexarbejde bruges ofte i debatten om prostitution, men kan også dække over andre former for erotiske erhverv. Det kan også f.eks være modeller i pornbranchen, strippere, performere på webcam eller telefonsexarbejdere”* (Seksualpolitisk Forum, no date). Vi antager altså, at SIO læner sig op af denne definition af sexarbejder. Til spørgsmålet, om hvorvidt content creators på OnlyFans er sexarbejdere, svarer Estella:

“Det vil jeg overhovedet ikke udtale mig om, for jeg synes, at man skal have lov til at identificere sig med, hvad man selv synes. Hvis man identificerer sig som sexarbejder, jamen så er man det, og hvis ikke, så er det jo også sådan, det er. Jeg synes, det er vigtigt, at vi ikke pådutter hinanden nogle kasser. Grunden til, at vi i SIO har kaldt det for dét, er jo, at sex worker er et generelt internationalt udtryk, som mange bruger om cam, strip, seksuelle tjenester både online og real life, så det er et term, der omfatter flest muligt. Men hvorvidt man identificerer sig, det synes jeg fuldstændig selv, man skal vurdere. Og selv om man ikke identificerer sig som sexarbejder, kan man jo godt have nogle udfordringer, som dem der identificerer sig som sexarbejder kan have i forbindelse med sit arbejde. Stigmaet i forbindelse med mastercard ikke ville tillade seksuelt materiale” (Radio LOUD, 2021).

Kvaliteten ved termen ‘sexarbejde’ er ifølge Estella, at den favner bredt og dermed fungerer som en paraplybetegnelse for mange forskellige arbejdsaktiviteter, som har en seksuel karakter, hvormed brugen af denne term kan fungere som et værktøj for SIO i deres politiske projekt om at sikre bedre arbejdsvilkår for alle slags sexarbejder. De aktiviteter, som Estella fortæller, at paraplybetegnelsen kan dække over, må siges at stemme overens med de ydelser, der sælges på OnlyFans generelt. Disse aktiviteter udgør også i hvert fald en del af de ydelser, som de to content creators i panelet fortæller, at de sælger på platformen.

Alligevel værger Estella sig ved at ‘pådutte’ nogen termen *sexarbejder*, og om man kalder sig sexarbejder eller ej bliver altså præsenteret som et spørgsmål om selvidentificering. Estella påpeger dog, at uanset om man som en content creator på OnlyFans, der udbyder eksplicit seksuelt materiale, identificerer sig som sexarbejder eller ej, rammes man af det stigma, der er forbundet til kategorien ‘sexarbejde’, som f.eks. førte til truslen om ændret policy på OnlyFans. De særlige udfordringer og den modstand, som Estella mener, at der er forbundet med kategorien ‘sexarbejde’, er altså gældende uanset selvidentificering. Med denne opstilling rummer Estellas (og SIOs, som hun repræsenterer) definition af sexarbejde en modsætningsfyldt dobbelthed. På den ene side er sexarbejde en kategori, der dækker over arbejdsaktiviteter af en seksuel karakter, hvormed man vil opleve stigmatisering og modstand. Og på den anden side er det en kategori, man kan vælge at *ikke* placere sig i, selvom ens arbejdsaktiviteter er af seksuel karakter, hvormed man vil opleve stigmatisering og modstand.

Netop kategorien sexarbejder har content creator Gitte Von G - til forskel fra Sandra Elfort - ikke lyst til at placere sig selv i. Hun forklarer, at: *“Jeg har lidt svært ved ordet sexarbejder, fordi for mig der har jeg almindeligt arbejde, eller jeg har et arbejde, så for mig kan man*

sige, jamen mit arbejde er det jeg laver fra 8-16, og det andet er min passion, og det er leg, og det er fedt, det er ikke et arbejde for mig på den måde”(Ibid.). Selvom Gitte von G lægger mange timer i aktiviteter på platformen, tjener mange penge på det og har mødt den samme modstand i form af den varslede policy-ændring for seksuelt materiale på OnlyFans, placerer hun ikke sig selv i kategorien sexarbejder, eftersom hun skelner mellem sit ‘almindelige arbejde’ og dét, hun laver på OnlyFans, som i stedet italesættes og kategoriseres som ‘hendes passion’. Hun mener, at: *“Man mangler et dansk navn. Og man kan sige, sexarbejder er sådan en kasse med stripper, content creator, det er alle mulige indenfor hele sexindustrien, man samler her, så man mangler et eller andet ord. Adult content creator indtil videre. Ikke fordi jeg har noget imod sexarbejder, men det er meget, hvordan det virker på en, og hvilke tanker man får, ikke”*(Ibid.). Selvom Gitte von G her selv italesætter en ‘creator’ som en, der hører under kategorien sexarbejder, afviser hun ‘sexarbejder’-kategorien, når hun beskriver sig selv. I lighed med SIOs talskvinde Estella kommer Gitte von G altså med en mere eller mindre konkret definition af, hvad sexarbejde er, men udhuler igen kategorien ved at gøre tilhørsforholdet til kategorien til et spørgsmål om, hvordan man vælger at identificere sig.

SuperFan

I podcasten SuperFan fra 2020 dykker ‘serieeksperter’ og værter Kasper Lundberg og Frederik Dirks Gottlieb ned i DR’s tv-programmer, hvor de blandt andet taler med deltagere fra programmet. Sæson ét består af tre afsnit og handler om DR-dokumentaren ‘Skamløs’, som følger tre unge kvinder - heriblandt Sofie Holm - som i løbet af dokumentaren vælger at oprette en OnlyFans-profil. Afsnit tre af podcasten Superfan handler derfor om OnlyFans, og det er netop dette afsnit, vi her vil dykke ned i. I afsnittet har værterne inviteret Holm ind, så hun kan fortælle om sine oplevelser med - og holdning til - OnlyFans. Udover Holm har de også inviteret psykolog og GirlTalk-direktør Anna Bjerre ind, som også deltog i Radio LOUDs radioudsendelse.

SuperFan spørger: Er Sofie Holm sexarbejder?

Content creator Holm definerer sig selv som sexarbejder, og når værterne på SuperFan spørger undrende ind til, hvorfor hun definerer sig sådan, når de i samfundet ser tydeligt negative konnotationer ved denne type arbejde, fortæller Holm: *“Men det er jo sexarbejde, og det synes jeg også bare er vigtigt at få med og ligesom reclaime det - at det er faktisk okay”* (DR LYD, 2020). Holms selvidentifikation som sexarbejder er her defineret ved, at hendes *arbejdsaktiviteter* er af seksuel karakter. Dette står i kontrast til det, vi så i Radio

LOUDs debat, hvor flere af paneldeltagerne var enige om, at det er et spørgsmål om tilhørsforhold til kategorien sexarbejder, der afgør, om man defineres som sexarbejder eller ej. Når Holm understreger, at det er vigtigt at 'reclaime' (generobre/genvinde) sexarbejde-definitionen, tilsætter hun sig talskvinde for SIO Estellas udlægning om, at kategorien sexarbejde medfører nogle særlige udfordringer og en særlig modstand. Netop modstanden mod kategorien *sexarbejdere* kan være én af årsagerne til, at man ikke vil identificere sig således, men her pointerer Holm, at det netop er derfor, hun beskriver sig selv som sexarbejder. Hun vil 'reclaime' kategorien *sexarbejder* og gøre det okay at arbejde med seksuelle ydelser. Det bevidste valg om at placere sig i den stigmatiserede kategori bliver på denne måde repræsenteret som et politisk motiveret valg, hvis formål er at fjerne de negative konnotationer, der knyttes til sexarbejde. Arbejdet som content creator bliver således kategoriseret som et personligt og politisk valg for Holm, hvilket illustreres yderligere, når hun sætter spørgsmålstegn ved de tanker og forestillinger, der knytter sig til kategorien *sexarbejde* i vores samfund:

“Men det er også bare det der med, hvorfor er det, man skal blive set ned på? Altså det er jo bare sådan et samfundssyn. Vi behøvede jo slet ikke have den her samtale, hvis der ikke blev set ned på sexarbejde, og hvis der ikke blev set ned på folk, der laver porno. Det er jo fordi, det her syn på sexarbejde er stadig, ‘det er lidt beskidt’, og ‘du har et dårligt selvværd, der må være noget, der er ødelagt indeni’. Hvorfor skal det være sådan? Altså du ved, det er også det, jeg gerne vil gøre op med, fordi jeg synes, det er forkert. Der er helt sikkert også folk, der har det sådan, at der er nogen, der har det dårligt, men der er fucking også tandlæger, der hader deres arbejde. Der er også folk i Fakta, der hader deres arbejde. Det skal man bare lige huske på” (Ibid.)

At 'det er lidt beskidt', og 'du har dårligt selvværd' bliver af Holm beskrevet som nogle af de forestillinger, der (stadig) knytter sig seksuelt arbejde i dag. At fortælle åbent om arbejdet på OnlyFans bliver her en strategi, som Holm tager i brug for at føre sit politiske projekt om at gøre op med de eksisterende forestillinger, som ifølge hende er forkerte og stigmatiserende. En anden strategi, som Holm tager i brug for at afstigmatisere sexarbejde, er at fortælle om de *positive oplevelser*, hun har som digital sexarbejder. Dette fungerer som en slags gendrivelse af den forestilling, som hun beskriver, at samfundet har om sexarbejdere. Hun beskriver blandt andet:

“For mig passer det bare rigtig godt i forhold til, at jeg ligesom kan være min egen chef, og jeg bestemmer selv, hvilket content jeg vil lave. Men igen, altså for mig er det er arbejde, det er ikke fordi, jeg skal sidde og romantisere sexarbejde, det er hårdt arbejde, og du bliver stigmatiseret og set ned på af rigtig mange mennesker, men for mig er det bare et arbejde og jeg elsker det. Altså jeg synes, det er sjovt” (Ibid.)

Holm italesætter her arbejdet som content creator på OnlyFans som noget, hun elsker og som en aktivitet, hun synes er sjov. Hun siger endvidere om sit arbejde; *“Jeg føler mig sindssygt frigjort. Forskellige ting frigør forskellige mennesker”* (Ibid.). Modstridende til denne fortælling om content creation som en aktivitet, der er sjov og frigørende, italesætter Holm samtidigt content creation som noget, der *‘bare er et arbejde’*. Content creation skrives altså først ind i et personligt hobbydomæne og derefter i et arbejdsdomæne, hvor Holm med sin formulering *‘bare arbejde’* får sagt, at content creation ikke er andet end en indtjeningsmulighed. Denne modsætning i Holms fortælling om, hvad content creation på OnlyFans er, ses igen, når Holm som et led i hendes aktivistiske projekt fremhæver de positive sider ved (digitalt) sexarbejde, men samtidig understreger, at arbejdet ikke skal romantiseres, da det er et *‘hårdt arbejde’*

SuperFan spørger: Er content creators afhængige af anerkendelse?

I podcastens faciliterede samtale mellem GirlTalk direktør Bjerre og content creator Holm er ét af stridspunkterne spørgsmålet om, hvilken rolle anerkendelse spiller, for dem, der er content creators på OnlyFans. Bjerre sammenligner her endnu en gang OnlyFans med andre sociale medier og argumenterer for, at sociale medier:

“tager rigtig meget tid, og så får man selyfølgelig en masse anerkendelse, og det tænker jeg er rigtig dejligt, anerkendelse er noget, vi bruger rigtigt meget. Og der tænker jeg bare, det er rigtig vigtigt, at vi husker på, at den anerkendelse vi får på sociale platforme, er bare én type anerkendelse, så vi ikke lægger hele vores identitet i den anerkendelse, man får der, men også husker at pleje relationer uden for de sociale platforme. Og så skal man jo også huske, når vi kigger på en social platform, at det jo er opstillet. Altså det er meget svært at vise et fuldstændig autentisk liv på en social platform, og det tænker jeg egentlig heller ikke er intentionen med en social platform, at man skal gøre det, men der kan være rigtig meget for folk, der kigger udefra, eller når jeg taler med pigerne, så er det sådan noget med at, ‘jamen alle andre er lykkeligere eller ser bedre ud eller får bedre karakterer’. Øhm, og i forhold til

OnlyFans, så tænker jeg også, at når det er en videreudvikling af en social platform, så kommer der også sådan en oplevelse af, at der er nogen, der følger en, at man interagerer, at man har en eller anden form for social kontakt med dem som man, hvad skal man sige, deler noget ud til” (Ibid.).

Bjerre udtrykker en bekymring for de unge kvinder på OnlyFans-platformen ud fra en - ifølge hende - generel tendens på sociale medier, hvor de sociale medier ikke fordrer autencitet, men derimod en kultur hvor man sammenligner sig selv med glansbilleder af andre, hvilket påvirker unges selvbillede negativt. I stil med hendes udtalelser i LOUDs radioudsendelse siger hun her, at OnlyFans er en videreudvikling af andre sociale platforme, og den usunde sammenlignings-kultur hun ser, at der foregår her. Dog ligger langt det meste indhold på OnlyFans bag en betalingsmur, hvor der således må siges at være en mindre mulighed for at sammenligne sig med andre på OnlyFans end på f.eks. Instagram - med mindre man betaler for det. Til gengæld kan man - uden at abonnere på andre content creators - se på deres profil, hvor mange mennesker, der betaler for at følge dem, hvilket kan udgøre et sammenligningsgrundlag.

Videre siger Bjerre, at unge content creators får en ‘oplevelse’ af social kontakt gennem platformen. Hun afviser altså, at den interaktion, der foregår mellem content creator og kunde, udgør en reel social kontakt. Den kan kun *opleves* sådan, fordi de unge er vant til fremmedgørende og ikke-autentisk kommunikation gennem sociale medier. Hun fremhæver i følgende citat tilstedeværende content creator Holm som et eksempel på en, der er bevidst om denne ‘falske’ relation til kunden:

“Ja, men det er jo stadigvæk, som du også siger Sofie, det er jo stadigvæk et arbejde, så det er jo ikke Sofie privat, man får, det er jo en del af det. som hun gør for at holde sine følgere glade, for at holde dem tæt på. Fordi det er jo også en del af arbejdet, det er at sørge for at følgerne bliver ved med at være der” (Ibid.).

Bjerre taler om ‘Sofie privat’ som den autentiske Sofie Holm, der eksisterer i den virkelige verden og taler derigennem en anden karakter eller persona frem, som er den, Holm indtager, når hun arbejder som content creator. Det er altså vigtigt ifølge Bjerre, at man som content creator kan adskille sin autentiske måde at være i verden på fra det, der foregår på OnlyFans, som Bjerre ikke karakteriserer som autentisk eller noget, der indebærer ægte social kontakt og relationsopbygning. Ellers risikerer man ifølge Bjerre at miste kontakten til sit autentiske

selv og blive forblændet og afhængig af en falsk anerkendelse. Holm er for så vidt enig i, at man bør adskille anerkendelse og arbejde og udtaler:

“Ja, men jeg tror også bare, altså nu har jeg hørt ordet ‘anerkendelse’ et par gange, og jeg tror det er virkelig vigtigt for mig at sige, at jeg leder ikke efter anerkendelse med OnlyFans, det er slet ikke dét, det handler om. Fordi jeg har det rigtig godt med mig selv. Jeg har ikke brug for anerkendelse, det er et arbejde. Så det vil jeg bare gerne lige sige point blank, period, så alle ved det. Det er bare vigtigt for mig at sige, fordi hvis jeg bare ville have anerkendelse, så kunne jeg jo bare være på Instagram, hvilket jeg også er (griner). Men altså, det er bare lige noget andet” (Ibid.).

Det er vigtigt for Holm at tage afstand fra narrativet om, at man søger anerkendelse som content creator på OnlyFans, og hun tager her afstand fra dette ved at understrege, at dét, hun laver på OnlyFans, er at arbejde. Når Holm proklamerer, at hun har det rigtig godt med sig selv og derfor ikke behøver at søge anerkendelse på OnlyFans, bliver dét at have det godt med sig selv gjort til præmissen for, at man ikke søger anerkendelse på OnlyFans. Således får hun implicit sagt, at man ikke nødvendigvis kan adskille arbejde og anerkendelse (på OnlyFans), hvis man ikke har det godt med sig selv.

SuperFan spørger: Hvem kan klare at være sexarbejder?

Som nævnt i forrige afsnit er Bjerre bekymret for, at den diskursive præsentation af OnlyFans som et vilkårligt andet socialt medie er med til at normalisere, at unge kvinder udfører seksuelt arbejde, fordi de søger anerkendelse på OnlyFans, på samme vis som de gør på andre sociale medier. Normaliseringsprocessen, som hun mener finder sted, er problematisk, eftersom den ifølge hende medfører, at flere unge kvinder vil blive content creators på OnlyFans:

Anna Bjerre: *“Men for mig handler det meget mere om, at når... At hvis vi gør det her (content creation på OnlyFans, red.) almindeligt, så vil det også være noget, som endnu flere, vil skifte bekendtskab med. Og jeg er faktisk ikke sikker på, jeg tror faktisk ikke, at det er de fleste, der kan klare at være i den her branche, sådan som du kan”*

Sofie Holm: *“Nej, men det er det der helt sikkert ikke”*

Anna Bjerre: *“Jeg tror, at det er for de færreste og ikke de fleste. Og derfor så når jeg er bekymret, så er det ikke for... jeg ved ikke, hvordan jeg skal sige det... tag det bedste fra det... så er det ikke for dig som individ, at jeg er bekymret, men på et overordnet plan”*

(...)

Anna Bjerre: *“Jeg er slet ikke sikker på, at jeg synes man skal stikke en tå i vandet, medmindre man er så fokuseret på det, som Sofie har været. Jeg er ikke sikker på at det her er... Jeg tror, det er lidt ligesom at lege på motorvejen for mig” (Ibid.)*

Udover at Bjerre opstiller en kausalitet mellem en normalisering af seksuelt arbejde og en stigning i antallet af mennesker, der udfører seksuelt arbejde, opstiller hun også en diskurs om, at det kræver noget særligt at kunne udføre seksuelt arbejde. Hvad det præcis kræver uddybes ikke i citatet, men ud fra Bjerres bekymring, hvor dét at prøve content creation på OnlyFans af, *‘er lidt ligesom at lege på motorvejen’*, kan man forstå, at de omtalte krav ikke handler om kvalifikationer eller kompetencer for at kunne *udføre* arbejdet. Snarere handler det om en særlig personlig karakter for at kunne *holde ud* at udføre arbejdet. Når Bjerre argumenterer for, at det er ‘de færreste,’ som kan ‘klare’ at udføre seksuelt arbejde, stemmer content creator Holm i, og der bliver altså nået til enighed om en diskurs, der siger, at sexarbejde kræver en særlig (udefinerbar) karakter.

Selvom dét - altså den særlige karakter som sexarbejde kræver - er en udefinerbar størrelse, bliver Holm flere gange trukket frem af både værterne, Bjerre og Holm selv som en eksemplificering af denne særlige karakter. Hun er én, som kan klare at udføre sexarbejde. En af værterne siger blandt andet om og til Holm, at *“Sofie er jo så meget sådan, besluttet og reflekteret omkring det”* (Ibid.) som en markering af, at hun - i kraft af sin beslutsomhed og sit refleksionsniveau - netop kan ‘klare’ sexarbejde.

Udover disse kvaliteter bliver en tredje kvalitet endvidere talt frem i følgende udveksling som en del af det, der kræves for at kunne ‘klare’ sexarbejde:

Vært: *“For dig er det her jo en, og det vidste du også, inden du var på OnlyFans, for dig, er det her jo en ret god indgangsvinkel til en verden, som kan være svær, og som kan være, altså du ved, man kan fandme blive udnyttet af de der pornoproducenter! Og her har man trods alt, hvis man ved, hvad man laver, noget ejerskab over det. Og hvis man ikke ser sig selv som en, der vil være en del af den verden, så kan det måske være farligt og lidt for nemt at komme til falde i. Altså det er lidt det, jeg hører dig sige?”*

Anna Bjerre: *“Ja, og så tænker jeg bare også, at når vi stifter bekendtskab med ting, så er det jo ikke bare her og nu, det har en konsekvens. Det kan jo også have en konsekvens senere i livet. Og hvis man gerne vil have det her som livsstil, som Sofie vil, så tænker jeg, at man er et andet sted i livet, end hvis man bare gerne vil stikke en tå i vandet og prøve noget af.” (...)*

Vært: *“Mhm, ja, og Sofie du er vel gået rimelig meget all in et eller andet sted? Som du også siger, du ved godt, hvilken vej du vil gå med din karriere og dit liv, ikke? Så det er måske dét, man skal have lidt for øje?”*

Sofie Holm: *“Ja, jojo”*(Ibid.)

Sexarbejde bliver her italesat som noget, der er mere end bare et arbejde. Det er en ‘livsstil’ og en ‘særlig verden’. Hvis man er bevidst om dette og gerne vil denne livsstil og særlige verden, såsom de beskriver, at content creator Holm er og vil, kan sexarbejde (potentielt) godt fungere uden de store problematikker. Både værterne, Holm og Bjerre indskriver sig således i en diskurs, der siger, at sexarbejde er (eller i hvert fald kan være) skadeligt, medmindre man har, ‘hvad der kræves’. Men selvom der er konsensus om denne diskurs blandt aktørerne, er Holm og Bjerre uenige i, hvad **årsagen** er til, at sexarbejde kan være skadeligt, hvis man ikke har ‘det, som kræves’.

Fra vores analyse af Bjerres udtalelser i denne podcast samt i LOUDs radioudsendelse har vi fastslået, at Bjerre opfatter sexarbejde som skadeligt for især unge mennesker, fordi deres seksualitet ikke ‘færdigudvikles’ i autentiske og ligeværdige rammer, når seksualiteten kommer kommer igennem sexarbejde på platforme såsom OnlyFans. Når vi kigger på Holms udtalelser i podcasten, kommer en anden forståelse frem af, hvad det skadelige består i ved sexarbejde. Det kommer blandt andet til udtryk i følgende udsnit:

Vært: *“Sofie, skriver du sammen med, altså er der nogen, der har set Skamløs (dokumentar fra DR, red.), der skriver til dig ‘jeg vil også gerne i gang med at tjene penge på OnlyFans, hvordan gør jeg?’ ”*

Sofie Holm: *“Nej”*

Vært: *“Slet ikke?”*

Sofie Holm: *“Det er der faktisk ikke, Øhm, det ved jeg ikke, det tror jeg måske lidt jeg havde regnet med. Jeg har det sådan lidt, jeg skal ikke være gatekeeper på nogen måde for hvem der skal have en OnlyFans, hvis du vil have en OnlyFans så lav en. Men altså, det handler jo bare om, at man ligesom overvejer, hvad det er man går ind til, fordi der er bare nogle muligheder, der bliver taget væk fra dig lige pludselig, og du bliver set på som et... du bliver*

altid set lidt på som et lavere menneske i samfundet end alle andre, ikke? Hvis du er sexarbejder. Sådan er det jo bare stadig.” (Ibid.)

Holm fastslår her, at hun ikke vil agere ‘gatekeeper’ (en, der vogter over og/eller har retten til at definere et område) for arbejde på OnlyFans-platformen og opfordrer i samme omgang mennesker, som ønsker at ‘have en OnlyFans’, til at oprette en. Lige efter denne opfordring pointerer Holm dog, at man bør gøre sig nogle overvejelser om de konsekvenser, som seksuelt arbejde på en digital platform kan have, før man opretter en profil. Holms forståelse af hvorfor sexarbejde kan være skadeligt handler altså ikke om den bekymring, som Bjerre opstiller, hvor kommercialisering af seksualiteten gennem sexarbejde indebærer en usund og ikke-autentisk udvikling af seksualiteten, men derimod om en samfundsskabt konsekvens i form af *stigmatisering*.

Selvom Holm argumenterer for, at man skal kunne håndtere den stigmatisering, som sexarbejdere ifølge hende udsættes for, mener hun ikke, at det er *hendes* ansvar at advare unge mennesker eller forberede dem på dette:

Anna Bjerre: *“Har du ikke selv nogen bekymring i forhold til unge, der starter ud med det her?”*

Sofie Holm: *“Jo, men så kan jeg også have bekymringer til unge, der laver alt muligt andet, altså sådan der vil altid være nogen, der går ind i noget, som de ikke skulle være gået ind i, og det er klart, at når samfundssynet er sådan her på folk, der laver porno, så skal man da også være ekstra påpasselig, det er jeg helt enig i. Men jeg har det sådan, jeg vil ikke tage ansvaret i hvert fald for, hvad andre unge gør, fordi det er ikke mit ansvarsområde.” (Ibid.).*

Holm fortæller indledningsvist her, at hun ligesom Bjerre har en bekymring for unge der er - eller vil blive - sexarbejdere. Men denne bekymring er ikke afgrænset til sexarbejde for Holms vedkommende, den er derimod ligeledes til stede for unge, der ‘laver alt muligt andet’. Når Holm sammenligner bekymring omkring unge, der ‘laver sexarbejde’ og unge, der laver ‘alt muligt andet’, kategoriserer hun sexarbejde som et vilkårligt andet arbejde og/eller en vilkårlig anden aktivitet. Dette modsiger Holm dog, når hun endnu en gang pointerer, at sexarbejde er stigmatiseret, og at man derfor skal være ‘ekstra påpasselig’, hvis man vil lave porno. Bekymringen for unge, der vil lave sexarbejde, er måske alligevel lidt større end bekymringen for unge, der vil lave ‘alt muligt andet’. Uanset hvad argumenterer

Holm for, at hun hverken kan eller vil tage ansvaret for unges handlinger og valg.

Hjælpeorganisationer rolle og ansvar

Når spørgsmålet, om hvis ansvar det er at skærme og/eller forberede unge på konsekvenserne ved sexarbejde, ikke bliver (entydigt) besvaret i de empiriske nedslag fra den offentlige debat, bliver det relevant for os at kigge på organisationer, som beskæftiger sig med unge (i sexarbejde) og deres tilgang til ansvar, hjælp og rådgivning.

GirlTalk

Den 13. oktober 2021 udførte vi et interview med initiativtager til - og direktør for - rådgivningsorganisationen GirlTalk Anna Bjerre. Flere af de temaer, som Anna Bjerre tager op i den offentlige debat, gik igen i det interview, vi lavede med hende. Hun fremhævede også her, hvordan OnlyFans minder om et socialt medie, hvilket gør platformen mere tilgængelig for unge, og hvordan hun frygter, at arbejdet på platformen kan forstyrre udviklingen af en sund og autentisk seksualitet og lyst hos unge kvinder. Vi lærte fra interviewet, at GirlTalk som organisation ikke kommer til at lave kampagner henvendt til piger og unge kvinder, der arbejder som content creators. Det skyldes både, at organisationens formål er at rådgive piger og unge kvinder *generelt*, samt at organisationen ikke har økonomiske midler til en sådan ekstra indsats (Interview med Anna Bjerre). Som psykolog er Bjerre dog i høj grad bekymret for konsekvenserne af OnlyFans og den samfundsmæssige indstilling til fænomenet:

“Jeg tror, vi har set lidt af det hele, altså vi har jo både set nogle piger, som er meget sårbare, som har fortalt om deres liv på OnlyFans, og der har vi også set... og jeg har selv været i debat med kvinder, hvor de er reflekterede og har nogle, har været gode til at sætte deres grænser og umiddelbart, ja, har vist, at det her er noget, de kan håndtere. Så jeg synes, vi har set lidt af det hele. Jeg synes, at det, de mangler at tale om, det er, hvad konsekvenserne på sigt er, fordi at... Og det kan også være svært at tale om, fordi det ville jo kræve, at vi har et før og efter billede, og det har vi jo ikke. Men meget af den måde vi taler om tingene på handler om, at den enkelte skal finde ud af, hvad der er godt for den enkelte, og det kan være svært at ligesom have nogle absolutter, fordi argumentationen kan hurtig gå på, at man ikke skal bestemme, hvad der er godt for den enkelte. Og der tænker jeg at, ved at have en platform som på en eller anden måde bliver accepteret, så er man også med til at sige, at gråzoneprostitution er okay. Og det er der, hvor min bekymring er, om vi kommer til

at vildlede pigerne ved at hentyde til, at det må den enkelte finde ud af. For jeg mener faktisk, at der er nogle konsekvenser ved at bruge sin krop på den måde'' (Ibid.)

I citatet giver Bjerre udtryk for, at det er et individuelt spørgsmål, om man kan trives som content creator på OnlyFans, men fremhæver samtidig faren i at stille individet ansvarligt for sin trivsel på en platform, som i hendes optik har store konsekvenser for mange af dens brugere. Derudover er hendes bekymring, at normalisering af platformen medfører en legitimering af det, hun kalder gråzoneprostitution. Da vi spørger hende, hvilke tiltag hun kunne ønske sig for at modvirke denne tendens, og hvem der skal stå bag dem, fortæller hun, at hun ikke tror, at platformen selv kan holdes ansvarlig, og at hun heller ikke tror, at der er nogle lovmæssige tiltag, der ville give mening at indføre (Ibid.). Det handler til gengæld om *”...hvilken tilgang, altså forbrugstilgang vi har til hinanden og til vores kroppe. Og i virkeligheden tror jeg, at det er langt mere der, vi skal sætte ind, altså i de overordnede diskurser som legitimerer OnlyFans”* (Ibid.). Uden at uddybe hvem ‘vi’ er, er det, som Bjerre efterspørger, altså en generel diskursændring i samfundet med henblik på, at denne ikke kommer til at legitimere OnlyFans og normalisere (digitalt) sexarbejde. Hun problematiserer forbrugstilgangen til egen og andres kroppe og ser altså ikke - i modsætning til de tre content creators Gitte Von G, Sandra Elfort og Sofie Holm i vores empiriske nedslag fra medierne - et frigørende potentiale i at afstigmatisere og tale åbent om sexarbejde. Bjerre er i stedet bekymret for, at sexarbejde normaliseres, og at dette fører til en stigning i antallet af (unge) kvinder, som udfører (digitalt) sexarbejde, hvormed flere unge kvinder vil mærke de konsekvenser, som Bjerre argumenterer for, at seksuelt arbejde medfører.

RedenUng

D. 24. september 2021 udførte vi et interview med unge- og frivilligkoordinator i RedenUng Julie Joachims Engelbrechtsen. RedenUng beskriver på deres hjemmeside, at de er *“Et Rådgivningstilbud til unge, forældre og fagfolk. Vi rådgiver om udveksling af intimitet og seksuelle ydelser (fx salg af sex, sugardating, byttesex, salg/udveksling af intime billeder, webcamsex, samt alt der kan komme før, under og efter en udveksling, som fx online-dating, uopfordrede henvendelser, sextortion, (digitale) grænseoverskridelser, stigmatisering mv.)”* (RedenUng, no date-b). For at komme nærmere hvad organisationen mener om OnlyFans specifikt, spurgte vi Engelbrechtsen, der her fungerer som en repræsentant for RedenUng, ind til, hvordan de definerer arbejdet på platformen:

''Ja, altså, vi vil gerne væk fra at kalde det noget, fordi de unge tit ikke kan se sig selv i det. Altså begynder vi at kalde det prostitution, selvom man måske kan se, at det den unge gør lyder meget som den måde, blandt andet Socialstyrelsen definerer prostitution på, så definerer de unge det oftest ikke som prostitution selv, og det er uanset, om vi taler sugardating, om de sender nøgenbilleder, eller hvad de gør. Så vi kalder det ikke noget, medmindre de selv kalder det noget. Snakker vi med fagpersoner og sådan noget, så kalder vi det udveksling af intimitet og seksuelle ydelser for goder. Og så siger vi aldrig den sætning uden også lige at definere, hvad der ligger i det, og dér siger vi for eksempel: salg af nøgenbilleder, webcam sex, sugardating, sådan nogle ting – og definerer også, hvad goder så er: for nogen er det penge, for andre er det at komme ud at spise på restaurant, for nogen er det husly for natten og for nogen er det en taske. Så vi vil gerne lidt væk fra definitionen og hellere have fokus på handling'' (Interview med Julie Jochims Engelbrechtsen).

I citatet kan vi se en modvilje mod at ville definere det arbejde, som content creators på OnlyFans udfører. Argumentet for at ikke definere arbejdet lyder på, at hvis unge ikke identificerer sig med den opstillede kategori eller de forestillinger, der knyttes dertil, kan der skabes (yderligere) udfordringer i kontakten til dem. RedenUngs udfordring med at nå ud til målgruppen bliver bekræftet af vores interviews med content creators, da det kom frem, at fire ud af fem content creators ikke kendte til RedenUng (eller andre relevante organisationer) og heller ikke tænkte, at de - med deres arbejde og praksis på OnlyFans - var målgruppen for disse tilbud. Da vi præsenterer Engelbrechtsen for dette, og spørger om de i organisationen har refleksioner om dette, svarer hun følgende:

''Ja, det tænker vi rigtig meget over. Og det er en generel ting, ikke kun brugere på Onlyfans. I det der store forskningsprojekt (VIVEs rapport om salg af sex i Danmark 2020, red.) har man spurgt alle de unge, som de har inde til interviews, jeg mener de har interviewet, hvad er vi oppe på, 50-55 eller sådan noget. Og der var ingen, der kendte RedenUng. Så uanset hvad, hvorhenne, og hvad man sælger/udveksler, så er det en generel ting, at man ikke kender til vores tilbud. Så det er vi godt bevidste om, og vi bruger rigtig mange ressourcer på at komme ud med, hvad det er, vi kan. Og vi prøver på forskellige måder. Lige nu har vi taget meget fat på Instagram og Facebook og prøver at skabe noget opmærksomhed på det her. Og både det her med – altså vi siger jo altid, at det er hele paletten, så det vil også være dem, der laver noget digitalt – men det er en generel ting, at vi ikke kommer godt nok ud med vores budskab, fordi det er sindssygt svært, og det koster rigtig mange penge. Ja, så vi prøver jo forskellige

strategier til at komme ud, og vi vil også rigtig gerne ud på for eksempel forskellige datingsites. Vi ved, at udveksling foregår på Tinder og på dating.dk og alle sådan nogle steder. Der er rigtig mange datingsider, som ikke vil tage med os, fordi de ikke synes, at den slags foregår på deres sider, og vi kan jo bare sige, at det gør det, men hvis de siger, at det gør det ikke, så er det svært at komme ind. Og så er der også bare nogle steder, fx på Onlyfans, hvor de slet ikke reklamerer, hvor de tjener jo penge på, at folk har brugere og betaler til det, så der kan man jo ikke bare have et banner nede i hjørnet. (...) Ja, så vi prøver jo at reklamere forskellige steder, på vores sociale medier osv. Og så giver vi ikke op, vi vil gerne ind på de der datingsites stadigvæk, vi vil gerne have en profil på Onlyfans, hvor brugere også kan se os, men det er svært'' (Ibid.).

RedenUng bruger altså mange ressourcer på at nå ud til en bred målgruppe samt på at udbrede kendskab til deres tilbud på blandt andet deres egne sociale medie profiler. Men Engelbrechtsen påpeger, at det er en svær opgave, fordi mange platforme ikke vil indgå i samarbejder med dem (herunder OnlyFans), og at det desuden kræver mange økonomiske ressourcer, som de i organisationen ikke har. Den sidstnævnte problematik så vi også hos GirlTalk, hvor initiativtager Anna Bjerre desuden pegede på, at manglende økonomiske ressourcer var et generelt problem i: *“civilsamfundets branche, eller hvad man skal sige - der er sjældent penge til at udbrede kendskabet til ens virke. Der er jo langt flere potentielle kunder i butikken, om man vil, end dét der er. Og det er jo et markedsførings problem. Og det er jo sjældent, at dem, der er på OnlyFans - altså det er sjældent, at RedenUng så lige - du ved - laver et banner derinde, at hvis man har brug for at snakke med nogen, så gå den her vej”* (Interview med Anna Bjerre).

Når reklame og promovring af RedenUngs tilbud ikke er muligt på OnlyFans og andre lignende platforme, beskriver Engelbrechtsen, at de i stedet prøver at nå ud til eksempelvis content creators ved ikke at betegne og definere praksissen på forhånd som *sexarbejde*. At gå væk fra definitionen bliver her præsenteret som en slags strategi for at nå ud til flest mulige af de unge, som er i RedenUngs målgruppe. Rationalet, om hvorfor definitioner kan forhindre dette, kommer til udtryk i følgende citat:

“For nogle kan det, hvis man kalder dét, de laver, for prostitution - så er det jo, at det på en eller anden måde kan være stigmatiserende. Dem, som kalder det sexarbejde, bliver lige

pludselig sat i den der kategori som 'offer' og sådan noget'' (Interview med Julie Jochims Engelbrechtsen).

Brugen af definitioner problematiseres af Engelbrechtsen på RedenUngs vegne, da det ifølge hende kan have konsekvenser i form af stigmatisering og kategorisering som offer. På trods af at hun tager afstand fra definitionen af prostitution, påpeger hun i forlængelse af ovenstående citat, at organisationens overordnede formål er: *“at forebygge, at unge kommer til at indgå i det, vi kalder prostitutionslignende relationer”* (Ibid.) Udtalelserne her peger på en form for paradoks: RedenUng vil altså modvirke, at målgruppen føler sig stigmatiseret ved at blive placeret i den kategori, som danner grundlaget for organisationens forebyggende arbejde. Dette lægger sig i tråd med en tendens, vi så i LOUDs radioudsendelse, hvor talskvinde Estella fra SIO påpegede, at hvis man udbyder eksplicit seksuelt materiale, rammes man af det stigma, der er forbundet til kategorien ‘sexarbejder’, uanset om man identificerer sig som sexarbejder eller ej. Om man vælger at identificere sig således blev af Estella og Gitte Von G fremlagt som et spørgsmål om tilhørsforhold til kategorien, mens RedenUngs overvejelser om definitioner af arbejdet på OnlyFans udspringer af et erhvervsbaseret grundlag. Emnet bliver således forhandlet på forskellige måder hos aktørerne, men fælles er det, at sproget tillægges stor betydning, og i alles tilfælde vender det tilbage til, at folk *selv* har ret til at definere, hvad de vil kalde sig.

Delkonklusion på analysedel 1

De identificerede diskurser i den offentlige debat om OnlyFans og digitalt sexarbejde kan karakteriseres med tre hovedtematikker. Der er et tema i bekymringen for normalisering af pornografi og sexarbejde, et tema om potentialer for frigørelse og dannelse i content creation og endelig et spørgsmål om, hvis ansvar det er at skærme og/eller forberede unge på. *hvad* content creation indebærer.

Blandt kønsforsker Christian Groes, psykolog Anna Bjerre og specialkonsulent ved Center for Digital Pædagogik Christian Mogensen er der enighed om, at OnlyFans både imiterer, læses og tales om, som et ‘almindeligt’ socialt medie, mens de selv ser platformen som en pornoplatform. Groes frygter her, at de opmærksomhedshungrende unge, som ellers ikke ville have beskæftiget sig med at lave pornografi, bliver ‘narret’ ind på platformen, da den bliver endnu et rum for opmærksomhed, som man kan indtage. Mogensens kritik går på, at når OnlyFans slipper afsted med at diskursivt præsentere sig som et socialt medie og ikke en pornoplatform, mistes muligheden for at have en nødvendig samtale om, hvilke konsekvenser

det kan have at udføre digitalt sexarbejde og distribuere pornografi. Hvor Mogensen får tilføjet, at der altså ikke i sig selv er noget galt med sexarbejde, går Bjerres kritik af fænomenet OnlyFans længere. For hende er konsekvenserne, ved at platformen og derigennem sexarbejde normaliseres, så store, at hun - selvom enkelte kan trives med arbejdet - ser det som en trussel mod piger og unge kvinders trivsel generelt. Estella repræsenterer på vegne af SIO holdningen om, at sexarbejde netop bør normaliseres og afstigmatiseres som et led i målet om at sikre sexarbejdere arbejdsvilkår på linje med andre arbejdere. På trods af dette vægrer hun sig ved at definere arbejdet på OnlyFans som *sexarbejde*, da det må være op til den enkelte at tage betegnelsen på sig eller lade være.

OnlyFans bliver også - primært af de tre content creators - tillagt nogle positive potentialer i vores empiriske nedslag. Hos Gitte Von G er det primært den personlige udfoldelse af kreativitet og lyst samt muligheden for at skabe sit eget pornografiske univers på platformen, der fremhæves. I Sandra Elforts fortælling rummer platformen et oplysende og seksuelt dannende potentiale, omend hun ærgrer sig over, at samfundets institutioner ikke varetager denne opgave. Sofie Holm mener, at platformen har et potentiale for at gøre op med den stigmatisering, der rammer sexarbejdere, hvis de, der arbejder på platformen, taler åbent om deres arbejde og tager identiteten som sexarbejder på sig. Uden at ville romantisere arbejdet tilskrives arbejdet alligevel mange positive kvaliteter såsom en stor grad af frihed og mulighed for frigørelse og for at være sin egen chef.

Fælles for alle aktører og deltagere i de empiriske nedslag - dog mindst udtalt hos Sofie Holm - er, at der er en bekymring for, at arbejdet på OnlyFans kan medføre, at især unge kvinder kommer til at overskride deres egne grænser. Ansvaret for dette problem forhandles på kryds og tværs. Når ansvaret placeres hos de tre content creators, reagerer de hver især på forskellig vis. Gitte Von G vil gerne - og forsøger også aktivt - at oplyse og advare unge kvinder om farerne ved at arbejde som content creator, hvis de ikke kender deres egne grænser eller har evnen til at markere dem. Sofie Holm mener, at ansvaret for at overveje de negative konsekvenser, der kan være ved sexarbejde, må ligge hos den enkelte og eventuelt dennes forældre. Sandra Elfort kritiserer, at content creators skulle have ansvaret for dette og placerer i stedet ansvaret hos samfundets institutioner, når hun kalder på bedre seksualundervisning. Samtidig taler hun sin content creation frem som et dannende projekt på platformen, der centrerer modtageren frem for afsenderen, når hun stræber efter at oplyse mænd om kvindelig anatomi og seksualitet. Der placeres endvidere et uspecificeret ansvar hos 'de voksne' hos Mogensen og 'de overordnede diskurser' hos Bjerre. Endelig søger organisationerne GirlTalk og RedenUng at tage ansvar gennem at forebygge, at unge starter i

sexarbejde samt at tilbyde støtte og rådgivning til dem, som allerede er sexarbejdere. Begge påpeger dog, at de mangler økonomiske midler til at nå ud til flest mulige.

De tre content creators, som vi møder i de empiriske nedslag, er ikke dem, der bliver udtrykt bekymring for af aktørerne i den offentlige debat. Både Sofie Holm, Gitte Von G og Sandra Elfort fortæller, at de ikke overskrider deres egne grænser, og at de trives med arbejdet på OnlyFans. De er repræsenterede og synlige i debatten og får lov til at indtage positionerne som dem, der kan klare - og trives med - arbejdet på OnlyFans. I analysens del II inddrager vi fortællinger fra fem content creators, som vi har interviewet. Her vil vi undersøge, hvilke tematikker og problemstillinger der træder frem i fortællingerne om OnlyFans hos vores informanter ud fra deres forskellige holdninger, ambitioner og livssituationer og derigennem skabe blik for, hvordan hovedtemaerne i den offentlige debat kan tage sig ud i praksis for content creators, som ikke nyder hverken samme grad af (økonomisk) succes på platformen eller eksponering i medierne.

Analysedel II: Portrætter

I Analysens anden del præsenteres de portrætter, som er udført på baggrund af interviews med de fem informanter. De enkelte portrætter giver indblik i informanternes forskellige livssituation, oplevelser med og refleksioner om arbejdet på OnlyFans og er struktureret ud fra, hvad der fremkom som det centrale i de enkelt interviews. Portrætternes analytiske fund sammenfattes slutteligt for at sammenligne overordnede tendenser og forskelle hos informanterne.

Portræt af CeciMilkyMouzz

CeciMilkyMouzz er en ung kvinde, der sammen med sin kæreste arbejder som content creator på OnlyFans. I vores telefoniske interview med hende fortæller hun indledningsvist om sig selv, at hun er *“(...) 21 år gammel og uden uddannelse (griner). Og så lever jeg lidt et nomadeliv sammen med min kæreste, som er tatovør. Vi rejser rundt i hele Europa for at tatovere. Det er måske, hvad der er relevant”* (Interview med CeciMilkyMouzz). Allerede i denne korte beskrivelse af sig selv fortæller hun om sin livsstil, som en del af dét, hun finder relevant for os at vide om hende. Nomadelivet italesættes således som noget, der både er en del af CeciMilkyMouzz og hendes historie, og det bliver også inddraget som en del af fortællingen om, hvorfor hun valgte at oprette en OnlyFans:

''Vi gjorde det faktisk lidt som... Det var sådan lidt som en joke i starten, da corona brød ud, hvor vi tænkte 'nå, hvis vi nu ikke kan tjene penge med vores tattoo-gøgl, så kunne det være vi bare skulle begynde at lave noget porno'. Det startede som en joke, som jeg sagde, og så en eller anden dag tænkte vi 'ej, nu prøver vi sgu' og så oprettede vi en profil og så tog vi det sådan langsomt derfra. Men nu er vi gået fuldt ind'' (Ibid.)

Det er altså en udefrakommende faktor i form af globale nedlukninger og rejserestriktioner, som nødvendiggør, at de finder et (midlertidigt) andet arbejde, der kan give dem en indkomst. Desuden kræver den livsstil som CeciMilkyMouzz og hendes kæreste fører, hvor de ikke har en fast bopæl, men rejser rundt i Europa, at deres arbejde er fleksibelt i form af, at det kan udføres 'hjemmefra' på forskellige tidspunkter i forskellige lande. Her er et (digitalt) immaterielt arbejde, der distribueres via en platform, oplagt, da arbejdet udføres virtuelt (og muligvis globalt) og altså ikke kræver, at arbejderen skal være fysisk på plads for at udføre arbejdet.

At netop pornografi bliver valgt som det immaterielle (midlertidige) arbejde starter som en intern spøg - som noget de taler om med en ironisk distance - men udvikler sig til en reel interesse for at 'prøve det af'. Denne reelle interesse for at arbejde med produktion af pornografi viser sig at være stærkere end først antaget, når CeciMilkyMouzz fortæller os, at parret stadig - efter de globale nedlukninger og rejserestriktioner er ophævet - arbejder som content creators på OnlyFans. Det er altså ikke længere en økonomisk *nødvendighed*, som er definerende for, at CeciMilkyMouzz og hendes kæreste er digitale sexarbejdere på OnlyFans, og interessen består heller ikke i en stor økonomisk gevinst fra arbejdet, hvilket følgende interview uddrag vidner om:

Interviewer: *''Hvor stor en del af jeres indkomst kommer fra OnlyFans?''*

CeciMilkyMouzz: *''Hvis man tænker på, i forhold til hvad vi tjener med vores tattoo, så er det meget lidt. Meget, meget lidt''*

Interviewer: *''Okay, så det er slet ikke den primære indkomst?''*

CeciMilkyMouzz: *''Nej, nej. Overhovedet ikke'' (Ibid.)*

Det seksuelle arbejde på OnlyFans er fortsat, selvom det rent økonomisk kun fungerer som et (uanseligt) supplement, fordi den reelle interesse for pornografiproduktion er steget i takt med, at arbejdet har vist sig at medføre positive følelser og refleksioner for især CeciMilkyMouzz. Hun fortæller blandt andet følgende om arbejdet på OnlyFans:

“(...) for mig har det været en måde at blive mere komfortabel i min egen seksualitet. Blive mere selvsikker. Fordi man tager et billede af sig selv, og så kigger man på billedet og tænker 'hold kæft hvor ser jeg godt ud'. Det har været den store fordel for mig. Og der var også en periode, hvor min kæreste var sådan 'Gud, nu ved jeg ikke, hvordan jeg har det med det, jeg vil måske gerne have, at du stopper', og han spurgte mig meget, 'hvorfor er det, du gerne vil blive ved?' Og så sagde jeg til ham, at jeg føler at det giver mig et kæmpe selvtillidsboost. Ikke så meget det der, med at jeg får mange komplimenter, det er selvfølgelig også rart, men mere at jeg selv ser mig selv som en flot, sexet person. Det har helt klart været den store fordel for mig” (Ibid.)

På trods af at CeciMilkyMouzz fastslår, at arbejdet som content creator på OnlyFans er meningsfuldt for hende på et personligt plan, fremgår det, at konkretiseringer, af *hvordan* og *hvorfor* arbejdet tilskrives værdi og mening, er en vedvarende nødvendighed. Det bliver især nødvendigt, når positionen som content creator på OnlyFans bliver udfordret af, at kæresten sår tvivl om, om han vil, at de fortsætter med det digitale sexarbejde. At CeciMilkyMouzz og kæresten skal indgå i en forhandlingsproces om fortsættelsen af arbejdet bliver italesat som en fordel, eftersom det tvinger hende til en vedvarende refleksion om egne grænser og vurdering af arbejdets gavnlighed. Dette er nødvendigt, siger CeciMilkyMouzz, eftersom en potentiel ulempe ved seksuelt arbejde (på OnlyFans) er, at man overskrider egne grænser:

“Jeg tror, at for mange piger så - det gjorde jeg også selv i starten - så går man måske lidt for hurtigt frem og glemmer måske lidt, at man har nogle grænser, som man så indser bagefter og tænker 'hov det skulle jeg måske ikke lige have gjort'. Det gjorde jeg også i starten, men så havde jeg så min kæreste til at sige 'hov hov hov, nu går det måske lige lidt for stærkt” (Ibid.)

Risikoen for at overskride egne grænser som content creator på OnlyFans italesættes her som en oplagt konsekvens af arbejdets *seksuelle* karakter. Her er det ikke det økonomiske incitament, som medfører risikoen, men derimod den følelse af selvsikkerhed, som arbejdet giver, der kan drive en til at 'gå for hurtigt frem' og således føre en ud i grænseoverskridende adfærd. Det er altså ifølge CeciMilkyMouzz jagten på (øget) selvsikkerhed, der kan medføre, at man producerer mere opsigtsvækkende seksuelt indhold, som man endnu ikke er klar til. Et langsomt tempo og stændig refleksion bliver heraf italesat som modgiften til at overskride

sine grænser, og her er det en fordel at være to om projektet - særligt hvis den anden part er ens kæreste. Man har her både en kollega, man kan sparre med, men også en kærlig og social støtte, som kan minde en om at mærke efter, fornemme og markere sine grænser. Selvom det italesættes som en fordel, at ens kollega i det seksuelle arbejde er ens kæreste, kan det også gøre projektet mere sårbart og svært, fordi der er *“den der ulempe med, at det godt kan være lidt nemt at blive jaloux eller at have det lidt svært med, at der andre folk, der kigger på din kæreste” (Ibid.)*.

Man har ikke bare sig selv at stå til ansvar for, eftersom de mulige konsekvenser - i form af eksempelvis jalousi - ikke bare rammer en selv, men også ens kæreste og ens parforhold. Dette betyder, at man skal nå til enighed om, hvilket indhold der skal produceres og distribueres, hvor man til tider - på grund af forskellige individuelle grænser - kan være uenige. På trods af at uenighed om indhold kan være svært, bliver det igen fremhævet, at dette har sine fordele, da det medfører, at man holder hinanden og sig selv op på konstant at overveje og mærke efter, hvor ens personlige og fælles grænser går, inden man producerer og distribuerer pornografisk materiale.

Fællesskab og grænsesætning i OnlyFans

Den sociale støtte, som CeciMilkyMouzz får gennem sin kæreste, står ikke alene. Hun fortæller også om et velfungerende online fællesskab omkring OnlyFans:

Interviewer: *“Okay, er der mange, du kender fra OnlyFans, har I en form for fagligt fællesskab eller community?”*

CeciMilkyMouzz: *“In real life kender jeg ikke så mange, men over internettet er der et kæmpe community. Altså piger hvor vi har forskellige chatgrupper, hvor man giver tips og tricks, og vi deler hinanden og hjælper hinanden. Det er der rigtig meget af (...) Og jeg har selv lavet min egen lille chatgruppe, hvor vi deler hinanden og sådan noget” (Ibid.)*

Det online fællesskab omkring OnlyFans hjælper både CeciMilkyMouzz gennem ‘tips og tricks’ og med at promovere hendes profil og materiale. Netop promoveringen er en central del af arbejdet som content creator, og her bliver det fordelagtigt at andre - særligt større profiler - hjælper dig med promoveringen, så din profil og dit materiale har mulighed for at nå ud til flere.

Udover promovningshjælpen fremhæver CeciMilkyMouzz hjælp til prissætning af arbejdet som noget, der har været særligt gavnligt for hende. Da det digitale (sex)arbejde - på digitale

platforme såsom OnlyFans . er karakteriseret ved, at der ikke er nogen arbejdsgiver - og heller ikke nogen fagforening - er du selv ansvarlig for at sørge for din indtjening.

Vurderingen, af hvordan man sikrer sig en indkomst, bliver så meget desto sværere, når OnlyFans er forholdsvis nyt, og der altså ikke er nogen fastlagt præcedens for, hvad et givet pornografisk materiale kan og bør sælges for, som du kan læse eller høre om 'udefra'. Du er i stedet afhængig af at observere, hvad andre content creators gør og er dermed nødt til at læne dig op af deres erfaringer og fortællinger om, hvordan prissætningen skal se ud, så det både giver økonomisk mening for dig som content creator og samtidigt fastholder og lokker nye kunder ind.

Udover at CeciMilkyMouzz har fundet hjælp i andre content creators prissætninger, tilføjer hun, at hun har *"prøvet at observere, hvad dem, der følger mig, har lyst til at give. Og man skal virkelig lære det. Det er en lang proces at finde ud af, hvad den gode måde at gøre det på er"* (Ibid.). Den lange proces med at finde 'den gode måde' at prissætte sit arbejde på involverer altså både et stort forarbejde og et kontinuerligt opsyn og læring om, hvad ens kunder vil betale for et givet materiale. Forarbejdet, som blandt andet indebærer observationer af andre content creators arbejde og prissætning, fører ofte til, at CeciMilkyMouzz sammenligner sig selv og sit arbejde med andres, hvilket til tider fører til ubehagelige følelser som frustration, utilfredshed og forvirring. Hun fortæller blandt andet:

"Altså jeg har jo spurgt lidt omkring og kigget på andre profiler jeg følger, og så ser jeg, når de sender en video ud – hvad ligger deres pris på? Og deres priser er altid meget højere end mine, så kigger jeg og tænker 'shit man og dine fans køber det?!'. For de fans jeg har lige nu, de køber det ikke, hvis det er for dyrt. Men ja, det handler også om at finde de rigtige fans, for nogle gange så får man nogle fans, som bare køber én måned og skal kigge lidt og så smutter de – og andre gange får man nogle, som bare køber alt det, du har på din profil, og de vil have mere og giver ekstra drikkepenge og sådan noget" (Ibid.)

Der er en oprigtig undren og forvirring i den oplevelse, som CeciMilkyMouzz gengiver, hvor hun opdager, at andre content creators har succes med at prissætte deres pornografiske materiale 'meget højere', end hun har. Hvorfor vil hendes fans ikke betale lige så meget for tilsvarende materiale? Og hvorfor bliver hendes fans ikke ved med at subscribe i lige så høj grad som andres fans? Måske ligger svaret i, at CeciMilkyMouzz ikke har fundet den rigtige kundekreds (endnu). Men hvis svaret ligger heri, hvordan finder man så 'den rigtige' kundekreds? Dette er spørgsmål som CeciMilkyMouzz selv har stillet:

“Ja, jeg har gået sådan lidt med mig selv 'gud, hvorfor har jeg ikke mere succes?' og jeg kigger på nogle andre piger, hvor jeg tænker, at det jeg laver er 1000 gange bedre, men de her mennesker tjener mere end mig. Så jeg er faktisk også selv lidt forvirret over hvordan det hele fungerer (griner). Og så har det jo også meget at gøre med, om du kan få dine fans til at blive, fordi der er mange, som bare lige betaler én måned, og så smutter de igen, men så kræver det jo, at man ved, hvordan man skriver til sine fans, og når man sender en ny video ud, skriver man det rigtige under videoen, så de gider at betale for at få den” (Ibid.)

Selvom CeciMilkyMouzz siger, at hun er uforstående over hvorfor nogle - ifølge hende mindre dygtige - content creators tjener mere end hende, tilføjer hun afslutningsvist, at succesniveauet på OnlyFans afgøres af promoveringsevner samt evnen til at skabe en relation til - og loyalitet hos - dine kunder, så du kan fastholde dem. Hvor CeciMilkyMouzzs forrige udsagn fokuserede på, at (økonomisk) succes på OnlyFans afhænger af ‘den rigtige kundekreds’, fokuseres der i dette citat på, at den enkelte content creator skal have særlige evner til at nå ud til og fastholde ‘de rigtige kunder’. Hvor ansvaret for den lille og ustabile indtjening før placeres hos (de forkerte) *kunder*, placeres ansvaret for samme nu hos den individuelle *content creator*, som må forbedre sin promovering og relationsopbygning.

Ambivalens og OnlyFans rolle

Når relationsopbygning ifølge CeciMilkyMouzz bliver en nødvendig evne og arbejdsopgave for et økonomisk succesfuldt OnlyFans-projekt, opstår der et paradoks i CeciMilkyMouzz’ ambitioner og ønsker for sin content creation. Hun har nemlig både fortalt, at hun har ambitioner om at tjene flere penge på sit OnlyFans arbejde, men samtidig også fortalt, at hun (og kæresten) ikke er interesseret i at udføre det relations- og samtalarbejde, som hun har nået til erkendelsen om, at økonomisk succes på platformen vil kræve. Når CeciMilkyMouzz fastslår, at: *“jeg er ikke en af dem, som sidder og chatter med dem om aftenen og det der med at have en virtuel kæreste og sådan noget, det gør jeg ikke” (Ibid.)*, hænger det til dels sammen med, at OnlyFans er et fælles projekt for CeciMilkyMouzz og hendes kæreste, hvor de sammen har aftalt, at OnlyFans-arbejdet ikke skal involvere følelsesmæssige intimitet med andre end de to.

Her kunne man tænke, at løsningen på det paradoksale dilemma enten må blive, at CeciMilkyMouzz og kæresten må opgive deres økonomisk mål som content creators eller må begynde at udføre den slags relationsarbejde til kunderne, som de før har udelukket, for at

pas på deres parforhold. Men CeciMilkyMouzz tilbyder i stedet en tredje løsning, som kredser om, at hun vil fortsætte (og forbedre) sin promovning af OnlyFans profilen. Hun har tidligere påpeget, at netop promovning er én af de ting, som bringer økonomisk succes på OnlyFans, og dette kan hun altså fortsat arbejde på (og forbedre) uden at gå på kompromis med, hvilke aktiviteter der skal udføres i arbejdet.

CeciMilkyMouzz kommer endvidere med bud på, hvordan OnlyFans kunne forbedre platformens søgefunktioner, hvilket ville hjælpe hende og hendes kæreste (og andre content creators) til at nå deres økonomiske mål, uden at de skulle udføre det relations- og samtale arbejde, som de ikke ønsker. Hun siger blandt andet, at:

“det ville det være så nice, (hvis de forbedrede deres søgefunktion, red.) synes jeg. Jeg ved, at før i tiden kunne man overhovedet ikke søge på brugere derinde, nu har de sat den lille knap hvor man kan søge, men de kommer ikke altid helt frem, den fungerer ikke helt optimalt. Og jeg ved, at der er andre platforme, som laver det der highlight, hvor man er på forsiden. På Pocketstars ved jeg, at de på forsiden laver nye highlights med nye profiler, hvor de ligesom promoverer dem lidt selv. Og hvis OnlyFans gjorde det, ville det være super fedt, men jeg tror OnlyFans er lidt der, hvor de er sådan – vi er velkomne, og de er åbne for sexarbejdere, men det er ikke der, de putter deres fokus jo. Det er jo ikke fordi, det er decideret lavet til det. OnlyFans har også deres egen kanal derinde og engang imellem promoverer de folk, men det er jo aldrig sexarbejdere, det er musikere eller folk, der laver fitness videoer eller sådan noget” (Ibid.)

Hvor ansvaret for at finde og fastholde ‘den rigtige kundekreds’ førhen blev placeret hos den individuelle content creator, bliver ansvaret i dette citat i højere grad placeret hos OnlyFans. Her skal OnlyFans forbedre søgefunktionerne på platformen, således at content creators ikke i lige så høj grad skal forlige sig på (allerede fundne) loyale kunder.

I portrættet af CeciMilkyMouzz har vi set, hvordan OnlyFans-content creation har udviklet sig fra at være et nødvendigt arbejde, (som dog blev valgt med en ironisk distance), der skulle give hende og kæresten økonomisk mulighed for at opretholde deres ‘nomade’-livsstil til at blive et seriøst projekt, der medfører positive følelser såsom selvtillid og komfortabilitet med egen seksualitet. For at lære om grænsesætning i arbejdet og prissætning af eget arbejde trækker CeciMilkyMouzz på den sociale støtte, som hun har i form af sin kæreste og det

online fællesskab omkring OnlyFans, hvoraf den sidstnævnte til tider indebærer en sammenligningspraksis, som kan føre til utilfredshed og frustration.

Portrættet giver endvidere et indblik i den ambivalente udfordring, som hun står overfor, når hun på den ene side vil gøre content creation til et mere (økonomisk) succesfuldt projekt, men samtidig vil passe på sit parforhold og ikke udføre aktiviteter, som indebærer følelsesmæssig intimitet med kunder. For ikke at gå på kompromis med det sidstnævnte peger CeciMilkyMouzz på, at OnlyFans platformen kan forbedre sin søgefunktion.

Portræt af Miss Felixity

Miss Felixity fortæller, at selvom hun er vokset op i en lille by med sin mor, far, søster og hund - en konstellation hun beskriver som "meget Familien Danmark" - har hendes opvækst og ungdom været turbulent. Opvæksten, fortæller hun, har gjort hende stærk på nogle områder og usikker på andre, og dette har haft stor betydning for, hvor hun er i livet i dag. Efter at hun "ret sent" færdiggjorde sin uddannelse som socialpædagog, arbejdede hun i fem år, hvorefter hun sagde sit job op og startede på den rejse, der førte hende til OnlyFans:

"Det var en meget glidende overgang. Min OnlyFans startede, fordi jeg startede med at lave modelbilleder. Lidt som en udfordring til mig selv og en læring til mig selv. Til mit syn på mig selv. Jeg har altid været en meget drenget pige, så det her med at få lov at arbejde med det lidt mere feminine og seksuelle også, som var lidt skamfuldt indeni mig, tror jeg har været rigtig, rigtig sundt. At komme ud og owne sig selv og sin seksualitet" (Interview med Miss Felixity)

Gennem denne italesættelse skaber Miss Felixity en tidslig opdeling i et 'før' og et 'nu', hvor hun har bevæget sig fra ét til noget andet. Til 'før' knytter hun det at være en drenget pige og at have et skamfuldt forhold til sin seksualitet. Til 'nu' knytter hun de feminine og seksuelle aspekter af sig selv og det at 'owne' (tage ejerskab over) sin egen seksualitet. Denne bevægelse beskriver hun med ordene 'udfordring', 'læring' og 'arbejde'. Når hun taler om at 'owne' sig selv og sin seksualitet, indikerer det, at det feminine og seksuelle hele tiden har været til stede, men ikke hele tiden har følt sig som noget, hun havde kontrol eller ejerskab over. Det har tværtimod været skamfuldt for hende. Miss Felixity fortæller i interviewet, at den skam, som har knyttet sig til hendes seksualitet, stammer fra et overgreb, hun har været udsat for, og det efterfølgende forhold, hvor hun blev udsat for ikke have lyst til sex

med sin partner. Gennem arbejdet på OnlyFans har hun fået reetableret kontakten til sig selv, og hvad hun vil. Den udfordring hun gav sig selv, da hun gav sig i kast med modelarbejdet og dernæst OnlyFans, har altså givet pote. Målet var at eliminere følelsen af skam og på den måde genfinde og tage ejerskab over den femininitet og seksualitet, som hele tiden har været en del af hende, men som blev forpurret. Og det projekt er lykkedes. OnlyFans fungerer altså i Miss Felixitys fortælling som et rum, der har givet hende muligheden for at dyrke autenticitet og genfinde sig selv.

Andre tænkelige motiver - såsom det økonomiske incitament - kommer ikke i spil i Miss Felixitys fortælling om sin personlige vej ind i OnlyFans. Når hun i det følgende fortæller om platformens potentialer i forhold til kvinder generelt, er det til gengæld både det personlige og det økonomiske motiv, der fremhæves:

”Ja, altså jeg ser jo platformen som en platform, der har mange muligheder og kan selvstændiggøre rigtig mange kvinder, som måske ville ende under nogen, som ville styre deres økonomi eller indhold eller tage et cut af den. Sådan bordelmutter nærmest, ikke? På den måde synes jeg egentlig, det er fint. Og hvis vi snakker mere i forhold til seksuelt indhold, kan det frigøre nogle kvinder, tror jeg” (Ibid.).

Miss Felixity taler her om, at der er et motiv for arbejdet på OnlyFans, der drejer sig om selvstændighed; både på det økonomiske og det personlige plan. Hun argumenterer for, at platformen kan tilbyde nogle rammer for arbejde med pornografisk materiale, som er fordelagtige i forhold til dem, man kan finde andre steder. Det drejer sig både om den - i hendes optik lille - procentdel af indtjeningen, som OnlyFans tager og den frihed, der ligger i at kunne styre sin egen økonomi, samt hvilket indhold man vælger at producere. Hun laver altså en distinktion mellem OnlyFans og andre platforme for pornografisk arbejde, som hun sammenligner med den slags sexarbejde, der foregår på et bordel, når hun trækker på fortællingen om en prostitueret, som er underlagt en bordelmutter.

Derudover tror hun på, at selve det seksuelle indhold, man kan producere til platformen, har et frigørende potentiale for de kvinder, der skaber det. Både det økonomiske og det frigørende motiv er igen til stede her:

“Men jeg tror også, at der ligger den her anden side end kvinder, der bare gerne vil empower og føle sig fri og gøre, hvad de har lyst til – og kapitalisere på det, de er født med. Det er jo også der, jeg står, ikke? Og det synes jeg er mega empowering! At jeg er min egen

herre, jeg kan selv sætte mine grænser, jeg kan..., jo mere jeg arbejder, jo mere tjener jeg. Det er okay at jeg bruger min seksualitet. Mænd bruger deres størrelser og hele deres kønshistorie til penge og magt, så hvorfor må vi ikke bruge det vi er født med til at tjene penge og være vores egen herre?” (Ibid.).

Både den personlige frihed og frigørelse samt den økonomiske gevinst bliver i dette citat knyttet til begrebet *empowerment* (at subjektet opnår autoritet og selvbestemmelse). Dels beskrives det, at det er ‘empowering’ for kvinder, at de kan ‘føle sig fri og gøre, hvad de har lyst til’, hvor det igen er den personlige udvikling, som Miss Felixity selv har nydt godt af, der fremhæves. Og dels knyttes empowerment til det økonomiske spørgsmål, hvor det ‘empowering’ består i, at kvinder kan være deres egen herre i arbejdssituationen, samt at de kan kapitalisere på det, de er født med; deres krop og seksualitet. Miss Felixity beskriver altså arbejdet på OnlyFans som berigende på flere niveauer. Platformen har givet hende et rum, hvor hun har kunnet udfordre, udvikle og lære om sig selv, og denne proces har hjulpet hende med at gøre op med skammen og bragt hende i kontakt med sig selv og sin feminitet og seksualitet. Derudover giver platformen mulighed for, at kvinder kan kapitalisere på deres krop og seksualitet under rammerne hvor de selv sætter deres grænser og bestemmer over både indhold og form på deres konti. På denne måde knyttes seksuel frigørelse og kapitalisering på egen krop sammen i fortællingen, og OnlyFans tales frem som rummet, der muliggør denne dobbelte frigørelse.

Arbejdets udfordringer

Når det kommer til karrieremæssige mål har Miss Felixity en vision for sin fremtidige karriere, som rækker ud over arbejdet på OnlyFans:

“Men jeg håber da, det kan blive min hovedindkomst, og så håber jeg da, at det hele kan kultivere noget. Kultivere mit navn, så jeg kommer til at være noget og derigennem får lettere ved at producere og skabe noget. Jeg vil rigtig gerne skabe undertøj eller sådan noget i fremtiden. Få mit eget mærke eller eget firma, som jeg kan... Som har mit navn på. Og det håber jeg, det (OnlyFans red.) kan være med til” (Ibid.).

For Miss Felixity er det karrieremæssige mål altså ikke kun at øge sin indtjening på OnlyFans. Platformen fungerer derimod som et trinbræt i en større plan, hvor målet er at starte egen virksomhed. Italesættelsen af dette mål kredser i høj grad om at kultivere sig selv

som brand. At *‘være noget’* og dermed være i stand til at sælge et produkt. Miss Felixity håber altså på, at den kundebase, og det brand hun opbygger på OnlyFans, på et tidspunkt vokser sig stort nok til, at hun kan forlade platformen og arbejde for sig selv med et firma, der bærer hendes navn. Netop derfor er det interessant at se på, hvordan Miss Felixity promoverer sin OnlyFans for at skabe bevidsthed om sig selv og profilen.

Markedsføring af OnlyFans-profilen fylder - ligesom for flere af vores andre informanter - meget for Miss Felixity i det daglige arbejde. Hun fortæller, at hun på en uge bruger omkring 10 timer på OnlyFans-arbejdet, men siger samtidigt, at arbejdsmængden er *“uhåndgribelig”* og *“ekstremt varierende”*. Samtidig skelner hun mellem forskellige aspekter af arbejdet, når hun fortæller, at hun *“har en dag, hvor jeg bare får produceret, så jeg har til et stykke frem, så jeg er sikker på at have content. Og så kan jeg bruge 4 timer på det på en dag og så alt det andet er opslag, instagram”* (Ibid.). Her sætter hun et konkret timetal på den tid, der går til at producere materiale til OnlyFans-profilen, mens tiden, der bruges på at reklamere for profilen på OnlyFans, ikke kvantificeres. Hun tilføjer, at markedsføringen på Instagram også i sig selv har nogle udfordringer:

“Jamen altså jeg har jo brugt Instagram før, men de slår hårdt ned på det. Jeg har lige fået lukket tre profiler. To ret relativt store profiler. Men sådan er det jo. Følger man ikke reglerne, så må man jo bøde, ikke? Jeg havde lidt svært ved at regne ud, hvor er det deres regler går henne, når man ser kæmpe store profiler som tydeligt reklamerer for deres OnlyFans” (Ibid.).

I og med at OnlyFans ikke giver content creators mulighed for at reklamere for deres profil på platformen, må markedsføringen af profilen foregå andre steder på internettet. Citatet viser en udfordring i denne opdeling, hvor arbejdet på OnlyFans forudsætter arbejde på andre platforme. Når Miss Felixity fortæller, at hun har fået lukket flere profiler på Instagram, fordi hendes promovering har overtrådt platformens retningslinjer, vidner det om, at Instagram i bund og grund er inkompatibelt med den slags content, som Miss Felixity og mange andre content creators producerer og promoverer. Instagram, som i praksis fungerer som en nødvendig forlængelse af OnlyFans, giver altså meget modstand og kan i yderste konsekvens fjerne folk fra platformen, hvorpå de må starte forfra med at skaffe følgere på mediet. En anden udfordring, ved at arbejdet foregår på flere platforme, er at finde balancen i at *være på* og holde fri:

''Altså det flyder jo nemt sammen. Fordi man er næsten til rådighed hele tiden. Det er jeg i hvert fald. Så det flyder nemt sammen. Men jeg tror, det vigtigste for mig er det her med at sige, at 'nu er jeg ikke på', og det er okay, så det er mere det der i at hvile, at det er okay, at man ikke er på, selvom der sidder nogen, som har betalt, og man kan tænke, 'jeg burde jo også', men jeg skal jo også have et liv, ikke? Jeg har også andre ting, shoots, en kæreste, familie, streaming og andre ting, jeg skal tage mig af. Jeg skal også eksistere som privatperson. Så det der med at lære at hvile i det, at 'lige nu er jeg ikke på' og det er okay''
(Ibid.)

Vi kan altså forstå, at arbejdet på OnlyFans for Miss Felixity er et sammensurium af forskellige arbejdsopgaver; deriblandt markedsføring på forskellige platforme og samtaler med kunderne, som flyder sammen og kan være svære at adskille. Det bliver her en opgave i sig selv at vide, hvornår hun skal trække stikket for at have tid til at *'have et liv'*, da der altså ikke en klar eller naturlig opdeling mellem arbejde og fritid.

Når det kommer til OnlyFans' rolle i forhold til arbejdsvilkårene for content creators, er Miss Felixity godt tilfreds:

''Jeg synes, jeg er meget tilfreds. Og man kan mærke, at de arbejder på at gøre deres platform bedre og mere brugervenligt. Der kommer nye ting hist og her, som gør det nemmere at være content creator derinde. Også så man kan spare tid. På min modelside er der ikke alt det her 1:1 kontakt, som jeg har på min private, så der går jeg ind en gang om måneden og planlægger opslag én måned frem. Og hele den proces har de gjort meget, meget nemmere og mere overskueligt, og det gør bare, at før tog det fire timer, nu tager det to timer. Så jeg synes, at det er en platform, som er under udvikling hele tiden, og det er fedt at mærke. Så ved man, at de tager deres creators seriøst'' (Ibid.).

Når OnlyFans laver disse konkrete tiltag, som gør det muligt at planlægge sine opslag og på den måde spare tid, viser det ifølge Miss Felixity, at de tager deres creators seriøst. Selvom en stor del af arbejdet - nemlig markedsføringen - ikke kan foregå gennem OnlyFans, og platformen dermed ikke hjælper deres content creators i det aspekt af arbejdet, er Miss Felixity glad for platformens opbygning og løbende tiltag. Denne tilfredshed med platformen - sammenholdt med udfordringerne på Instagram - peger på, at selvom ekstern markedsføring er en nødvendighed for at tjene penge på OnlyFans, reflekterer besværet med denne promovning ikke negativt tilbage på *OnlyFans som platform*.

Udover Instagram bruger Miss Felicity platformen Twitter til at promovere sin OnlyFans. Hun fortæller, at hvis man vil have succes på OnlyFans, kan Twitter spille en stor rolle:

“Jeg tror, det handler om at gøre det, der skal gøres. Ikke nødvendigvis at lave porno. Twitter har et kæmpe community for OnlyFans piger, som støtter hinanden, så er du villig til at dele med de her OnlyFans piger og få deres pornobilleder og videoer på din Twitter også, så kommer du altså ret langt. Og det har jeg haft lidt svært ved. Twitter var også min platform, og min stream er også mit private-jeg, så jeg synes... Når man scroller ned, og der så er porno lige pludselig, fordi jeg har retweetet eller sådan noget” (Ibid.)

Den promoveringspraksis som Miss Felicity henviser til her kaldes share-for-share, og fungere sådan, at en gruppe af content creators aftaler at dele hinandens materiale på f.eks. Twitter for at skabe opmærksomhed på hinandens OnlyFans-profiler. I og med at Miss Felicity taler om deciderede pornobilleder, kan vi forstå, at Twitters retningslinjer tillader mere seksuelt eksplicit materiale end Instagrams. Miss Felicity italesætter dette som en fordel, men fortæller samtidig, at det føles grænseoverskridende at dele andre content creators pornografiske materiale på Twitter, fordi det griber ind i hendes privatsfære og udtryk på Twitter. Ikke desto mindre ser hun denne praksis som en nødvendighed for at få mange følgere og dermed succes på OnlyFans. Citatet vidner også om, at Miss Felicity skelner mellem karakteren af det materiale, hun deler for andre content creators og det materiale, hun selv producerer til OnlyFans. Hvordan hun betegner OnlyFans generelt og sit eget arbejdes karakter, kommer vi ind på i følgende afsnit.

Sexarbejde og fællesskab

Selvom Miss Felicity godt ved, at der ligger meget pornografisk materiale på OnlyFans, mener hun, at mediernes portrættering af platformen er for ensidig: *“Altså jeg synes, det er hårdt at kalde det en pornoside. Fordi det er en fan-site. Og altså ja, der er rigtig meget porno derinde, men der er også rigtig meget andet. Så ja. Jeg synes helt sikkert, at medierne godt kan være lidt hårde mod siden – også mod creators” (Ibid.)*. Samtidig fortæller Miss Felicity, at hun overordnet vil karakterisere OnlyFans som en del af sexindustrien (Ibid.). Hun vil altså gerne nuancere forståelsen af OnlyFans som en udelukkende pornografisk platform. Da vi spørger, hvordan hun vil betegne det arbejde, hun udfører på OnlyFans, svarer hun:

“Uha. Altså jeg tror... Jeg har nok ikke selv helt lige landet i, hvad jeg egentlig tror, jeg er. Jeg tror jeg kommer i kategorien som sexarbejder, fordi jeg har de her pirrende, nøgne billeder og videoer. Og jeg leverer også en vare, som man kan bestille, videoer eller underbukser, eller hvad end det måtte være, ikke? Så jeg tror jeg, ligger i den kategori, der hedder sexarbejde, men jeg har selv lidt svært ved at finde ud af det. Det er nok også fordi, jeg selv er mediepåvirkelig i min opvækst, ikke? At sexarbejde er noget forkert og beskidt, og jeg synes jo ikke, at det jeg laver er forkert eller beskidt” (Ibid.)

Miss Felixity mener selv, at hun falder under kategorien sexarbejder i kraft af hendes materiales pirrende karakter, men samtidig er det ikke uproblematisk for hende at indtage denne position, hvilket hun selv begrundes med en tillært attitude om, at sexarbejde er forkert. Da vi spørger, hvordan hendes omgangskreds har reageret på hendes arbejde på OnlyFans, fortæller hun:

“De fleste venner og bekendte og nærmeste pårørende har taget det meget, meget pænt. Men det tror jeg også er qua, at det har været en meget glidende overgang. Og at jeg jo ikke laver porno, det tror jeg har været meget vigtigt for nogen..., sådan altså 'du laver jo ikke porno', hvor jeg har det sådan lidt, 'men er det ikke hip som hap, om du sælger din nøgne krop på internettet eller har ting oppe i dig imens eller?' Det tænker jeg ikke gør den store forskel, men det gør det for nogen. Men jeg synes, at mange har taget det rigtig pænt” (Ibid.)

Her sker der en interessant dobbelt sproglig placering, hvor Miss Felixity på den ene side distancerer sig fra dem, der laver porno på platformen og samtidig siger, at det ikke spiller nogen rolle om materialet 'bare' er nøgent, eller om det viser en seksuel akt, hvor penetration indgår. Hun ser altså ikke sit materiale som pornografisk, men som seksuelt, og selvom hun problematiserer, at mere direkte pornografisk arbejde bliver stigmatiseret og set ned på, har hun altså stadig svært ved at aflære ideen om, at seksuelt arbejde ikke er 'forkert' og 'beskidt'.

Som vi har lært, er Miss Felixity afhængig af et samarbejde med andre content creators for at promovere sin OnlyFans-profil, men selvom hun ser et fællesskab i denne praksis, savner hun stadig reel organisering med andre:

Miss Felixity: *“Jeg synes ikke, at der er et stort nok fællesskab. Jeg ved, at der sidder*

nogen derude, og jeg snakker også med nogen en sjælden gang imellem, men det der med at have et forum eller et eller andet... Vi har snakket om at lave en Facebook gruppe, hvor folk kan skrive deres, ja, om så det er dårlige oplevelser, bekymringer eller spørgsmål, så man kunne skabe et sundt netværk omkring det. Fordi det er som andre forretningsfolk, som har grupper, du kan være en del af. Så jeg synes også, der skal ligge noget til OnlyFans, så man kan vidensdele. Men af min viden, så eksisterer det ikke”

Interviewer: *”Synes du, at platformen burde facilitere det? Åbne op for at indholdsskabere kan organisere sig derinde og snakke sammen?”*

Miss Felixity: *”Altså ja, det kunne de godt, men jeg synes ikke, det er deres ansvar. Jeg tænker, at det ville være en fantastisk feature, de kunne have, også for at tage hånd om deres creators, vi ved jo, at der er mange sexarbejdere, som skaber rum, hvor man kan snakke om ting, og hvordan man håndterer det, fordi der sidder mange mennesker derude, som vil overskride dine grænser” (Ibid.).*

Det faglige netværk eller fællesskab er altså vigtigt både i kraft af, at content creators er forretningsfolk, som har brug for dele oplevelser, erfaringer og viden, men også i kraft af sexarbejdets natur, som adskiller sig fra andre typer af erhverv, da man her bliver udsat for grænseoverskridende adfærd. Gennem disse italesættelser placerer Miss Felixity arbejdet som content creator med et ben i to forskellige domæner: domænet for det selvstændige erhverv og domænet for sexarbejde. Selvom hun ser den faglige organisering som nødvendig for sexarbejdere for at undgå grænseoverskridende oplevelser, vil hun dog ikke sige, at OnlyFans har et ansvar for at facilitere kontakt mellem content creators. Ansvaret for at opbygge disse nødvendige fællesskaber hviler således udelukkende på de enkelte content creators.

Portrættet af Miss Felixity giver et indblik i, hvilke udfordringer hun møder i arbejdet på OnlyFans i sin stræben efter - på længere sigt - at blive en selvstændig erhvervsdrivende med sit eget brand. Det centrale i Miss Felixitys fortælling er forholdet til sin egen seksualitet, hvor OnlyFans bliver rummet, der giver hende mulighed for at tage ejerskab over krop og seksualitet, mens hun profiterer på det. De udfordringer, hun møder i arbejdet, er i høj grad knyttet til stigmatisering af seksuelt arbejde, hvilket kommer til udtryk i det ubehag, hun føler ved at dele andres pornografiske materiale som et led i promovringen, og den sproglige forhandling der sker, når hun skal tage stilling til, om hun er sexarbejder eller ej. Det kommer også til udtryk, når hun udfører den promovingspraksis på andre sociale

medieplatforme, som OnlyFans-arbejdet forudsætter, og disse profiler - eller indholdet på profilerne - censureres eller lukkes ned. Denne problemstilling rammer især mindre content creators som hende selv, men hverken OnlyFans-platformen eller andre sociale medieplatforme kritiseres i interviewet. Miss Felixity tager i stedet i høj grad selv ansvaret for de udfordringer, arbejdet rummer.

Portræt af Olivia

Olivia er 24 år og kommer fra Nordjylland. Hun er panseksuel, har en mandlig kæreste og en bachelor fra Aalborg Universitet og har været content creator på OnlyFans siden juni 2021. Da vi spørger Olivia, hvorfor hun valgte at oprette sig som content creator, forklarer hun:

“Jeg har epilepsi og er autist, og det gør, at jeg ikke rigtig kan arbejde. Sådan jeg kan knapt nok lave... jeg skal vælge mellem enten at handle ind, lave mad eller spise for, jeg kan ikke to ting i løbet af en dag. Så der er bare mange ting, der gør i min hverdag, at jeg ikke er i stand til at tage et arbejde. Jeg tog min bachelor, sådan i løbet af tre år har jeg nok været til (x antal, svært at høre, red.) forelæsninger eller sådan noget” (Interview med Olivia)

Det er svært for Olivia at leve op til krav om at skulle være et bestemt sted i et bestemt tidsrum, og det er derfor ikke muligt for hende at tage et konventionelt lønarbejde. Arbejdet som content creator fungerer bedre til Olivias udfordringer og behov, hvilket vil blive udfoldet i følgende afsnit.

Da Olivia droppede ud af sin kandidatuddannelse, mistede hun sin indtægtskilde og stod i en uholdbar økonomisk situation:

“Men ja, så jeg droppede ud fordi, ja, jeg mødte ikke op, jeg kunne ikke møde op. Og fik jo ikke SU mere, og så havde jeg ikke rigtig nogle penge. Jeg er ikke mega fortunate, min mor er også syg, hun har sådan en sygdom i sine knogler og bindevæv så hun... ja, og min far er alkoholiker, så du ved, min background er ikke sådan økonomisk stabil. Så min mor bor hjemme hos min mormor og morfar lige nu, fordi hendes kæreste smed hende ud, så jeg havde ikke muligheden for at turn to my family for at få penge” (Ibid.)

Olivia startede på en kandidatuddannelse, men droppede ud igen. Dels fordi der ikke var nogle af de tilgængelige kandidatuddannelser, der tiltalte hende nok, og dels fordi hun i den periode stoppede til terapi og havde det for dårligt til at kunne passe studiet. Havde hun haft

muligheden for at få økonomiske støtte af sine forældre, havde hun måske ikke oprettet sig på OnlyFans og efter at have nævnt, at dette ikke var en mulighed, indskyder hun:

“Og jeg synes egentlig, det er vigtigt nok at nævne, fordi jeg går også selv og er fucking irriteret for tiden! Jeg er rigtig irriteret over alle de her sådan, fucking kvinder som har en kæmpe lejlighed, de har fået af deres forældre, og de betaler 2000 kr i husleje for at bo luksus, du ved, alle de her ting, og så laver de lige en onlyfans, bare fordi de synes, det er sjovt sådan... det er jo virkelig ikke et sjovt erhverv (griner)” (Ibid.)

Det er tydeligt, at Olivia er frustreret over, at nogle unge kvinder dels har mulighed for at modtage økonomisk hjælp fra deres forældre, og dels at disse kvinder opretter sig som content creators, fordi det er *sjovt*, og ikke fordi det er en økonomisk nødvendighed for dem. For Olivia var beslutningen om at oprette en OnlyFans baseret på økonomisk nød:

“Men ja, jeg følte, at jeg var lidt på et punkt, hvor jeg var sådan "jeg skal have nogle penge". Altså sådan jeg boede på et værelse hos mine veninder, og på det tidspunkt betalte jeg heldigvis ikke nogen husleje, nu kan jeg så betale en lille bitte smule til dem. Og du ved, jeg ved ikke sådan, hvor meget du ved om det, men når man prøver at komme igennem noget hos kommunen, så tager det bare langt tid!” (Ibid.)

Mens vi interviewer Olivia, venter hun på afklaring om, hvorvidt hun bliver tildelt førtidspension fra kommunen. Hun står altså i en noget anden situation, end de kvinder hun taler om, som kan vælge arbejdet på OnlyFans til og fra. Olivias situation er prekær, da hun ikke har nogen fast indkomst ud over det, hun kan tjene på OnlyFans, ikke har noget økonomisk sikkerhedsnet i sin familie og er afhængig af sine veninders hjælp for at få tag over hovedet, alt imens hun venter på en beslutning fra kommunen, som hun ikke har nogen indflydelse på. Hun fortæller videre:

“Så det var lidt sådan det, der egentlig fik mig til at gøre det i første omgang. Jeg har altid været mega frigjort i forhold til min seksualitet. Men det har jeg været i forhold til mig selv, ikke i forhold til at skulle please andre, så det har været sådan lidt en omvæltning. Og jeg har også skrevet på min profil, at jeg også er sådan... Mine årsager til at være der er ikke mega cute eller empowering, de er nødvendige” (Ibid.)

Der er flere vigtige ting på spil i dette citat. Olivia taler om, at hun er seksuelt frigjort, men holder det adskilt fra det, der foregår på OnlyFans, som hun karakteriserer som at 'please andre'. Hun laver altså en distinktion mellem frigjort seksualitet og pornografisk arbejde i den form, det har på OnlyFans, og hun fastholder denne distinktion, når hun markerer - både på sin profil på OnlyFans og over for os - at hun ikke er der for at blive 'empowered' (at opnå autoritet og selvbestemmelse), men fordi hun bliver nødt til det. Dette betyder dog ingenlunde, at hun ikke ser et potentiale i platformsarbejdet:

“Jeg prøver på at finde en balance mellem, at det kun er økonomisk motiveret og så, at jeg har mig selv med i det hele tiden. Fordi det er også helt sikkert muligt sådan, at det ved jeg ikke om det også er lidt det i skriver om, men sådan, jeg synes jo også, det er fedt nok også at være med til at nedbryde et stigma om at sexwork kun er i forhold til en male gaze og i forhold til sex trafficking. Det kan jo godt være andre ting” (Ibid.)

Olivia beskrivelser af vejen ind i OnlyFans er overordnet karakteriseret ved negative motivationer for at oprette profilen. Det er i bund og grund, fordi hun ikke ser nogle alternativer. Der er også en afstandstagen til en fortælling om, at OnlyFans er sjovt, lystbetonet og empowering. For Olivia taler *ikke* det at tjene penge på det pornografiske materiale som frigørende, men derimod som at 'please andre' og fremskriver dermed den seksuelle udveksling på platformen som noget, der ikke fremmer hendes seksuelle frigørelse. Samtidig er der en klar søgen efter mening, når hun sætter en parentes om den økonomiske nødvendighed i sin tilstedeværelse på platformen og fremhæver, hvordan hendes arbejde på OnlyFans kan bidrage til at afstigmatisere sexarbejde.

Arbejdets dilemmaer

Olivias fortælling om arbejdet som content creator er rig på dilemmaer, der kredser om emnerne frihed, grænser og autencitet. Som nævnt er en af hovedårsagerne til, at Olivia valgte at oprette sig på OnlyFans, at hun på grund af sine sygdomme ikke er i stand til at passe et fast arbejde med faste mødetider:

“Jeg er glad for (arbejdet på OnlyFans, red.), fordi jeg er glad for at have muligheder. Jeg er glad for, at jeg endnu ikke har skulle sætte mig selv i mere usikre situationer. Og samtidig med det så er der virkelig også mange fordele, og jeg synes virkelig også, at det er rart, at jeg

bare kan stå op og selv vælge, hvornår jeg gør hvad og selv bestemme, hvornår jeg arbejder.

Og selv kunne vælge hvad jeg vil, og hvornår jeg vil, og hvornår jeg ikke gider” (Ibid.)

Arbejdet tilskrives en høj grad af fleksibilitet af Olivia. Senere i interviewet fortæller Olivia også om, at det kan være svært at finde balancen mellem arbejde og fritid:

“Ej, det er mega svært, det er altså sådan... og det har bare været sådan noget med, at jeg er autist at gøre, altså jeg synes det er fucking svært. Jeg skrev min bachelor alene for eksempel, jeg arbejdede kun om natten, udover når jeg lavede interviews. Jeg synes det er mega mega svært, sådan jeg kan ikke... Jeg kan godt have noget fast, men jeg kan ikke garantere, at jeg kan overholde det faste, så sådan lige med det her har jeg bare valgt at være sådan “jeg gør det, når det giver mening, når jeg kan”. Altså selvfølgelig er der nogen ting, jeg ved jeg skal, men det skal jeg også nok få gjort agtigt” (Ibid.)

Der er flere forskelle mellem arbejdet på OnlyFans og et traditionelt lønarbejde. På den ene side risikerer Olivia ikke at blive opsagt på samme måde, som hun ville risikere på et lønarbejde, hvis hun ikke kunne møde op eller løse en opgave på den forventede tid. Dog bliver det tydeligt i citatet ovenfor, at der stadig i arbejdet som content creator er arbejdsopgaver, der skal løses, hvis hun vil bevare sin indtjening på OnlyFans, og at det bestemt ikke er nemt at strukturere arbejdstiden.

Selvom frihedsgraden i platformsarbejdet er fordelagtig for Olivia i forhold til et lønarbejde, er der stadig grænsesætninger i arbejdet, som er svære og kræver en høj grad af refleksion. Hun fortæller blandt andet, at hun med jævne mellemrum bliver kontaktet af følgere, der tilbyder hende penge for fysiske møder på trods af, at hun på sin profil har meldt ud, at hun ikke er interesseret i dette. I et nævneværdigt tilfælde blev hun tilbudt 50.000 kroner af en følger for at mødes fysisk og have sex i en time:

“Men igen det ville jeg ikke gøre (overveje at tage imod tilbuddet, red.) hvis den her stat gad at fatte noget, eller hvis ikke kapitalisme var en ting, og vi alle bare havde mad. Så det er virkelig bare mega paradoksalt. Men jeg tror, at så længe man har evnen til og pladsen til at snakke med sig selv hver gang inden man tager en beslutning om noget, så er jeg sikker på at man, ja, højst sandsynligt tager det rette valg for en. Jeg har i hvert fald ikke oplevet andet end at, altså jeg gjorde det ikke, selvom det var fristende” (Ibid.)

Olivias overvejelser om hvorvidt hun skulle tage imod tilbuddet involverede tanker som “*det er fucking farligt*”, og “*det gør man jo ikke*”, men på trods af dette var det ikke noget, hun blankt ville afvise med det samme. Denne tvivl tilskriver hun selv den økonomiske nød som forårsages af det kapitalistiske system. Olivia har altså en strukturel forklaring på, at man som content creator på OnlyFans kan stå i situationer, hvor man overvejer at gøre noget grænseoverskridende eller farligt. Samtidig lægger hun vægt på vigtigheden i at håndtere disse situationer på et individuelt plan og fremhæver, at det er muligt at værne om sine grænser, hvis man har kapaciteten til at reflektere over situationen. Netop i denne situation gik Olivias tvivl ikke på, hvorvidt hun havde lyst til have sex med vedkommende, men derimod om hun skulle tilsidesætte sine egne grænser, fordi beløbet var så højt. Der er dog også mindre grelle eksempler på dilemmaer, der kan opstå i arbejdet på OnlyFans. Da vi spørger ind til, om Olivia har lavet samarbejder med andre content creators, fortæller hun:

“Jamen jeg synes også det er virkelig, virkelig nice (at content creators samarbejder om produktion af materiale til platformen, red.), altså sådan jeg har... Jeg synes det er svært, fordi der er mange ting jeg føler man skal have settled inden. Fordi igen sådan, jeg har ikke nødvendigvis lyst til bare at være sammen med en person, fordi at jeg skal tjene penge på det, sådan jeg vil også gerne være tiltrukket og synes, det er nice med den her person. Fordi igen, det er det jeg virkelig også tror, at mine subscribers godt kan lide. Så, ja, det synes jeg er sådan lidt, så skal det i hvert fald være under rette omstændigheder, men jeg forstår virkelig godt, hvorfor man gør det, for man kan obviously tage mere for det” (Ibid.)

Hvis Olivia skal lave pornografisk materiale i samarbejde med andre content creators på OnlyFans, hvilket hun ikke er afvisende overfor, er det vigtigt for hende, at der ligger en autentisk lyst bag beslutningen. Her er det igen tydeligt, at Olivia er reflekteret og opmærksom på egne grænser i sit arbejde. Samtidig er der to andre elementer, der indgår i hendes overvejelser om et eventuelt samarbejde. Det handler dels om, at Olivia er bevidst om, at man kan tjene flere penge ved at lave pornografisk indhold med andre content creators, men det handler også om, at hun forestiller sig, at hendes følgere efterspørger netop *autentisk lyst* i det materiale, hun lægger op på sin profil. Den autenticitet, som er vigtig for Olivia at reflektere over og bevare, knyttes altså her sammen med modtageren af hendes materiale og bliver mere og andet end et personligt spørgsmål; det bliver også noget, der er værd at vise frem som en strategi til at beholde følgere og dermed indtjening. Tidligere så vi, hvordan Olivia skelnede mellem sin personlige (frigjorte) seksualitet og den praksis, der

foregår på OnlyFans, som hun beskrev som at 'please' andre. Derfor er det interessant, når ideer om, hvad hendes følgere ønsker af det materiale, der bliver lagt op, også inddrages i overvejelser om, hvilket materiale hun skal producere til sin profil. I eksemplet med eventuelle samarbejder er der ingen modsætning mellem Olivias egne autentiske ønsker og lyst og den forventning, hun har til, hvad hendes følgere ønsker at se. Alligevel er der en bevidsthed om, hvad modtageren gerne vil betale for, da det er grundlaget for at kunne blive ved med at tjene penge på platformen. Denne bevidsthed kommer igen til udtryk i det følgende:

Olivia: "Det er også det, jeg tror, der er, hvis du ikke er mega kendt og sådan noget der, så er det nok meget det der med, at de bare gerne vil have sådan the girlfriend experience, de vil nok bare gerne føle, at de er den eneste, der subscriber til min profil"

Interviewer: "Ja, så det bliver det der sådan personlige, eller sådan følelsen af, at du gør det her for dem?"

Olivia: "Det tror jeg virkelig er det, der gør, at de så gider at put the effort in, i stedet for bare at gå wherever else" (Ibid.)

Olivia skelner mellem den slags følgere, man har som en stor profil på platformen, og den slags følgere en mindre content creator som Oliva har (hun har 62 følgere). Det som man ifølge Olivia forventer, når man bruger penge på at subscribe til en lille profil, er det, hun kalder 'the girlfriend experience'. Her bliver det tydeligt, at det materiale Olivia producerer tager højde for det, som hun forestiller sig, at hendes følgere gerne vil have: nemlig følelsen af en personlig relation og noget, der simulerer et kæresteforhold. Hos Olivia ser vi gennemgående en konstant afvejning og balancegang mellem behovet for at tjene penge og behovet for at bevare en autenticitet. Der er både et klart ønske om at have sig selv med og forblive reflekteret, men også en stærk sans for hvad der sælger og en decideret konceptualisering af modtageren som den, der søger 'the girlfriend experience'.

Sexarbejde og stigma

Olivia har mange tanker og overvejelser om, hvad man skal kalde det arbejde, der foregår på OnlyFans, og hvordan platformen placerer sig i et større felt for salg af seksuelle ydelser. Da vi spørger ind til, hvordan hun opfatter mediernes dækning af OnlyFans, siger hun:

“Altså jeg synes det er lidt mærkeligt, fordi du ved, sådan der er 1000 andre sider, der er ligesådan. Altså sådan jeg har også en Fansly og Risk, eller hvad fuck det hedder. Camming har været en fucking ting, siden webcammet kom ud, sådan phonesex, det begyndte i starten af 90'erne. Så det er ikke en ny ting det her! Folk opfører sig, som om det her er det mest sindssyge nogensinde sådan... Bare fordi vi har haft teknologi nok til at expose white rich, men nu, så (griner). Ja, jeg kan måske godt synes, det er lidt for meget, eller lidt overdrevet og lidt underligt. Men samtidig kan jeg godt forstå alle ehm... creators, du ved, sådan udnytter det. Altså udnytter at de kan få lidt opmærksomhed” (Ibid.)

Udover at nævne to andre medieplatforme, som i lighed med OnlyFans giver mulighed for salg af egenproduceret seksuelt materiale, placerer Olivia OnlyFans som en videreudvikling af fænomenerne telefonsex og camming, hvorfor hun finder den intense mediedækning, der har været af OnlyFans, overdrevet. Derudover taler hun om hvide, rige mænd som bagmændene, hvis rolle siden begyndelsen har været at orkestrere og profitere på digitalt salg af seksuelle ydelser. At disse bagmænd nu er mere synlige end tidligere ændrer ikke på, at det er det samme, der foregår.

Den - ifølge Olivia - overdrevne medieopmærksomhed tilskrives en interessant konsekvens; nemlig at de content creators, som finder vej til mediernes søgelys, kan *udnytte* den.

Eksposering i medierne kan, som content creator Sofie Holm fortæller i podcasten Superfan, medføre en stigning i popularitet på OnlyFans og dermed en øget indkomst. Holm er blevet: *“En lille smule rigere vil jeg sige (griner) altså jeg har fået rigtig mange subscribers på OnlyFans siden Skamløs kom ud”* (DR LYD, 2020). Olivia kan derfor sagtens forstå, at man som content creator byder opmærksomheden velkommen. Selvom Olivia ikke ser OnlyFans som et banebrydende fænomen, tilbyder citatet alligevel en interessant forståelse af samspillet mellem OnlyFans og mediernes dækning. Medierne konstruerer OnlyFans som noget nyt gennem det store fokus på platformen, og i samme ombæring bevirker mediernes eksposering af *bestemte* content creators, at bestemte profiler på platformen kan vokse. På den måde fremstiller Olivia medier som en aktør, der er med til at drive OnlyFans' udvikling frem.

Som vi har vist, skelner Olivia mellem forskellige typer af content creators på OnlyFans. Der er dem, der er der for sjov og dem, der bliver nødt til det. Der er dem, der er store profiler, og dem, der har få følgere. Da vi spørger Olivia, hvad man skal kalde arbejdet på OnlyFans, fortæller hun, at hun foretrækker betegnelsen 'sexarbejder', fordi den kan bidrage til at

normalisere det seksuelle arbejde ved at understrege, at det netop er *arbejde*. Samtidig fremhæver hun, at der findes et hierarki inden for opfattelsen af forskellige sexarbejdere:

“Der kommer jo også et tidspunkt, hvor der er nogen, der vil være sådan ‘okay, men hun er sexworker, fordi hun er rich and fabulous og ser godt ud, men hende der bor i den lille by i sit lille hus med sit lille ‘åbent skilt’, hun er en prostitueret og mega ulækker’ altså sådan, og det er bare mega... Ja, det er bare diskriminerende as fuck!” (Ibid.)

Olivia ser en bevægelse mod en fremkomst af en ny type af sexarbejder, som betragtes som rig, smuk og glamourøs, og som står i kontrast til en mere konventionel stereotypisk idé om en kvinde, der sælger sex i en lille biks og ses ned på af samfundet. Her kan man pege på, at Olivia forstår udbredelsen af OnlyFans som noget, der bidrager til at skabe en ny position inden for sexarbejdet; den attraktive og succesfulde sexarbejder, som man kan se op til, og som kan bære titlen som sexarbejder uden problemer. Samtidig peger hun på, at denne nye position ikke kan indtages af alle sexarbejdere, og de fysiske sexarbejdere - samt de content creators, der ikke får stor succes på platformen - lider altså stadig under stigmatisering. Den bevægelse hun beskriver er med andre ord ikke én, der bidrager til at normalisere seksuelt arbejde generelt, men snarere en bevægelse, der skaber en lille privilegeret elite inden for feltet, hvor det kun er de få, der kan undslippe stigmatisering.

Portrættet af Olivia giver et indblik i nogle problematikker og dilemmaer, der kan opstå i en livssituation, hvor valget om at oprette sig som content creator på OnlyFans bunder i økonomisk nød og udfordringer med at indgå i arbejdsmarkedet på andre måder. Det kommer til udtryk i hendes frustrationer over, at nogle har den økonomiske frihed til at vælge OnlyFans til og fra og karakterisere arbejdet som ‘empowering’ og ‘sjovt’, mens hun selv er tvunget til at være der og ikke ser arbejdet som noget, der frigør hende seksuelt, men snarere handler om at ‘please’ sit publikum. Det kommer også til udtryk i de dilemmaer, som hun konstant møder, når hun skal balancere ønsket om at passe på sig selv samtidig med, at hun skal fastholde sine følgere ved at opfylde deres ønsker og behov. Endelig kommer det også til udtryk i den måde, hun beskriver opkomsten af en ny privilegeret elite inden for det digitale sexarbejde, som romantiseres og glamouriseres, mens fysiske sexarbejdere og den lille content creator som hende selv stadig stigmatiseres.

Portræt af ScandinavianNymph

ScandinavianNymph har været content creator på OnlyFans siden foråret 2021, men har periodevis lavet andre former for digitalt sexarbejde tidligere i sit liv. Hendes fortællinger om sine erfaringer med (andet) digitalt arbejde tidligere giver mulighed for at få et indblik i, hvordan hun mener, at OnlyFans adskiller sig fra andre platforme, som faciliterer seksuelt arbejde:

“Det giver en helt anden frihed, at det både bliver personligt – at jeg kan dele præcis hvad jeg vil og har så meget af mig med inde over det, som jeg vil, men også at jeg kan bruge den tid på det, jeg vil, og jeg kan sætte mine egne priser. Helt sikkert det med at kunne sætte mine egne priser. Det har været fedt med... I forhold til camming hvor jeg kommer fra... Når jeg cammer er det virkelig sådan, 'nu er jeg tilstede', og der skal jeg virkelig have energi til det. Det er en ting, jeg gør og sætter nogle timer af til at være i det rum. Men at tage billeder og redigere det (materiale til OnlyFans red.), det er meget nemmere for mig. Det er meget mere legende, det er meget mere frit. Plus der er også nogle, der får mulighed for at følge mig og at give mig indkomst, udover når jeg er til stede på camming” (Interview med ScandinavianNymph)

Først og fremmest står det klart i citatet, at den grad af frihed og fleksibilitet, der følger med arbejdet på OnlyFans, er dét, der gør platformen til noget helt særligt for ScandinavianNymph. Hun fortæller, at interessen for et arbejde som tilbyder fleksibilitet og frihed hænger sammen med, at hun som person er eventyrlysten, nysgerrig på seksuel udforskelse og har en generel lyst til at bryde med traditioner. I forlængelse heraf fortæller hun os, at hun aldrig har følt, at hun passede ind i uddannelsessystemet, og at hun *“altid har været provokeret af at få præsenteret en pakkedløsning om, hvordan verden og livet skal se ud”* (Ibid.). Denne modstand mod måden samfundet er indrettet på - kombineret med de karaktertræk, som ScandinavianNymph knytter til sig selv som menneske - bliver således beskrevet som drivkraften for at oprette en profil på OnlyFans.

ScandinavianNymph ser store fordele ved at arbejde som digital sexarbejder på OnlyFans frem for at udføre andet slags digitalt sexarbejde, fordi man på OnlyFans har mulighed for at selv at kunne bestemme arbejdstid og priser, samt fordi platformen muliggør et personligt aspekt. Friheden til at *“have sig selv med inde over”* (Ibid.), er helt central i ScandinavianNymphs positive beskrivelser af, hvad OnlyFans er og kan. Og her kan man forstå, at kommunikation og personlig kontakt til kunden er noget, hun vægter højt. I

forlængelse heraf tilføjer ScandinavianNymph, at hun ser et personligt potentiale i arbejdet på OnlyFans, netop fordi platformen muliggør, hvad hun beskriver som *“en værdi-udveksling, som går begge veje”* (Ibid.) i interaktionen mellem hende og kunderne. Kontakt til andre mennesker på digitale platforme giver altså noget tilbage til ScandinavianNymph og i kombination med den høje grad af frihed, som arbejdet indebærer, danner det grundlaget for det digitale fællesskab, hun tidligere har søgt uden held:

“Så det her med den frihed, som det giver mig i at have noget online, som jeg også havde prøvet at skabe før på andre måder, men mere i det spirituelle med coaching og med astrologi. Men det har bare været... altså sex sælger bare! Det er bare fucking nemt og sådan er det bare (griner)” (Ibid.)

Når det først er lykkedes at skabe et online rum og fællesskab i forbindelse med opstart på OnlyFans, peger ScandinavianNymph på, at det skyldes, at *“sex sælger”*. Her taler hun ind i en diskurs om, at dét at tjene penge på at lave pornografisk materiale er nemt, hvilket illustreres yderligere, når hun fortæller os, at hun ser en tendens til, at vejen til at tjene hurtige penge på OnlyFans er at sende *mange* beskeder til *mange* brugere med *“ord, vendinger og energi, som indbyder til hurtig salg af seksuelt eksplicit materiale”* (Ibid.). Som kontrast til denne metode er nøgleordene *autenticitet og nærvær* i ScandinavianNymphs beskrivelser af, hvordan *hun* ønsker at være content creator:

“Så er det igen det her med, at OnlyFans ikke bare er ren og skær porno og skal sådan virkelig bare smadre igennem og gøre det hurtigst og vildest osv., men der har det været virkelig vigtigt for mig at have mig selv med i det jeg laver, så det også bliver sådan sensuelt og forførende på en rar måde - og mere nærværende end bare sådan 'nu skal jeg squirte så meget, som jeg overhovedet kan agtig' (griner), men der er noget dybde og helt sikkert en autenticitet fra min egen side”. (Ibid.)

I citatet ser vi igen, at ScandinavianNymph italesætter, at OnlyFans kan rumme hendes ønsker og behov for at lave digitalt sexarbejde på sin egen måde. Samtidig opstiller hun en dikotomi mellem det mere personlige porno over for mere mainstream pornoproduktion. Hun knytter beskrivelserne *“at smadre igennem”* og *“hurtigst og vildeste”* til sidstnævnte og peger på, at OnlyFans ikke blot er dét, men også en platform, som tillader dybde og *“porno på en sensuel, rar og forførende måde”* (Ibid.). Herefter fortæller hun, at hun i øjeblikket er

midt i en slags redefinition af, hvad hun skal bruge platformen til fremover, da hun for nylig er begyndt at lave ‘nude art/modelling’, hvor en fotograf tager billeder af hende, som har en mere kunstnerisk end seksuel karakter. Lyst og nysgerrighed på at udforske sig selv og sin seksualitet blev beskrevet som de personlige karaktertræk, der var drivkraften til at ScandinavianNymph startede som content creator, og når det beskrives, at platformen giver rum til at bevæge sig over i andre genrer, kan det forstås som en del det helt særlige, som ScandinavianNymph fremhæver ved OnlyFans.

Det står klart i ScandinavianNymphs fortælling, at hun oplever, at den høje grad af frihed og fleksibilitet, som følger med arbejdet på OnlyFans, passer til hendes modstand mod at tilpasse sig *“samfundets pakkelsninger”* (Ibid.). Hun beskriver dog, at hun i processen med at starte på OnlyFans havde svært ved at se det frigørende potentiale i selve sexarbejdet:

“Kvinder skal stå i sig selv og empower sig selv – men også lave sexarbejde. Jeg syntes, det var lidt modstridende på en eller anden måde, men når det kommer til stykket, er det jo lige præcis dét, det handler om, vi skal bare empower os selv og gøre what the fuck we want as long as we own it, og så længe vi ikke bryder med vores egne værdier og grænser, og hvad det er vi har lyst til” (Ibid.)

I dette citat er der flere vigtige ting på spil. Først og fremmest bliver dét at lave sexarbejde, *fordi man har lyst*, beskrevet som en måde at ‘empower’ (give autoritet og selvbestemmelse til) sig selv, hvilket således kan forstås som en strategi, ScandinavianNymph har anvendt til frigørelse fra samfundets normer og forventninger. Noget andet interessant er, at citatet - trods ScandinavianNymphs italesættelse af sexarbejde som et opgør med samfundets normer og idealer - rummer en ambivalens, som kan pege på, at samfundsdiskursen om sexarbejdere medfører, at hun ikke ser sexarbejde som noget, der fører til (kvindelig, seksuel) frigørelse. Det kan forstås, at dét at stå ved, at man laver seksuelt arbejde er, hvad der rummer et frigørelsespotentiale - og altså ikke dét at bryde med *“samfundets pakkelsninger”* i sig selv. Når vi spørger ScandinavianNymph yderligere ind til dette, peger hun uden at tøve på stigmatisering af seksuelt arbejde som den store synder i den sammenhæng. Ifølge hende kan stigmatisering af sexarbejdere altså hæmme kvinder i at føle sig *“empowered”*, men igen belyser hun et potentiale i OnlyFans, som netop kan være et redskab til afstigmatisering:

“Jeg synes bare, at OnlyFans er noget helt nyt, der er poppet op, hvor man skal tage hel ny stilling til, hvad det er, og hvordan det er at... Altså det er noget helt nyt! Total banebrydende på en eller anden måde. Eller det ér det jo. Men der er helt sikkert også nogle, der bare sætter det i samme bås som porno – du viser din krop, du laver porno? – du laver porno! (griner). Og fred være med det for dem der sætter det i den bås, men jeg tror helt sikkert, at der er en masse nye unge mennesker som især i det her miljø, som er så sexpositivt og åbent, som virkelig er i gang med at skabe en helt ny måde at være i det intime space med hinanden på og sin egen krop, så der sker noget. Og jeg synes faktisk, OnlyFans er rigtig meget med til at bryde med de her stigma, fordi vi lige pludselig skal snakke om det på ny – hvad er det her for noget, hvorfor gør du det” (Ibid.)

I og med at OnlyFans i ScandinavianNymphs øjne er så nyt og nærmest revolutionerende, argumenterer hun for, at de samtaler, der nu skal tages på ny om sexarbejde i et forsøg på at afklare, hvad platformen er og kan, kan bidrage til afstigmatisering af øvrige former for sexarbejde. På den måde kan dét at “empower sig selv” og stå ved, at man laver digitalt sexarbejde ved at dele åbent og ærligt betyde, at opkomsten af OnlyFans også indeholder et informativt element, som kan ændre diskurser om, hvad og hvem sexarbejderen er.

Begrænsninger på OnlyFans

ScandinavianNymph fortæller, at hun har oplevet udfordringer ved det digitalt sexarbejde, som knytter sig til samfundsskabt stigmatisering af sexarbejde, hvilket kom til udtryk i en frygt for at andre ville ‘opdage’ hende. Da ScandinavianNymph første gang oprettede en profil på en cammingside, fik hun tanker som *“åh nej, er der nogen, der kender mig, som så mig?”* (Ibid.), hvilket fik hende til at hurtigt lukke profilen ned igen, og hun fortæller, at det først var på en længere rejse i udlandet, at hun havde modet til endelig at starte med camming, da det: *“kun følte komfortabelt for mig, fordi jeg vidste, at der ikke var nogen, der ville se mig på gaden og opdage mig”* (Ibid.) Det er tydeligt, at ScandinavianNymph - trods lysten til at lave digitalt sexarbejde - dengang var påvirket af den stigmatisering og tabubelæggelse af (digitalt) sexarbejde, som hun ser, at der er. Da vi spørger hende ind til, hvor åben hun i dag er om sit arbejde på OnlyFans, fortæller hun følgende, hvilket peger på, at der er sket en stor udvikling:

“Jamen altså jeg er ret åben. Da jeg startede her i foråret for alvor, så kunne jeg godt mærke, at jeg var lidt hemmelighedsfuld omkring det, og da havde jeg sådan, at det gider jeg

bare ikke mere. Jeg har været på mange dybe personlige rejser også med større rejser og bare skrællet så mange lag af, og det her var virkelig sådan et sidste lag, der virkelig skulle skrælles. Så på min fødselsdag i juli, da lavede jeg et langt post på Facebook, hvor jeg både beskrev det sidste års tid i Danmark, men så også at noget jeg simpelthen bare var nødt til at åbne op omkring var, at jeg var begyndt at lave online sexwork igen og skrev så, at det har jeg gjort med camming og skrev så den her følelse af at ikke turde stå frem, fordi jeg var så bange for at blive opdaget og ikke være god nok og alt sådan noget. Men at nu havde jeg simpelthen bare brug for at være sådan, 'hey, det her det gør jeg, og det er fucking empowering og jeg synes, det er for fedt', og så må folk acceptere mig eller ej, og hvis de ikke gør det, så ved jeg, at det ikke har noget med mig at gøre, men det er noget... Det er deres arbejde at gøre med dem selv. Så da fik hele min familie og mit netværk ligesom at vide, at det er noget, jeg har gjort, og jeg har virkelig fået så meget god positiv feedback fra det, så den er hel... Den er, hvad den er. Og det har faktisk også været et nyt skridt i min egen retning. Det har bare gjort det behageligt at være på Onlyfans, fordi jeg ved, at jeg sådan owner mit shit, og der er ikke nogen der... Altså hvis der er nogen, der siger noget, så har jeg sagt det til verden før (griner). Så det er vigtigt" (Ibid.)

Her bliver kommunikation og åbenhed igen nøglebegreber i, hvad der kan forstås som at være en personlig udvikling fra frygt til *empowered/frigjort*. ScandinavianNymphs valg om at skrive til venner og familie, at hun var begyndt at lave digitalt sexarbejde igen, og at "*det er fucking empowering, og jeg synes, det er for fedt*" fungerer som en slags gendrivelse af den modstand, hun implicerer, at positionen som content creator på OnlyFans kan møde. Hun forsikrer altså sin omgangskreds om, at "alt er godt" og udfordrer den sociale praksis ved at fortælle åbent om noget, som hun beskriver som tabuiseret og stigmatiseret. Gennem arbejdet på OnlyFans har ScandinavianNymph således fået elimineret en følelse af skam, som ellers knyttede sig til og infiltrerede hendes tidligere tid som digital sexarbejder.

Behovet for fleksibilitet kombineret med en frihedstrang til at gøre- og leve, som man har lyst, blev motivationer, som banede indgangen til at lave digitalt sexarbejde for ScandinavianNymph. I og med at arbejdet indebærer så høj en grad af frihed, medfølger der ifølge ScandinavianNymph et stort behov for refleksion og grænsesætning, som hun mener kan være svær. Hun fortæller her om en episode, hvor hun kom i kontakt med en content creator, som har en stor profil på OnlyFans, og som tilbød en løsning, hvor hun for et fastlagt pengebeløb ville reklamere for ScandinavianNymphs profil og på den måde skaffe hende

flere fans på platformen. Her beskriver ScandinavianNymph, at hun benyttede sig af løsningen, men efterfølgende fortrød:

“Jeg føler faktisk selv, det var lidt af en fejl, fordi årh, det var jo lige præcis dét, der var vigtigt for mig i starten - at det var autentisk, og de virkelig havde lyst til at følge mig” (Ibid.)

I og med at ScandinavianNymph kan siges at gå på kompromis med, hvad hun selv beskriver som noget af det vigtigste i hendes måde at være content creator på - nemlig valget om at være autentisk - vidner hendes praksis om, at der ligger en udfordring for content creators i at skaffe (nok) fans på egen hånd. Når ScandinavianNymph er så bevidst om at have sig selv med hele vejen og reflektiv omkring, hvordan hun skal gøre dette, men alligevel fristes til at betale for flere følgere, kan det forstås som en konsekvens af, at hun laver content, som potentielt henvender sig til et særligt segment, hvormed kunderne er (for) få. Hun tilføjer:

“Så jeg vil sige, at der er mange måder at gøre det (arbejdet på OnlyFans red.) på, men jeg tror desværre, at det der med at sex sælger, og at det skal bare være nemt og hurtigt og det rigtige sprog og lidt sådan... Knepper (griner). Altså det vulgære... Jeg tror faktisk desværre, det bare er det, der sælger bedst” (Ibid.)

ScandinavianNymph trækker igen på den tidligere identificerede diskurs om at sex sælger, og at det er nemt at tjene penge på at lave pornografisk materiale. På trods af at ScandinavianNymph mener, at OnlyFans adskiller sig fra andre slags pornotjenester, ved at der er plads til mere forskelligt slags indhold, peger hun alligevel her på, at platformen skriver sig ind i et mere konventionelt pornodomæne, når *“det nemme, hurtige og vulgære”* er det, der *“desværre”* sælger bedst. I hendes udtalelser laver hun flere gange en distinktion mellem netop denne type af pornografisk arbejde, som er i højest kurs på OnlyFans og dét, hun selv laver på platformen. Dette kommer tydeligst til udtryk, når hun fortæller om, hvordan man nemmest får adgang til fans og indtjening på OnlyFans:

“Jeg har lige haft sådan en periode hvor sådan... Åh... Jeg fik lige set lidt nogle bagsider af medaljen i forhold til, hvordan andre kvinder og creators ligesom bruger det her, som kan være meget vulgært og meget ’se mig se mig se mig køb køb køb’, hvor de bare sådan presser ’køb mig, køb mig’ ned i halsen på deres kunder, hvor jeg sådan lidt står tilbage og

føler "ej drukner jeg bare i det hele?". Fordi der er bare er nogle, der sender beskeder 3-5 gange om dagen, hvor jeg sender måske 1 om ugen eller sådan et eller andet" (Ibid.)

I citatet træder en vis modstand frem mod en bestemt måde at være på content creator på OnlyFans, som kommer til udtryk, når hun distancerer sig fra disse content creators promoveringspraksis. Til trods for denne modstand og distancering kan det i et større perspektiv anskues som at være en af de negative sider, hun ser ved platformen: nemlig at alle ikke har lige adgang til en stor kundekreds og dermed indtjening. Spørgsmålet er så, om OnlyFans overhovedet er for alle? Hvis man ikke er, hvad ScandinavianNymph betegner som vulgær og pressende, er det muligvis ikke særlig længe, man kan bruge content creation på platformen som en (primær) indtjeningskilde. Hun peger altså på, at hvis du ikke enten agerer på en bestemt måde, benytter dig af betalte løsninger eller potentielt overskrider egne grænser på andre måder i en jagt på fans og indtjening, kan det være svært at tjene penge på OnlyFans. Når det fortsat er muligt for ScandinavianNymph at eksperimentere med for eksempel 'nude art/modelling', kan forklaringen være, at hun ikke er økonomisk nødsaget til at være på platformen. Hun har nemlig sin primære indkomst fra sit (andet) arbejde på et krisecenter for voldsramte kvinder og er derfor ikke nødsaget til at tilpasse sit materiale og sin ageren på OnlyFans til, hvad der tiltrækker flest fans og dermed flest penge. Dette italesætter ScandinavianNymph selv som et privilegium, og hun fremhæver desuden det at være dansk statsborger som et privilegium, der giver hende mulighed for at *til- og fravælge* sexarbejde:

"Men jeg har aldrig været sådan fuldstændig afhængig af det, som jeg tror, at der så er mange andre, som selvfølgelig er... Altså der er det jo bare for vildt at bo i Danmark, hold kæft, hvor er vi privilegerede. Jeg var jo på kontanthjælp, og så har det jo ligesom været som en overgang til det her, og hvis jeg ikke har det her, jamen så kunne jeg worst case have kontanthjælp" (Ibid.)

ScandinavianNymph italesætter, at muligheden for at få kontanthjælp i Danmark tidligere har fungeret som (og fortsat fungerer som) en beskyttelse mod at stå i en situation, hvor hun er nødsaget til at udføre (digitalt) sexarbejde for at have et økonomisk levegrundlag. Her kan man forstå, at det netop er denne beskrevne sikkerhed, som har givet hende muligheden for at lave 'mere autentisk pornografisk materiale' og ikke tilpasse sig den type pornoproduktion, som på OnlyFans giver den største indtjening.

I portrættet af ScandinavianNymph så vi, at hendes fortælling om OnlyFans og content creation herpå bar præg af en lyst til at udforske potentialerne for autenticitet og nærvær i det digitale sexarbejde samt at gøre op med, hvad hun ser som den konventionelle måde at lave pornografisk arbejde på. ScandinavianNymph lægger vægt på, at det er ‘empowering’, når kvinder gør det, der føles rigtigt for *dem* - også i (det digitale) sexarbejde.

Portræt af Silke/Tanis

Silke/Tanis er 24 år gammel, bor i Århus, studerer på det jyske musikkonservatorium og har været OnlyFans content creator i et år og nogle måneder. Silke/Tanis fortæller i starten af vores interview, at de er non-binær og bruger de/dem pronominer. Non-binær betyder ifølge Den Danske Ordbogs definition, at *“ikke hører til i én af to (traditionelt modsatrettede) kategorier - især om noget der unddrager sig den traditionelle kønsopdeling i mandligt og kvindeligt”* (Den danske ordbog, no date). På dansk har vi ikke samme distinktion mellem sex/gender, som er udbredt i kønsforskning, da den tilbyder en opdeling mellem de aspekter af køn, der falder under biologiens domæne og dem, der er sociokulturelt forankrede (Lykke, 2008, s. 31-32.). Vi placerer Silke/Tanis’ italesættelse af sig selv som non-binær i den sociokulturelle sfære. Altså som et opgør med den sociale forståelse af køn som enten maskulint eller feminint. Fordi Silke/Tanis netop ikke vil placere sit eget køn som hverken feminint eller maskulint, omtaler vi altså Silke/Tanis med pronominerne de/dem gennem vores analyse. Spørgsmål om køn og kønsidentitet fylder meget i Silke/Tanis’ fortælling, og begrebet ciskønnet indgår flere gange i citater, hvor Silke/Tanis positionerer sig selv i modsætning til dette. I tidsskriftsartiklen *‘Trans*: Indledning’* beskrives det, at begrebet *“‘Transkønnet’ favner således bredt og inkluderer en lang række personer, der af forskellige årsager ikke ønsker eller har mulighed for medicinske indgreb – og personer, som identificerer sig inden for et udvidet kønsligt spektrum, der ikke nødvendigvis kan gribes med betegnelserne mand/kvinde. Det dækker således over personer, som ikke identificerer sig med det køn, de er tildelt ved fødslen”* (Petersen, Frederiksen mfl., 2011, s. 9), hvormed vi forstår ciskønnet som et begreb, der beskriver personer, der identificerer sig med det køn, de er tildelt ved fødslen.

Silke/Tanis vej ind i OnlyFans

Silke/Tanis beskriver indledningsvist sig selv som *“en meget sådan udadgående type, og jeg har en tendens til at prøve at teste alting af. Jeg er et meget eksperimentelt menneske”*

(Interview med Silke/Tanis). Disse beskrevne karaktertræk er ikke bare med til at definere Silke/Tanis som person, men også deres drivkraft for at oprette en profil på OnlyFans. De fortæller, at de har en stor interesse for sex og menneskers seksualitet, hvilket er endnu en motivationsfaktor for at blive OnlyFans content creator, eftersom man her har mulighed for at beskæftige sig med sex. Hvor deres interesse for sex og seksualitet ligger, udfoldes når de beskriver: *“Jeg synes bare, det er syret, at der er så mange facetter til det, og at alle mennesker har så mange facetter til det. Og at der er så meget af det, som er lidt tys-tys, så bliver jeg lidt nysgerrig. Og så er jeg sådan lidt 'hmmmm, kan jeg hjælpe dig' (griner)”* (Ibid.). Der træder her en forståelse frem af seksualitet som noget, der indeholder ‘mange facetter’ og en forståelse af, at en del af disse facetter nedtysses og tabubelægges i en kulturel- og samfundsmæssig repression af seksualitet. Når Silke/Tanis afslutter med at udtrykke et ønske om at hjælpe mennesker, spores et politisk projekt om at bekæmpe den repression af seksualitetens facetter, som de mener, der finder sted. Det politiske aspekt af OnlyFans-projektet udfoldes yderligere, når vi spørger Silke/Tanis, hvordan de promoverer sin OnlyFans, og følgende bliver fortalt:

“(...)jeg har egentlig kun promoveret min side gennem Reddit og enkelt gang på 4chan, hvilket var en super dårlig idé. Også bare fordi jeg tænker sådan... mmmh, gad vide hvad der sker, hvis nogen af mine venner er på 4chan og lige pludselig går ind på det her forum, som ikke er sådan super aktivt, og så bliver de bare mødt af et nøgenbillede af mig. Og det er sådan lidt... På den ene side så har jeg faktisk overhovedet ingen problem med det, altså sådan, hele idéen er at aftabuisere seksuelt arbejde, og hvad skal man sige at udstille kroppen, det burde ikke være et tabu, det burde ikke være et problem. Men alligevel er der den her bi-tanke, som måske også bare på en eller anden måde er plantet fra samfundet, som er sådan 'nå ja, men så er du også bare klam, fordi du har nøgenbilleder af dig selv på internettet' og sådan, åhhh ja (griner).” (Ibid.).

Silke/Tanis problematiserer, at seksuelt arbejde er tabuiseret og skriver her sit eget (seksuelle) arbejde frem som en aktivistisk handling, der har til formål at aftabuisere sexarbejde. Arbejdet som content creator rummer altså både et politisk potentiale i at hjælpe mennesker til at udforske de sider af deres seksualitet, som er blevet nedtysses af samfundets repression, samt et politisk potentiale i aftabuisering af seksuelt arbejde, når man er ærlig og åben omkring det. Det sidstnævnte bliver beskrevet som en ambivalent opgave. Det er *nødvendigt* at aftabuisere sexarbejde, for at alle sexarbejdere - dem selv inkluderet - ikke

bliver stigmatiseret længere, men i denne proces risikerer man at blive ramt af de følelser og tanker, som tabuiseringen har skabt; skam, ubehag og tvivl.

På trods af den ambivalens som aftabuivering af sexarbejde kan indebære, holder Silke/Tanis fast i, at deres OnlyFans projekt også giver mening på et personligt plan. Til et spørgsmål om hvordan deres mor reagerede på at få af vide, at de udfører digitalt sexarbejde, fortæller de følgende:

“(...) og så var hun bare sådan, ’hvad laver du?’, og jeg var sådan, ’jamen jeg prøver bare at finde ud af, hvordan man fucking eksisterer i virkeligheden uden at være sådan drevet af normativ adfærd’! Fordi det er også bare sådan en kedelig kiks at spise altså (griner), det gider jeg ikke. Jeg vil finde ud af noget, der er sjovt, og hvad er sjovt og kan dét være sjovt?’” (Ibid.).

Når deres mor har stillet spørgsmålstejn ved Silke/Tanis handlinger og livsvalg, har de responderet ved at udtrykke en modstand mod moderens (formodede) forventning og forestilling om, hvordan de skal leve deres liv. Silke/Tanis vil selv have lov til at finde ud af, hvordan de skal leve og vil altså hverken underlægges moderens forventninger eller samfundets (normative) idealer for, hvordan man lever sit liv på den ‘rigtige’ måde. Med formuleringen at de er ved at ‘finde ud af’, hvordan deres liv skal leves og udformes, fremskrives en slags ‘coming of age’ fortælling, hvor Silke/Tanis er ved at undersøge og lære, hvad det vil sige at være voksen - men voksen på en sjov måde og fremfor alt på en anderledes måde. At være content creator på OnlyFans præsenteres altså ikke alene som et arbejde. Det præsenteres og kategoriseres også som et personligt dannelsesprojekt, der rummer et (tofoldigt) politisk potentiale af *modtageren*.

Modtagerens rolle for arbejdet på OnlyFans

I det forrige citat fortalte Silke/Tanis, at de var ved at finde ud af, om OnlyFans (som arbejde) kan være noget af dét, som er sjovt at lave. At være OnlyFans-content creator er dog ikke noget, som har været - eller er - deres primære beskæftigelse eller deres primære indtægtskilde. Silke/Tanis fortæller som noget af det første i vores interview, at de har været OnlyFans-content creator i et år og et par måneder, men at der i løbet af den tid kun har været én abonnent. Med vores viden om OnlyFans’ opbygning, hvor man maks kan sætte den månedlige abonnementspris til 50 dollars (OnlyFans, no date-b), kan vi altså forstå, at det er håndører, der er blevet tjent på platformsarbejdet. At Silke/Tanis kun har (eller har haft) én abonnent skyldes ikke, at de ikke har brugt tid på OnlyFans. Til et spørgsmål om hvor mange timer de i gennemsnit bruger som OnlyFans-content creator per uge, svarer de

følgende:

''Mhm... Det varierer lidt... Altså jeg havde et dogme, som ligger på... Altså nu er jeg på ferie, fordi mit liv er vildt, og jeg er ved at tage et kørekort, og det er totalt crazy, så mine uger er bare mega, mega presset. Og siden der ikke rigtig er noget trafik derinde, så har jeg ikke pissetravlt med det. Så snart jeg ser, at nogle går derind, så er jeg bare sådan 'okay helt sikkert'. Men mit dogme før var, at der skulle materiale op 3 gange om ugen, og det kunne være at optage en 1-minuts video af, at jeg har sex med mig selv eller tage nogle billeder eller ja... Noget i den dur. Og det vil måske løbe op i en 3-4 timer om ugen måske, ish, deromkring. Men jeg tror også, at der er rimelig mange usynlige timer, hvor man bare sidder og redigerer ting, og så tænker man ikke lige over, hvor meget tid der går med det. Så jeg tror nemt, at det kan komme op på måske en 6-7 timer, hvis man bare lige sidder og hygger sig lidt med det (griner). Ja, det er forskelligt'' (Interview med Silke/Tanis).

Når Silke/Tanis fortæller om den ugentlige arbejdstid på OnlyFans, skelner de mellem de (arbejds)timer, som de bruger *på* platformen og de 'usynlige' (arbejds)timer, som de bruger på at lave og redigere materiale *til* platformen. Den diskursive skelnen mellem '(arbejds)timer' og 'usynlige (arbejds)timer' skriver sig ind i en bredere social praksis, der skelner mellem de aktiviteter, der nemt genkendes som arbejde og de aktiviteter, der ikke lige så nemt genkendes som arbejde. Når Silke/Tanis beskriver at disse 'usynlige timer' er svære at måle og fornemme, vidner det om, at arbejdets prekære natur gør det svært at vurdere ens samlede arbejdstid. Endvidere viser citatet også en fortælling om, hvornår og hvordan content creation på OnlyFans tilskrives mening. Når Silke/Tanis fortæller, at de lige nu holder ferie fra arbejdet på OnlyFans, fordi de har travlt og tilføjer '*Og siden der ikke rigtig er noget trafik derinde, så har jeg ikke pissetravlt med det. Så snart jeg ser, at nogle går derind, så er jeg bare sådan 'okay helt sikkert'*', vidner det om, at arbejdet som content creator ikke tilskrives mening eller værdi, når der ikke er nogen interaktion eller aktivitet på deres profil. Dette skyldes dels det økonomiske aspekt, hvor manglende trafik jo indebærer, at de ikke får løn for det udførte arbejde. Men det skyldes også, at det politiske potentiale i at hjælpe mennesker til at udforske og udfolde de facetter af deres seksualitet, som ifølge Silke/Tanis er blevet undertrykt af samfundet, går tabt, når der ikke er en modtager. Den beskrevne sociale praksis på OnlyFans er således direkte afgjort af (mængden af) interaktion og aktivitet på deres profil, og deres sociale praksis som content creator på OnlyFans bliver også først beskrevet som meningsfuld - økonomisk og politisk - når der er en modtager, som ser og/eller køber deres materiale. Derfor bliver det interessant for os at

kigge på årsagen til, at der ikke er aktivitet og interaktion på Silke/Tanis OnlyFans profil. Dette har Silke/Tanis selv gjort sig mange tanker omkring, hvilket vi får indblik i i følgende interviewuddrag:

Interviewer: *''Du var lidt inde på det helt i starten. Hvad tænker du om, hvorfor nogle får succes på OnlyFans og andre ikke gør?''*

Silke/Tanis: *''Hmm... Patriarkatet! (griner). Altså det er altid patriarkatet og kapitalismen. Det er de to store grundlorte, som alle vores fødder er placeret i, og vi skal dealle med det hele tiden. Det har noget at gøre med, hvordan mennesker seksualiserer andre mennesker. Altså, det er jeg helt sikker på. Og hvad man sige...Når nu der er de her kønsroller, som måske gør at, altså sådan... At ciskvinder er mindre tilbøjelige til at gå efter sexvideoer, seksuelt materiale, porno og sådan nogle ting på internettet (...) Og det er mere normalt at gøre det den anden vej, altså for mænd, og derfor er der ikke nogen, der siger noget til, at de ser porno (Ibid.).*

I dette citat giver Silke/Tanis sit bud på, hvorfor nogle OnlyFans-content creators får succes, mens andre ikke gør, hvilket også fungerer som en forklaringen på, hvorfor der ikke er aktivitet på deres OnlyFans profil. Denne forklaring bygger på en forståelse af, at der er en samfundsstruktur - i form af patriarkatet og kapitalismen - som styrer menneskers manifestation af seksualitet og køn samt former deres seksualitet og dermed, *hvem* der seksualiseres af *hvem*. Med denne forståelse opbygger Silke/Tanis en tese om, at (cis)mænd har et større pornoforbrug end andre, samt at de seksualiserer (cis)kvinder, hvormed den største efterspørgsel af pornografisk materiale er med (cis)kvinder som udbydere. Ud fra denne tese bliver Silke/Tanis - i kraft af deres kønsidentitet og -udtryk som non-binær - således ikke seksualiseret af dem, som har det største pornoforbrug, hvorfor deres pornografiske materiale hverken bliver efterspurgt eller forbrugt i nær så høj grad, som en (cis)kvindes pornografiske materiale gør.

Dette kommer Silke/Tanis igen ind på i deres svar til spørgsmålet om, hvorvidt OnlyFans-plattformen kan være med til at nedbryde de normer for krop, køn og seksualitet, som Silke/Tanis har beskrevet, at der er i vores samfund:

''Ja. Altså selvfølgelig er de fleste af de profiler, der er på Onlyfans, en form for stereotyp. Men idet at den er så uafhængig, som den er, og at man har den magt over den, og at der er mulighed for, at det kan blive en aktivistisk ting, og man kan bruge det til at udfordre nogle stereotyper eller kønsroller eller problemer, som er i samfundet. Det er bare ikke rigtig dét, der sælger. Det går ret godt hånd i hånd med det før. Det er det samme med sexarbejde, du

kan være nok så queer, men det er ikke dét, der er penge i. Der er to slags penge, der er ciskvinde-penge, og så er der, hvad skal man sige, trans-penge, i form af den der shemale-typen. Det der sælger, er langt mere det feminine udtryk, end det er det maskuline'' (Ibid.).

Selvom Silke/Tanis beskriver, at det har en økonomisk slagside, at deres kønsidentitet og normbrydende udtryk umuliggør, at de kan producere den slags pornografisk materiale, som er mest efterspurgt på OnlyFans, fortæller de, at materialet netop derfor rummer et politisk potentiale til at udfordre og nedbryde nogle samfundsskabte normer og forestillinger. Silke/Tanis argumenterer for, at deres (seksuelle) billede- og videomateriale, præsenterer modtageren for en krop og seksualitets- og kønsmanifestation, som er *anderledes* fra dét, som der almindeligvis bliver repræsenteret og seksualiseret i det patriarkalske samfund.

De positionerer her sig selv og sit materiale på OnlyFans i modsætning til 'det, der sælger', som er det pornografiske materiale, som ciskvinder udbyder. De to modsatrettede positioner, som opstilles, har hver især en fordel, som den anden position ikke kan drage nytte af. Ciskvinder med et normativt udtryk kan tjene penge på deres pornografiske materiale, men deres kroppe og materiale kan ikke (umiddelbart) være med til at udfordre stereotyper, kønsroller eller problemer i samfundet. Omvendt kan non-binære med et normbrydende udtryk - ligesom dem selv - ikke tjene (lige så mange) penge på deres pornografiske materiale, men de kan derimod udfordre stereotyper, kønsroller og problemer i samfundet gennem distribution og præsentation af deres materiale.

Silke/Tanis har altså en strukturel, samfundsmæssig forklaring på, hvorfor der findes to modsatrettede 'positioner' af content creators. Men selvom begge disse 'positioner' findes på OnlyFans i varierende grad, bliver platformen ikke italesat som en instans, der bærer et ansvar for - eller spiller en rolle i - deres særskilte problematikker. Platformen bliver i stedet omtalt som en instans, '*man har magt over*', hvormed ansvaret diskursivt fjernes fra OnlyFans og placeres på individet - specifikt content creatoren - som skal udøve sin magt over platformen ved at lave aktivisme (eller tjene penge).

Ensomhed i arbejdet på OnlyFans

Som nævnt tidligere var Silke/Tanis motivation for at blive content creator på OnlyFans todelt. Det var både et politisk projekt og et selvudviklende, personligt projekt, hvor dét at 'prøve OnlyFans af' var en måde at stille sin nysgerrighed på samt en del af processen for at lære at være voksen. Silke/Tanis fortæller blandt andet, at de gik ind til OnlyFans-content

creation arbejdet med “en personlig nysgerrighed. Hvad kan det? Kan man gøre noget ved det? Kan man bøje platformen, bryde formatet eller sådan... Lave sådan en multi-disciplinær pornoprofil hvor man har digte og alle mulige former for blandet kunst i det her seksuelle format?” (Ibid.).

Er konklusionen på disse spørgsmål, som Silke/Tanis nysgerrigt og aktivistisk har gået ind i platformsarbejdet med, at det ikke kan lade sig gøre, fordi (for)brugerne på OnlyFans ikke vil konsumere andet et seksuelt eksplicit materiale? Eller er konklusionen nærmere, at Silke/Tanis har været uheldig og ikke har ramt den rigtige målgruppe endnu? Eller er konklusionen måske, at seksuel materiale, som indeholder digte og kunst, godt kan konsumeres på OnlyFans, hvis afsenderen er en ciskvinde med normativt og feminint udtryk? Dette kan hverken Silke/Tanis beskrive sociale praksis eller vores analytiske undersøgelse afgøre. Men Silke/Tanis fortæller i hvert fald, at de synes, at arbejdet som content creator på OnlyFans er så svært, uigennemskueligt og ulønsomt, at de overvejede at stoppe som content creator og i stedet udføre fysisk sexarbejde, da de hørte at OnlyFans ville gøre seksuelt eksplicit materiale forbudt på platformen.

***Interviewer:** ”Hvad tænkte du, da den nyhed kom ud (at OnlyFans forbød eksplicit seksuelt materiale, red.), havde du en plan B for en anden platform, eller overvejede du, at stoppe det eller hvordan?”*

***Silke/Tanis:** ”Ja, altså jeg havde tanker om at stoppe det og så gå over til fysisk sexarbejde i stedet for. Fordi det er nemmere. Altså det er mere umiddelbart. Altså man kan sige ’nemmere’ på nogle andre parametre, ikke? Man kan være meget mere beskyttet, når man bare er en karakter på internettet, men øhm... Men det er også den her ting med, at man sidder og føler sig utrolig ensom nogle gange, man promoverer og promoverer og får ikke noget respons og... altså ja...” (Ibid.).*

I citatet taler Silke/Tanis fysisk sexarbejde frem som en modsætning til digitalt sexarbejde og de vilkår, man arbejder under her. Ved fysisk sexarbejde får man en aftalt lønning af kunden, umiddelbart før (eller efter) den enkelte arbejdsopgave udføres, og man undgår således oplevelser, som dem Silke/Tanis har haft som digital sexarbejder, hvor man arbejder og arbejder, men ikke får nogen respons - og dermed heller ikke nogen lønning. Derudover, bliver arbejdsaktiviteterne ved det fysiske sexarbejde italesat som ‘nemmere’ eller ‘mere umiddelbare’ end arbejdsaktiviteterne i det digitale sexarbejde. Som digital sexarbejder på OnlyFans indebærer arbejdsopgaverne - ud over det seksuelle aspekt - nemlig en hel del

promovering, som kræver både tid, energi, held og en (markedsanalytisk) viden om, hvor og hvordan man skal promovere sit materiale på bedst mulige måde. Især promoveringen bliver italesat som noget, der medfører, at Silke/Tanis føler sig ensom, fordi der ikke er nogen respons på deres arbejde, hvilket vil sige, at der ikke er nogen social interaktion i løbet af deres "arbejdsdag" på OnlyFans. Her bliver fysisk sexarbejde særligt fordelagtigt, fordi det kræver en social interaktion, hvis arbejdsopgaven skal udføres.

Det mere umiddelbare ved fysisk sexarbejde - modsat digitalt sexarbejde - refererer altså dels til en økonomisk sikkerhed i, at man får betaling for sit udførte arbejde og dels til en mere konkret og afgrænset arbejdsopgave samt endelig til en større mulighed for social kontakt og interaktion, hvormed ensomhed nemmere kan undgås.

Ensomhed samt manglende kommunikation og interaktion i arbejdet som content creator er et tema, som kommer op flere gange i interviewet med Silke/Tanis og også i følgende interviewuddrag:

Interviewer: *''Nu nævner du det her med, at det kan være ensomt... Synes du, at der mangler et fællesskab eller en samhørighed, fordi man netop ikke har kollegaer, man mødes med? Er der nogle, du taler med, f.eks. andre OnlyFans-indholdsskabere? Er der et eller andet community?''*

Silke/Tanis: *''Både og. De online fællesskaber der er, de fungerer rigtig, rigtig ofte som en stor opslagstavle for en masse profiler. Og det går bare rimelig hurtigt fra, at man har sagt et ord til, at det er forsvundet igen. Basically. Altså sådan... Det er meget sådan en platform, som er båret af, at folk promovere sig selv på forskellige måder. Og ja, jeg tror bare det resulterer i, at der er rigtig meget non-kommunikation og rigtig meget spidse albuer og ja...'' (Ibid.).*

Det (online) fællesskab omkring OnlyFans mangler kommunikation, interaktion og støtte og kan egentlig mere karakteriseres som en del af den promoveringspraksis, som (succes på) OnlyFans ifølge Silke/Tanis kræver. De kan altså ikke udveksle erfaringer med fagfæller eller skabe kollegiale relationer, som kan mindske ensomheden ved arbejdet i det online fællesskab omkring OnlyFans - for det fungerer slet ikke som et fællesskab. Netop derfor kunne man forestille sig, at den sociale støtte andre steder fra ville blive desto mere nødvendig for Silke/Tanis, og vi spørger dem også i løbet af interviewet, om de har - eller har tænkt på - at opsøge hjælp eller information fra sociale tilbud eller hjælpeorganisationer, som beskæftiger sig med sexarbejde. Da de svarer nej til dette spørgsmål, spørger vi dem, om der er en særlig grund til dette, og de svarer følgende:

''Mhm... Jeg tror, at tanken har strejft mig, og så er den skredet af helvedes til igen (griner). Øhm, nej, jeg har ikke, altså sådan... Jeg tror ikke, at jeg sådan, at jeg har følt mig traumatiseret nok til at søge hjælp omkring det. Så at sige (griner). Det kunne være, jeg skulle have gjort det. I don't know. Jeg har det egentlig okay. Som sagt så kan jeg godt lide at være lidt eksperimentel og prøve ting af og sådan, og nogle gange fører det til, at man sidder og tuder lidt om aftenen. Og det er okay. Det er fandme et kår, altså sådan er livet, du ved, man gør nogle ting sådan 'argh, hvad laver jeg' og så ved man ikke, hvorfor man laver det, man laver, og så er man sådan 'nå okay' så er det måske ikke så slemt, og så finder man ud af at jo, det var mega-slemt! Og så repeat (griner). Det er bare sådan... Og så dør man på et tidspunkt (griner)'' (Ibid.).

Selvom Silke/Tanis har overvejet at kontakte en hjælpeorganisation eller et socialt tilbud, har de aldrig valgt at handle på disse overvejelser, fordi de ikke har følt sig *'traumatiseret nok'*. Med formulering *'traumatiseret nok'* skabes der diskursivt et spektrum af trauma, hvor man skal nå et bestemt sted hen på spektret, før det er acceptabelt at opsøge og modtage hjælp. Hvor præcist man skal være, på spektret, besvares ikke af Silke/Tanis i dette interview. Samtidig er de med til at stille spørgsmålet, om hvornår man er traumatiseret *nok*, da de tilføjer en efterrationalisering om, at *'det kunne være, at de skulle have opsøgt hjælp'*. Afslutningsvist fastholder Silke/Tanis, at de har det okay og trækker her (igen) på en fortælling om deres personlige karakteristika som et eksperimentelt, nysgerrigt menneske, der *'prøver ting af'* for at lære, hvad der giver mening at gøre i (voksen)livet. Således tilskriver Silke/Tanis mening og værdi til deres OnlyFans-projekt ved at italesætte deres (til tider svære) oplevelser med content creation som erfaringer, der både er en del af livets kår, men også en del af deres personlige måde at lære, dannes og udvikle sig på. Igennem portrættet har vi endvidere set, hvordan der er blevet tilskrevet mening til content creation på OnlyFans, når Silke/Tanis har fremhævet de politiske implikationer, som content creation kan have, i form af både aftabuisering af sexarbejde samt en anti-kapitalistisk og feministisk, seksuel dannelse af *modtageren*. Når de har mødt store udfordringer i at få mulighed for at udføre sidstnævnte, rationaliseres dette som en konsekvens af de patriarkalske og kapitalistiske strukturer, der former mennesker og deres seksualitet.

Delkonklusion analysedel II

I vores fem portrætter har vi formidlet de hovedtemaer, som fremkom i informanternes fortællinger. Informanterne står i forskellige livssituationer og har forskellige motivationer, mål for og erfaringer med arbejdet på OnlyFans, og portrætterne har givet indsigt i deres

subjektivt formede oplevelser med og italesættelser af arbejdet på OnlyFans. De forskellige fortællinger rummer dog visse fælles temaer og problemstillinger. Fælles for de fem informanter er, at de alle beskriver sig selv som *sexarbejdere* og beskriver, at de oplever, at positionen som sexarbejder er stigmatiseret i samfundet. Dette kommer blandt andet til udtryk, når promovning af deres OnlyFans-profil gennem Instagram besværliggøres af retningslinjer og censur, og når det kan være svært at få sig selv til at dele pornografisk materiale af enten sig selv eller andre udenfor OnlyFans som et led i promovningen. Hos alle informanter - på nær CeciMilkyMouzz - er der en tendens til at tilskrive arbejdet og materialet på OnlyFans kvaliteter og potentialer, som rækker ud over konventionel pornografi. I portrætterne rummer arbejdet på OnlyFans både et potentiale til at gentænke pornografi som et nærværende og intimt rum (ScandinavianNymph), til at opbygge et brand som forbindes med høj kvalitet (Miss Felixity) og til at kunne udfordre gængse patriarkalsk formede forståelser af, hvem der kan seksualiseres (Silke/Tanis). I disse italesættelser trækker informanterne på diskurser, der ikke tilhører det konventionelle sociale domæne for pornografi og sexarbejde.

Selvom kategorien sexarbejde tilskrives mening på forskellige måder hos informanterne, holder de stadig fast i betegnelsen 'sexarbejder' og forstår sig selv som en del af en gruppe, som rammes af stigmatisering. Der er altså både en diskursiv tendens til at tilskrive sexarbejde subjektiv og individuel mening samt en diskursiv fastholdelse af en fælles (undertrykt) gruppeidentitet. Fælles for informanterne er også, at de ser et politisk potentiale i at tale åbent om det seksuelle arbejde og på den måde bidrage til at afstigmatisering, hvilket måske også kan forklare, at de netop havde lyst til at bidrage til dette speciale.

Overordnet så vi i portrætterne tre hovedmotivationer for at arbejde som content creator på OnlyFans. Den **første motivation** drejer sig om den frihed og fleksibilitet, som et platformsarbejde indebærer. CeciMilkyMouzz så arbejdet på OnlyFans som en løsning på den økonomiske udfordring, som hun og kæresten mødte, da de ikke kunne tjene penge på at rejse rundt og tatovere under covid-19, som stadig gav mulighed for at kunne styre sin egen tid og ikke være begrænset til at arbejde fra en bestemt lokation. For ScandinavianNymph, som aldrig har følt sig tilrette i uddannelsessystemet og som generelt er kritisk over for '*samfundets pakkelsning*', som indebærer et konventionelt lønarbejde, spillede frihed og fleksibilitet ligeledes ind. For Oliva, som fortæller, at et konventionelt lønarbejde ikke er en mulighed for hende, var det igen friheden og fleksibiliteten ved platformsarbejdet, der fyldte i hendes beslutning om at oprette sig på OnlyFans. Dog er den største **motivation** i hendes fortælling den økonomiske, og det er således ikke et *ønske* om en højere grad af frihed i

hverdagen, men et spørgsmål om at finde en indtjeningskilde, der er realistisk ud fra hendes behov og begrænsninger. Den **tredje motivation**, som fandtes, handler om seksuel frigørelse - både personligt og politisk. Hos Miss Felixity spillede målet om at komme i kontakt med sin feminine side og gøre op med den skam, som hun har oplevet i forhold til sin seksualitet, en stor rolle i vejen til OnlyFans. Hos Silke/Tanis er der et tydeligt politisk projekt i arbejdet, som handler om at bryde tabuer og påvirke samfundsskabte ideer om seksualitet og begærsretninger.

En anden tendens i portrætte er beskrivelser af udfordringer med promovning af OnlyFans-profilen. Det kommer blandt andet til udtryk i lukkede Instagramprofiler, kvaler ved at dele pornografisk materiale uden for OnlyFans og mere eller mindre succesfulde samarbejder med andre content creators i share-for-share og lignende praksisser. Fælles for informanterne er, at deres indtjening på OnlyFans netop er afhængig af arbejdet med at promovere OnlyFans-profilen andre steder på internettet. Det er altså ikke kun tilstedeværelse og arbejde på selve OnlyFans, men også en høj grad af tilstedeværelse på andre online platformen der kræves, hvis man vil have en indtjening. Den tid der bruges på promovning uden for OnlyFans italesættes som en nødvendighed, men ikke altid som *arbejde*. Det er svært for vores informanter at vurdere, hvor lang tid de bruger på arbejdet, og i deres fortællinger om dette, er det ikke altid, at dét, der foregår på Twitter, Instagram eller Twitch, bliver talt med, når arbejdstiden skal vurderes. Silke/Tanis italesætter direkte tiden, der bruges på promovning, som *usynligt arbejde*.

Del 3.

Diskussion

De diskursive fremstillinger af OnlyFans, som vi har fremanalyseret i den offentlige debat, kredser i høj grad om (både de positive og negative) sider af den *individualisering*, som OnlyFans-content creation indebærer. Da vi har en erkendelse om, at graden af individualisering er tiltagende i det senmoderne samfund, vil vi ikke diskutere, hvorvidt arbejdet på OnlyFans er individualiserende. I stedet vil vi diskutere, hvordan vores informanter reflekterer og agerer i den individualiserede arbejdssituation, hvilke reaktioner og modreaktioner der kommer til udtryk i deres fortællinger, og hvilke implikationer content creation kan siges at have for seksuel (selv)dannelse og identitet. For at åbne op for denne diskussion lader vi os inspirere af Thomas Ziehes sociologiske teori om moderniseringsfaser som fremført i *'Adieu til halvfjerdserne'* fra 1998. Med dette greb vil vi placere de tendenser,

vi ser i vores informanternes fortællinger i en bredere historisk kontekst, hvor forskellige samfundsmæssige betingelser giver anledning til forskellige forståelser af og tilgange til *dannelse*. Vi vil rejse spørgsmålene: Hvilke fælles karakteristika har tendenserne, vi så i fortællingerne om content creation på OnlyFans fra vores samlede empiriske materiale med henholdsvis den første og anden moderniseringsfase? Og hvilke implikationer kan disse tendenser have for identitets- og seksuel dannelse?

Thomas Ziehes beskrivelse af moderniseringsfaser

Når Ziehe taler om de to moderniseringsfaser, henviser han til historiske faser. Ved *den første moderniseringsfase* fremhæver Ziehe, at tiden bærer præg af kamp for aftraditionaliseringer fra tidligere tiders opretholdelse af traditioner, samfundsmæssige effektivitetssøgninger og opgør med autoriteter. Mens disse udviklingstendenser havde enorm betydning for livsfølelsen - i form af begejstring og fejring af forandring i den første moderniseringsfase - var de allerede blevet selvfølgelige, affortryllede og trivialiserede i *den anden moderniseringsfase* (Ziehe, 1998, s. 79). Her er det i stedet kulturel frisættelse, en høj grad af formbarhed samt let adgang til information og viden, som beskrives som særlige træk ved fasen. Ifølge Ziehe er sidstnævnte træk også blevet en ren og skær kulturel selvfølgelighed i den anden modernisering, da der qua den teknologiske udvikling ikke længere skal kæmpes for adgangen til viden og information. Viden om alt fra nye trends til seksualitet ligger nu frit tilgængeligt for alle, og forældre og lærere har for længst opgivet at kontrollere børn og unges adgang hertil (Ibid., s. 75). Men den høje grad af tilgængelighed af information og viden er ifølge Ziehe ikke omkostningsfri:

“Det er ikke længere vanskeligheden ved at få adgang, der er kardinalproblemet; vanskeligheden består snarere i, at man i en vis grad er nødt til at afskærme sig. De unge må holde billed-, tema- og vidensstumperne så meget på afstand, at deres egne identitetsafprøvninger ikke bliver undertrykt, og således at det bliver muligt at opretholde deres egen lille histories betydningsfuldhed” (ibid.)

Det kan her forstås, at den moderniserede kultur kalder på en grad af ansvar og selvdisciplinering hos den digitaliserede ungdom, og at den i sig selv har en socialiserende effekt med indvirkning på både identitet og dannelse. Den formbarhed og individualisering, som er kendetegnet ved den anden moderniseringsfase, kan altså give en enorm frihedsfølelse, men det stiller derfor også krav til, at individet selv skal finde vejen til mening

og betydning i livet. Ziehe understreger, at dette blandt andet kommer til udtryk i, at den anden moderniseringsfases kulturelle mulighed for intensiveret selviagttagelse nærmere bliver en form for indre begærlighed efter accept af sig selv i kraft af andre. Han påpeger, at det ikke længere er forbeholdt 'dagbogsskrivende teenagere' at kæmpe med- og udforske sin egen identitet, men er blevet til en helt grundlæggende kulturel selvfølgelighed.

Identitetsspørgsmål og konstant gennemlysning af sin indre verden følger nu individet langt op i voksenalderen og er noget, der deles med andre i en søgen efter deres accept (Ibid., s. 76ff).

Om samfundsudvikling pointerer Ziehe, at den første moderniseringsfase bar præg af, at dét at være reformorienteret var forbundet med en *ejendommelig modvilje mod forskelle*, mens det i den anden moderniseringsfase anses som mere progressivt at blande tingene sammen end at holde dem adskilt (Ibid., s. 86). Her er det helt centralt for individet i den anden moderniseringsfase, at det ikke længere definerer sig i forhold til det, *man er imod*, men at det i stedet gælder om *at være noget for-* og finde tilknytningspunkter til noget, *man har lyst til og er i stand til at være for* (Ibid., s. 80). Det er således i høj grad lyst, frihed og motivation - men også et krav om selvdisciplin og en evne til *selv* at skabe mening med tilværelsen, som er kendetegnet ved individets vej i livet efter den anden moderniseringsfase.

Digitalt sexarbejde og seksuel dannelse

Der er sket store samfundsmæssige og teknologiske forandringer, siden Ziehe beskrev den anden moderniseringsfase, hvorfor man kunne argumentere for, at vi måske er nået ind i en ny moderniseringsfase. Vi vil dog ikke forsøge at opstille en generel teori om en tredje eller fjerde modernisering, men i stedet sammenligne de tendenser vi ser i vores empiriske materiale med de tendenser, Ziehe beskriver for de to moderniseringsfaser. Som Ziehe beskriver som et træk ved den anden modernisering, bliver søgen efter identitet en kulturel selvfølgelighed og er ikke kun forbeholdt ungdomskultur, men rækker længere ind i den voksne alder. Med opkomsten af de sociale medier får spørgsmål om identitetsskabelse en ny arena at udspille sig på, og kravet om online tilstedeværelse bliver kun større og større. I den offentlige debat om OnlyFans så vi en tendens til at kredse om temaet individualisering, i den måde hvorpå bekymring for konsekvenserne ved OnlyFans blev italesat. Hos flere fagfolk er der en frygt for, at individet kastes ind i OnlyFans og her selv får ansvaret for at forsøge at navigere i det uden anvisninger, hvilket kan føre til overtrådte grænser. Psykolog Anna Bjerre er endnu mere vidtgående i sin bekymring. Hun argumenterer for, at de sociale medier fylder så meget i unge menneskers liv, at tilstedeværelse på OnlyFans bliver en naturlig forlængelse

af den online tilstedeværelse på sociale medier, og at *seksuelt* arbejde på OnlyFans herigennem normaliseres. Igen er frygten, at individet er overladt til sig selv i forsøget på at navigere i OnlyFans-arbejdet, og Bjerres frygt er, at det vil udviske den enkeltes og samfundets grænser mellem autentisk seksualitet og lyst og den kommercialiserede seksualitet.

Samtidig er det netop det individuelle aspekt af arbejdet, der fremhæves som en fordel af de content creators, som blev repræsenteret i den offentlige debat i vores empiriske materiale. Her er individualiseringen noget positivt, fordi den giver plads til at opfylde individets egne specifikke behov. Ved at se på vores informanternes fortællinger ud fra de karakteristika, som Ziehe beskriver ved moderniseringsfaserne, vil vi nu diskutere, hvordan individualisering kommer til udtryk, men også hvordan der kan siges at være en tendens til en gruppeorientering, som skaber modvægt til individualiseringen. Det sidstnævnte trækker således mere tråde til de tendenser, som Ziehe beskrev var fremtrædende i den første moderniseringsfase.

Vi ser flere af de tendenser, som Ziehe beskriver ved den anden moderniseringsfase hos vores informanter. I og med at OnlyFans er et nyt fænomen, og at der ikke findes nogle institutionelle bestemmelser eller regulativer, udover når det kommer til betaling af skat, er det i høj grad op til individet at navigere i det, som platformen kan tilbyde. Vores informanter er optagede af at skabe og fastholde mening i feltet og i deres egne historier, og det giver, som Ziehe beskriver, en høj grad af frihed, men kalder samtidig på en høj grad af selvdisciplinering. Alle vores informanter (med undtagelse af Silke/Tanis) taler om, at de har oplevet at overskride- eller blive fristet til at overskride deres egne grænser på platformen. Betyder det, som psykologen frygter, at de dermed mister kontakten til egne grænser og autentiske seksuelle lyst? Det giver portrætterne flere eksempler på, at det *ikke* gør for vores informanter. En årsag til dette kan være, at der netop er så høj en grad af refleksivitet, og at overtrådte grænser giver anledning til grundig overvejelse og handling. For Olivia - den af vores informanter som er mest økonomisk afhængig af arbejdet på OnlyFans som sin eneste indtægtskilde - er denne tendens nok mest tydelig. Hun hævder, at arbejdet på OnlyFans ikke er noget, der i sig selv kan styrke eller frigøre hendes seksualitet, men at det derimod handler om at 'please' andres seksuelle behov. Alligevel kaster hun ikke håndklædet i ringen, når det kommer til at beskytte sin egen autentiske lyst. For hende er lysten ikke en aktiv del af arbejdet, men derimod noget hun søger at beskytte ved at sige nej til de opgaver, som ikke føles rigtige for hende. Hendes måde at håndtere det kommercielle sexarbejde handler altså i

høj grad om at adskille lyst og arbejde. For ScandinavianNymph er lyst en langt større del af arbejdet. Hun vil gerne forene arbejdet på OnlyFans med et autentisk seksuelt udtryk og på den måde skabe en nærværende relation til sine følgere i det materiale, hun producerer. Den udfordring hun beskriver er at undgå at overtræde sine egne grænser ved at tilbyde den slags pornografiske materiale, som der er stor efterspørgsel efter, men som hun ikke selv har lyst til at producere. Når hun har oplevet at gå for langt i et forsøg på at skaffe flere følgere, har hun reageret ved at træde tilbage og tænke over, hvordan hun kan bevare autenciteten i det arbejde, hun udfører.

Selvom disse to eksempler viser situationer, hvor det netop er en høj grad af refleksivitet og selvdisciplinering, som muliggør, at vores informanter kan fastholde deres grænser og autentiske lyst, beviser det selvfølgelig ikke, at Bjerres bekymring er uvæsentlig. Vi kan ikke vise, at der ikke findes content creators, som oplever at blive fremmedgjort for deres egen lyst, men vi kan pege på, at der findes strategier til at undgå dette, selvom økonomisk incitament spiller en (stor) rolle for arbejdet på platformen. Samtidig kan man pege på, at de strategier vi ser netop er enormt afhængige af individets refleksivitet og selvdisciplinering, og at det ville være en fordel at kunne trække på tilbud om rådgivning i forbindelse med arbejdet. Som vi har vist, er det af forskellige årsager ikke muligt for hverken RedenUng eller GirlTalk at lave kampagner målrettet mod OnlyFans. Det skyldes både manglende økonomiske ressourcer og en påpasselighed med at henvende sig til sexarbejdere som gruppe af frygt for at cementere individer som netop sexarbejdere.

Vores portrætter indeholder forskelligartede fortællinger om autencitet, lyst, grænsesætning og (korrigeret for) overtrådte grænser, og vi kan tydeligt se en tendens til, at det er individets selvrefleksion og -disciplinering, der må i spil for at skabe mening- og opretholde sin egen historie i arbejdet. Vi ser altså en tendens til, at spørgsmål om identitet og seksuel (selv)dannelse hviler på individets skuldre. Samtidig ser vi en modtendens hos vores informanter, der i forskellig og varierende grad positionerer sig *imod* noget, de ser som repressivt. Her er det både fortællinger om et repressivt arbejdsmarked og en seksuel repression, der fylder. Hos ScandinavianNymph, CeciMilkyMouzz og Olivia bliver OnlyFans *en del af* et opgør med- og en kritik af det konventionelle lønarbejde og dets begrænsende effekt på individet. Hos Silke/Tanis er modtageren centreret som den, der kan frigøres fra den samfundsskabte seksuelle repression, når denne konsumerer Silke/Tanis materiale på platformen. Her kan man pege på, at den eufori, som Ziehe beskriver som et karakteristika ved den første moderniseringsfase, kommer til udtryk i empirien i kraft af en (ny) mulighed

for at kunne tjene penge på andre måder end den gængse. Derudover er der flere eksempler på, at vores informanter ser en repression af det seksuelle arbejde. Informanterne beskriver alle - dog med varierende grad af affinitet - sig selv som *sexarbejdere*. Følgende tre citater er illustrative i forhold til, hvordan arbejdet på - og omkring - OnlyFans rummer et potentiale til opgør med repression for informanterne:

“Jeg synes jo også, det er fedt nok også at være med til at nedbryde et stigma om at sexwork kun er i forhold til en male gaze og i forhold til sex trafficking. Det kan jo godt være andre ting” (Interview med Olivia)

“Og fair være med det for dem, der sætter det i den bås, men jeg tror helt sikkert, at der er en masse nye unge mennesker som, især i det her miljø, som er så sexpositivt og åbent, som virkelig er i gang med at skabe en helt ny måde at være i det intime space med hinanden på og sin egen krop, så der sker noget. Og jeg synes faktisk, OnlyFans er rigtig meget med til at bryde med de her stigma, fordi vi lige pludselig skal snakke om det på ny – hvad er det her for noget, hvorfor gør du det” (Interview med ScandinavianNymph)

“På den ene side så har jeg faktisk overhovedet ingen problem med det, altså sådan, hele idéen er at aftabuisere seksuelt arbejde, og hvad skal man sige, at udstille kroppen, det burde ikke være et tabu, det burde ikke være et problem. Men alligevel er der den her bitanke, som måske også bare på en eller anden måde er plantet fra samfundet, som er sådan 'nå ja, men så er du også bare klam, fordi du har nøgenbilleder af dig selv på internettet' og sådan, åhhh ja (griner)” (Interview med Silke/Tanis)

De tre informanter ser sexarbejde som stigmatiseret og tabubelagt, men italesætter samtidig en modstand mod stigmatisering og et projekt en og forhåbning om at kunne modvirke stigmatiseringen gennem arbejdet på OnlyFans. Hvor citatet fra ScandinavianNymph rummer den største grad af 'eufori' og tiltro til, at der allerede nu er ved at ske en ændring i repressionen af seksuelt arbejde, viser citatet fra Silke/Tanis i højere grad den ambivalens som aftabuiseringsprojektet kan rumme. Ikke desto mindre giver forståelsen af stigmatisering af sexarbejde vores informanter lyst til at engagere sig og yde modstand. Den gennemgående tendens hos informanterne til at beskrive sig som sexarbejdere - på trods af at de ser denne position som stigmatiseret - peger på en orientering mod et modstandsprojekt og en gruppeorientering. De vil have lov til at udføre seksuelt arbejde på deres egen måde, men de

søger også at gøre op med stigmatisering af sexarbejdere som gruppe. Den stigmatisering af sexarbejde, som informanterne oplever, giver anledning til at gøre modstand og til at tage en gruppeidentitet på sig. Dette ses f.eks. i portrætterne af Miss Felixity, ScandinavianNymph og Silke/Tanis, når der tales om ønsker om fællesskab og organisering blandt sexarbejde og i portrættet af Olivia, hvor hun lufter sin frustration over dem, der prøver at glamourisere sexarbejdet i stedet for at tage et opgør med stigmatisering.

Selvom empirien viser en høj grad af individualisering, mener vi altså at kunne se en modtendens, hvor individet ikke bare svæver vægtløst rundt i deres søgen efter identitet, men kan orientere sig mod et kollektivt (politisk) projekt og kollektiv modstand mod repression. Det er tydeligt i vores materiale, at OnlyFans er en arena, hvor både identitets- og dannelsesspørgsmål udfolder sig. Vi ser både en tendens til, at den enkelte i høj grad må tage ansvar for sin egen seksuelle dannelse på platformen, men samtidig viser vores empiri en tendens til gruppetænkning og et ønske om større grad af organisering og fællesskab i disse spørgsmål. Vi kan både se karakteristika fra Ziehes første- og anden moderniseringsfase i vores informanternes forhold til platformen. Dette åbner op for, at man med den samfundsmæssige og teknologiske udvikling måske kan tale om en ny moderniseringsfase. Specialets empiriske fund peger derudover på, at forskellige udgangspunkter for arbejdet på OnlyFans skaber forskellige omstændigheder for den identitetsskabelse og seksuelle (selv)dannelse, der kan foregå på platformen. Derfor finder vi det relevant at se på nutidig teori og forskningslitteratur om udviklinger i samfundet og arbejdsmarkedet for at skabe blik for, hvilke faktorer der påvirker arbejdsvilkårene på OnlyFans.

Perspektivering

Forsker i medie- og platformsøkonomi Louise Yung Nielsen var en af de aktører, som figurerede i vores empiriske materiale fra den offentlige debat. I sin Ph.D.-afhandling samt andre videnskabelige artikler og rapporter har hun undersøgt nye digitale arbejdsmarkeder, som især unge mennesker indgår i (Nielsen, 2016; Roskilde University, no date). I artiklen *‘Neoliberalt digitalt arbejdsliv’*, som hun har skrevet i samarbejde med lektor Mette Lykke Nielsen, beskrives det, at:

“digitalt arbejde defineres her som arbejde, der udføres på eller gennem digitale platforme eller markeder (Nielsen m.fl., 2020). Denne definition tillader inklusion af forskellige arbejdsformers forskelligeartede relationer til det digitale; fx manuelt arbejde, der distribueres gennem arbejdsplatforme, og såkaldt ”immaterielt arbejde” (som fx oversættelse

eller grafisk design), der distribueres via platforme og udføres ved computeren, og som ikke kræver et fysisk møde mellem kunder og tasker” (Nielsen og Nielsen, 2020, s. 214).

Denne forståelse og definition af digitalt arbejde har vi ligeledes arbejdet med igennem vores analyse af content creation på OnlyFans, hvor det digitale sexarbejde karakteriseres som immaterielt arbejde.

De empiriske fund, som Nielsen har brugt i sine undersøgelser i den nævnte artikel samt andre forskningsprojekter (Nielsen, Laursen mfl., 2019; Abidin, Hansen mfl., 2020), har mange tematiske ligheder med de fund, vi gjorde os i vores analyse af den indsamlede empiri. Samtidig pegede vi i vores diskussion på, at identitet, seksualitet og dannelse har fået en ny arena at udspille sig på i 2021 i form af de sociale medier, hvormed de temaer og tendenser vedrørende arbejdet som OnlyFans content creator ikke entydigt kunne placeres i den anden moderniseringsfase. Når selvscenesættelse på de sociale medier både er en del af ungdomslivet i form af identitetsdannelse og samtidigt er blevet en potentiel indtjeningskilde, finder vi det meningsfuldt at trække på en nutidig samfunds- og arbejdsmarked karakteristik. Ved at placere det digitale (sex)arbejde på OnlyFans som en del af den brede samfundsmæssige- og økonomisk tendens, hvor platformsøkonomi og prekært arbejde bliver mere udbredt (Nielsen, Laursen mfl., 2019), vil vi skabe blik for, hvordan de (arbejds)mæssige udfordringer, som informanterne fortalte os om, er en konsekvens af det nutidige tertiære samfunds prekariatisering og digitale arbejdes *prekære* natur.

Med inspiration fra Nielsens forskning, hvor hun blandt andet bruger Guy Standings teoretiske forståelse af prekariatet, vil vi nu inddrage dele af Standings teori om samme, som er fremført i hans bog ‘Prekariatet’ fra 2017.

Eftersom vores informanters digitale arbejde adskiller sig fra dét, som Nielsen undersøger, da arbejdet på OnlyFans indebærer seksuelle akter og aspekter, finder vi det nødvendigt at supplere vores forståelse og placering af arbejdet med forskning, der omhandler *seksuelt* arbejde fra henholdsvis Giulia Garofalo Geymonat og Angela Jones. Endelig inddrager vi kort Arlie Hochschilds teoretiske begreb ‘emotional labor’ for at skabe blik for den følelsesregulering, som digitalt sexarbejde på OnlyFans fordrer.

Dette perspektiv er særligt relevant eftersom både arbejdssituationen og den sociale praksis på OnlyFans peger på, at platformen er noget mere og andet end ‘bare’ et socialt medie. Her må de eventuelle implikationer, som en social praksis på OnlyFans kan have for unge menneskers (arbejds)liv og identitetsdannelse, undersøges i og som sit eget felt.

Content creators prekære arbejde

Prekariatet kan ifølge Guy Standing defineres på to måder. Den første definition af prekariatet er, at det er en distinkt socioøkonomisk *klasse* ”med prekær, risikabel eller usikker tilknytning til arbejdsmarkedet” (Standing, 2017., s. 11; Ibid., s. 24). Den anden definition af prekariatet er, at det er en *proces*, hvor folk bliver ’prekariatiseret’, hvilket betyder, at “blive udsat for pres og oplevelser, der fører til en prekariattilværelse, hvor man lever i nuet uden sikker identitet eller følelse af udvikling opnået gennem arbejde og livsvalg” (Ibid., s. 40). Denne dobbelte forståelse og definition af prekariatet læner vi os op ad, og vi arbejder således med begrebet som noget, der både beskriver en klasse og en proces.

At definere prekariatet som proces hænger for Standing sammen med en forståelse af, at vi igennem forskellige tidsaldre har defineret arbejde på forskelligartede måder. I det 20. århundrede blev ”jobbet – en indsats, der havde en kursværdi – sat op på en piedestal, mens enhver indsats, der ikke var lønarbejde, blev regnet for ingenting. Så arbejde, der udføres for dets grundlæggende nytteværdi, fremgår hverken af statistikkerne eller af politikernes retorik” (Ibid., s. 225). Arbejde med nytteværdi, men uden kursværdi som f.eks. reproduktivt arbejde i både offentlig og privat regi udføres mestendels og oftest af kvinder. Distinktionen mellem arbejde (med nytteværdi) og arbejde (med kursværdi), hvor sidstnævnte foretrækkes, har således en kønslig slagside. Sexarbejde (digitalt og fysisk) er ligeledes et kvindedomineret felt, hvilket vores samlede empiriske materiale afspejler, når syv ud af de i alt otte content creators, som indgår i vores empiriske materiale, er kvinder.

At sexarbejde er et kvindedomineret arbejde, men samtidig et arbejde med kursværdi er særligt interessant, når arbejdet bliver devalueret og stigmatiseret i meget høj grad, hvilket både ses i vores undersøgelse og meget anden forskning, viser blandt andet Giulia Garofalo Geymonats forskning om sexarbejde som fremført i bogen *‘Köpa och sälga sex’*. Når årsagen til devalueringen og stigmatiseringen af (digitalt) sexarbejde *ikke* kan findes i, at arbejdet ikke skaber kursværdi, må man i stedet finde årsagen i, at arbejdet primært udføres af en undertrykt (køns)gruppe samt, at arbejdet indebærer *seksuelle akter* (Geymonat, 2016).

Content creators i en prekatiseringsproces

Med en forståelse af at devalueringen og stigmatisering af (digitalt) sexarbejde blandt andet omhandler de *seksuelle aktiviteter*, som arbejdet indebærer, bliver det relevant at vende tilbage til Standing og hans karakteristik af det 21. århundredes syn på arbejde. Standing argumenterer nemlig for, at selvom vi i det 21. århundrede stadig abonnerer på distinktion mellem ‘arbejde med kursværdi’ og ‘arbejde uden kursværdi’, er der tilføjet endnu en

dimension af ulighed i forståelsen af arbejde, som omhandler, om selve *aktiviteten* forstås som arbejde. Når mange (arbejds)aktiviteter - som f.eks. at netværke - ikke anerkendes som arbejde, bliver mange presset til at udføre mere og mere arbejde *i deres fritid* (Standing, 2017, s. 226). Denne tendens, hvor ‘arbejde uden kursværdi’ og ‘arbejde som ikke anerkendes som arbejde’ bliver undervurderet og kategoriseret som *fritidsaktiviteter*, bliver forstærket, når den klassiske sondring mellem arbejdsplads og hjem (som blev skabt af industrialiseringen) bliver udfordret af at mere og mere arbejde udføres uden for arbejdspladsen - f.eks. på caféer eller i eget hjem (Ibid., s. 227). Dette betyder, at:

”de privilegerede månedslønnede og profeknikerne kan med deres elektroniske værktøjer og specialviden camouflere, hvor meget ‘arbejde’ de udfører, og dermed udnytte de udflydende grænser. Dem tættere på prekariatet er nødt til at intensivere deres indsats og øge de timer, de bruger på arbejdet, af frygt for at ikke leve op til forventningerne. Kort sagt forøger den tertiære arbejdsplads en slags ulighed og resulterer i mere udnyttelse af prekariatet” (Ibid., s. 227).

Udfordringen af den klassiske sondring mellem arbejde og fritid som følge af skiftet i, *hvor* man udfører (løn)arbejde medvirker altså til en prekariatiseringsproces. Denne proces indebærer en tilværelse, hvor man presses til at arbejde mere og mere - og arbejde referer her både til lønnet arbejde (labor) og ulønnet arbejde (work)¹. (Ibid., s. 229). *“Hvis man skal fungere på et tertiært, fleksibelt arbejdsmarked, er man nødt til at bruge megen tid på ‘arbejde-for-lønarbejde’ (work-for-labor, red.), arbejde, der ikke lønnes direkte, men som er nødvendigt eller tilrådeligt.”* (Ibid., s. 231).

Denne prekaratiseringsproces af tilværelsen ser vi i høj grad som en tendens, der rammer content creators på OnlyFans. Dels fordi content creators’ arbejdsplads (som udgangspunkt) er deres eget hjem, hvormed ‘stedet’ for arbejde og fritid rent fysisk, flyder sammen. Her bliver det op til den enkelte content creator at sætte grænser for arbejdstid og sørge for at ‘holde fri’ fra arbejdet, og evnen til selvdisciplinering bliver en kompetence, der i høj grad er nødvendig (Ibid., s. 228). At rammesætte - og især grænsesætte - sin arbejdstid bliver så meget desto sværere, når mange af (arbejds)aktiviteterne i content creation ikke genkendes

¹ Det engelske sprog muliggør en sproglig distinktion mellem ulønnet arbejde og lønnet arbejde, i form af henholdsvis work og labor som Guy Standing bruger i hans teori og teoretiske begreb work-for-labor. Oversættelsen af denne distinktion mellem (lønnen eller ulønnet) arbejde, fungerer ikke optimalt på dansk, hvorfor vi bruger de engelske begreber.

som netop arbejdsaktiviteter - hverken fra den brede sociale praksis i form af samfundsdiskursen om arbejde, og hvad der aflønnes, eller fra individet selv, der mimer denne diskurs ved at italesætte egentlige arbejdsaktiviteter som *'bare sjove'* eller *'bare hygge'*, som flere af de content creators, der figurerer i vores samlede empiri, italesætter det. Endvidere bliver det digitale aspekt ved content creation på OnlyFans, hvor beskeder kan 'poppe op' i alle timer af døgnet på de adskillige sociale mediekkanaler, som vores informanter fortæller, at de bruger, et element, som muliggør, at man kan arbejde konstant. Netop denne problematik udtales af blandt andet content creator Miss Felixity, som fortæller, at fritid og arbejde nemt flyder sammen:

"fordi man er næsten til rådighed hele tiden. Det er jeg i hvert fald. Så det flyder nemt sammen. Men jeg tror det vigtigste for mig er det her med at sige, at 'nu er jeg ikke på' og det er okay, så det er mere det der i at hvile, at det er okay, at man ikke er på, selvom der sidder nogen som har betalt, og man kan tænke, 'jeg burde jo også', men jeg skal jo også have et liv, ikke? Jeg har også andre ting, shoots, en kæreste, familie, streaming og andre ting, jeg skal tage mig af. Jeg skal også eksistere som privatperson. Så det der med at lære at hvile i det, at 'lige nu er jeg ikke på', og det er okay. (Interview med Miss Felixity)

I citatet bliver det tydeligt, at Miss Felixity selv står til ansvar for at sætte grænser for arbejdstid, så hun får mulighed for at holde fri og eksistere som privatperson. Samtidigt kan grænsesætningen være svær at gennemføre, fordi kunderne har mulighed for at skrive til hende i alle døgnets timer, hvor hun her skal forholde sig til, om hun vil respondere eller lade være - og så håndtere den dårlige samvittighed, det giver.

En høj grad af selvdisciplinering og evne til at grænsesætte sin arbejdstid får altså begrænset virkning, når det tertiære samfund og arbejdsmarked i form af OnlyFans efterlader content creators uden en stabil tidsstruktur og uden en arbejdsplads, hvor arbejdsaktiviteter og fritidsaktiviteter kan separeres. Desuden efterlades de med et arbejde, hvis aktiviteter ofte ikke genkendes som arbejde i den bredere sociale praksis, hvormed det bliver svært for den enkelte content creator at skelne mellem, hvad der er henholdsvis arbejdsaktiviteter og fritidsaktiviteter og dermed, hvornår man holder fri, og hvornår man arbejder (Standing, 2017, s. 228). Endvidere bringer det digitale element en mulighed for at arbejde konstant, og den enkelte content creator tvinges således til at stændigt overveje, om behovet for fritid opvejer en mulig indtjening. Står man i en økonomisk ufordelagtig situation, er der større

risiko for, at vurderingsprocessen af fritid overfor arbejde falder i arbejdets favør (Ibid., s. 232ff).

Work-for-labor og forskønnelsesindustrien

Som content creator har du ikke en arbejdsgiver, hvis 'forventninger du skal leve op til', eftersom den nærmeste instans man kunne pege på - OnlyFans - ikke påtager sig det ansvar, som denne rolle indebærer. Selvom fraværet af en chef kan give en følelse af frihed, selvstændighed og ejerskab, peger vores empiri på, at *presset for at præstere* på arbejdet ikke er forsvundet af den grund - snarere tværtimod. Presset bliver intensiveret, når din indkomst - og for nogens vedkommende endda levegrundlag - afhænger af, at du kan bibeholde og tilfredsstille et uvist antal af faste *kunder*. Når vedvarende kunder er forudsætningen for, at du har en indkomst, bliver dét at finde og få kunder et 'work' (i form af promovering), som du *skal* udføre, for at du overhovedet kan tilgå 'labor' som content creator på OnlyFans. Vores informanter gav os et indblik i, at promovering af deres OnlyFans profiler - som vi karakteriserer som 'work' - i sig selv nødvendiggør en anden form for work. Nemlig netværksopbygning til andre (helst mere populære) content creators, som i sin tur kan promovere dig. En af vores informanter, ScandinavianNymph, fortæller i følgende interviewuddrag om netop denne praksis:

"Jeg har også været en del af det, jeg tror jeg betalte 60 dollars for at være på en anden kvindes side i 24 timer, hvor hun så lægger nogle billeder op, og så har jeg selv valgt en tekst 'Hey go follow...', og så kan de klikke sig ind på mig, men det er... Altså det er super fedt for mig for så får jeg flere følgere, så det er jo 'go in or go loose' i forhold til, hvor mange jeg får af det, for jeg har jo ligesom investeret noget i det" (Interview med ScandinavianNymph)

Der er altså en form for dobbelt work-for-labor proces kørende i denne praksis, hvor du både skal netværke (work) for at promovere (work) for at nå frem til, at få kunder til din profil, som betaler for det materiale, du producerer og distribuerer (labor). I denne praksis, som ScandinavianNymph fortæller om, skal du endda betale penge for at udføre det work, der (måske) kan give dig adgang til labor. Man kan altså her pege på, at arbejdet som content creator på OnlyFans i høj grad indskrives i en prekatiseringsproces, hvor adgangen til labor er en svær og usikker proces, der kræver både meget work og endda i nogle tilfælde penge.

Som nævnt påpeger Standing, at prekært arbejde og prekatiseringsprocessen nødvendiggør, at mennesker opbygger store kompetencer i selvdisciplinering. Denne kompetence er ikke den eneste, som kræves af mennesker i det tertiære samfund og arbejdsmarked. Der er et væld af kompetencekrav samt et krav om fornyelse og forberedelse af kompetencer (Standing, 2017, s. 235). Standing påpeger endvidere, at *"et andet sæt kompetencer i et tertiært samfund er færdigheder inden for personlig opførsel, der til tider omtales af sociologer som 'følelsesmæssigt arbejde'. Evnen til at se godt ud, smile ægte, fortælle en velplaceret vittighed, hilse muntert 'goddag', det bliver alle til kompetencer i et personligt tjenesteydelses system"* (Ibid., s. 235).

Flere af vores informanter samt de content creators, som figurerede i vores empiri fra den offentlige debat, fremhævede netop det relationelle og følelsesmæssige aspekt af deres arbejde og beskrev, at mange af deres arbejdsaktiviteter indebærer, at kommunikere med og (ud)danne kunder. Med Arlie Hochschilds begreb 'emotional labor', som Standing løst referer til i citatet ovenover, henvises der til, at nogle former for 'labor' (mentalt, fysisk etc.) kræver 'emotional labor' i form af, at du regulerer dine følelser til at matche dem, der efterspørges i arbejdets tjenesteydelsesystem (Hochschild, 2012, s. 178ff). Når indtjeningen på OnlyFans afhænger af *kundernes tilfredsstillelse*, kan platformsarbejdet netop karakteriseres som et personligt tjenesteydelsessystem, hvor 'emotional labor' bliver påkrævet, *imens og efter (eller inden)* arbejdet som content creator udføres. 'Emotional labor' i content creation fodres, *imens* man arbejder i form af høj grad af forståelse, velvilje og imødekommenhed overfor kundernes behov og ønsker, samt *efter (eller inden)* man arbejder i form af refleksion om - og korrigerer for - eventuelle overskridte grænser (Hochschild, 1983; Hochschild, 1997, s. 42-43)

Selvom der er eksempler fra vores empiri på content creators, som eksplicit fravælger det relationelle samtaleaspekt af arbejde på OnlyFans - som f.eks. vores informant CeciMilkyMouzz - kan emotional labor og færdigheder inden for 'personlig opførsel' altså ikke undgås, når man er content creator på OnlyFans. Som det analytiske portræt af CeciMilkyMouzz viste, er refleksion om arbejdets personlige værdi og egne grænser en nødvendighed for hende. Samtidig skal hun også *forholde sig til* de arbejdsaktiviteter, som omhandler relationsopbygning og samtaler, når andre content creators, som hun sammenligner sig med, italesætter netop dette som grunden til deres succes. Endelig betyder 'evnen til at se godt ud' alt andet lige en hel del, når din økonomiske fortjeneste afhænger af at sælge (seksuelt) *billede-og videomateriale*, hvoraf kundens primære vurderingsinstans er af dit fysiske udtryk. Standing påpeger, at:

”Det kan ikke undre, at ’forskønnelsesindustrien’ oplever et stort opsving. Mennesker i prekariatet eller dem, der er bange for at ende der, får at vide, at en næseoperation, brystforstørrelse, botox eller fedtsugning potentielt er en indtægtsgivende investering ud over at være livsstilsforbedrende. Grænserne mellem ’personligt forbrug’ og ’investering’ bliver udvisket. Ungdommelighed og skønhed, bliver genstande, man erhverver eller generhverver, og man bør ikke afvise fænomenet som ren narcissisme og forfængelighed. Hvis kommercielle interesser støtter allestedsværende ’konkurrence’, bliver tilpasning af udseende og adfærd til en rationel reaktion” (Standing, 2017, s. 236).

Når dit fysiske udtryk er i centrum (eller i hvert fald er en central del af dit arbejde), som det er for de fleste content creators på OnlyFans, kan man tale om, at ‘kompetencekravene’ for ungdommelighed og skønhed bliver intensiveret. Udover at ‘evnen til at se godt ud’ fodrer et forbrug, findes der en problematik ved, at du ikke - uanset diverse kosmetiske indgreb og skønhedsprodukter - kan bevare din ungdommelighed for altid. På et tidspunkt vil denne erhvervede ‘kompetence’ altså ikke kunne bruges på dette marked, hvilket content creator Gitte con G italesætter i vores empiriske nedslag fra den offentlige debat, hvor hun siger, at hun er ved at efteruddanne sig, da hun godt ved, hun har *“en udløbsdato”* i sexindustrien (Franceschi, 2021). Endvidere er det ikke alt ved ens fysiske udtryk, som man kan ændre på. F.eks. kan man ikke ændre ens hudfarve. Her viser Angela Jones’ forskning i digitalt sexarbejde blandt andet, at hudfarve påvirker dine økonomiske succesmuligheder i digitalt sexarbejde på grund af strukturel racisme: *“in camming, bodies of color have lower sexual capital. Cultural sexual racism affects perceived attractiveness, which shapes performer’s overall sexual capital in the field”* (Jones, 2015b, s. 193). Den personlige opførsel i form af fysiske udtryk, som man kun til en vis grad kan ændre på, bliver altså ikke bare ‘en stor del’ af dét, der afgør content creators økonomiske succesmuligheder på OnlyFans, men derimod kategorisk afgjort af undertrykkende samfundsstrukturer (Jones, 2015b, s. 200ff).

Forskelle inden for prekariatet og content creators som gruppe

Standing påpeger, at prekariatet som klasse er en stor og meget heterogen gruppe. Der er store forskelle mellem *”teenageren, der farer ind og ud af internetcaféen og overlever på forbigående jobs”* og *”migranten, der må være på tærne for at overleve, netværke som en gal, samtidig med at han er bange for politiet”* (Standing, 2017, s. 34).

I tråd med dette peger Louise Yung Nielsens forskning i digitalt arbejde på, at din livssituation afgør både din grad af afhængighed af- og trivsel i arbejdet (Nielsen og Nielsen, 2020 s. 215). Denne tendens ser vi også i vores undersøgelse, men med content creation på OnlyFans' *seksuelle* karakter, adskiller content creation-arbejdet sig fra det arbejde, som Nielsen undersøger. De betingelser og vilkår, som man arbejder under som content creator på OnlyFans, er nemlig præget af den *stigmatisering*, der er af **seksuelt** arbejde, hvormed man som digital sexarbejder (på OnlyFans) står i en endnu mere usikker og prekær situation end f.eks. influencers på Instagram. Dette kommer eksempelvis til udtryk i selve arbejdet, når OnlyFans pludselig varsler et forbud mod seksuelt eksplicit materiale på platformen som følge af, at deres samarbejdspartner ikke vil associeres med en platform, der faciliterer seksuelt arbejde (Møller, 2021). Her stod de content creators, hvis indtjening og levegrundlag afhang af at distribuere seksuelt eksplicit materiale på platformen, i en situation, hvor de ikke længere kunne udføre deres arbejde på den platform, hvor de havde opbygget en følgerskare. Forbuddet illustrerer altså, hvordan 'modstand mod seksuelt arbejde' skaber en yderligere dimension af usikkerhed på det digitale arbejdsmarked, når man er digital **sexarbejder**. Endvidere kommer den stigmatisering, som bringer usikkerhed til arbejdslivet og tilværelsen, også til udtryk i en (potentiel) situation, hvor man vil skifte arbejdet som content creator ud med et andet arbejde. Her kan erhvervs erfaring fra (digitalt) sexarbejde (på OnlyFans) ikke umiddelbart bruges som en fordel på CV'et, fordi kompetencer og evner, som er erhvervet via **seksuelt** arbejde, sjældent accepteres på det 'konventionelle arbejdsmarked', som forskning i exit fra sexarbejde har vist (Geymonat, 2016, s. 112-113). Man kan således argumentere for, at selvom både content creators på OnlyFans og f.eks. influencers på Instagram er *digitale arbejdere*, og begge er en del af prekariatet, medvirker den eksisterende stigmatisering af seksuelt arbejde til, at content creators står i en mindre fordelagtig position end influencers indenfor prekariatet.

Vores undersøgelse vidner også om, at der er forskelle i vilkår, betingelser og trivsel indbyrdes i den prekære kategori 'content creator på OnlyFans'. De tre content creators, som blev repræsenteret i medierne i vores empiriske materiale fra den offentlige debat, adskilte sig fra de fem content creators, vi interviewede - især med hensyn til graden af økonomisk fortjeneste. Endvidere viser vores analytiske portrætter, at der ligeledes er store forskelle mellem vores fem informanternes trivsel, vilkår og betingelser. Mest slående er måske den forskel, vi kan spore i økonomiske vilkår og trivsel i arbejdet hos henholdsvis ScandinavianNymph og Olivia. ScandinavianNymph er ikke økonomisk afhængig af arbejdet på OnlyFans, hvilket giver hende mulighed for at bruge sin profil på platformen til det, der

giver mening for hende og ikke nødvendigvis det, der giver den største indtjening. Olivia er derimod økonomisk afhængig af arbejdet på OnlyFans, og det afspejler sig i de dilemmaer hun finder sig selv i, hvor hun gang på gang må overveje, om hun vil øge sin indtjening eller passe på sig selv og sine grænser.

Konklusion

I dette speciale har vi lavet en kritisk diskursanalyse af de diskurser om arbejdet på OnlyFans, som blev identificeret i henholdsvis den offentlige debat om OnlyFans og i de interviewede content creators fortællinger. Endvidere har vi undersøgt, hvilke implikationer disse diskurser har for aktørernes identitet og seksuel (selv)dannelse i et tertiært samfund.

I analysedel I, som havde sine empiriske nedslag i den offentlige debat, fremkom tre hovedtemaer i italesættelserne af arbejdet på OnlyFans. Det var dels bekymring for en normalisering af pornografisk arbejde gennem udbredelsen af OnlyFans, dels potentialer for seksuel frigørelse gennem arbejdet på platformen og dels spørgsmålet om, hvordan og af hvem unge mennesker bør beskyttes mod - eller forberedes på - det pornografiske arbejde på platformen. Analysedel II, som behandlede de fem udførte interviews med content creators, viste, at informanterne havde forskellige motivationer for- og erfaringer - med arbejdet på OnlyFans, og at deres økonomiske forudsætninger og mål med arbejdet hænger sammen med de oplevelser og muligheder, de har i arbejdet. Analysen fandt en dobbelt tendens hos informanterne til både at tilskrive arbejdet på platformen karakteristika og potentialer, der rækker ud over den konventionelle pornografi og samtidig definere sig selv som en del af gruppen 'sexarbejdere' med en aspiration om at kunne bidrage til afstigmatisering af denne gruppe. Derudover fandt analysen, at informanterne deler en pragmatisk udfordring med den promovning af deres OnlyFans-profiler, som er nødvendig for at få (flere) følgere og dermed (større) indtjening på platformen.

I diskussionen trak vi i - ud fra de fremanalyserede tendenser i empirien - tråde til Thomas Ziehes beskrevne første- og anden moderniseringsfase. Her pegede vi på, at informanternes forudsætning for identitetsskabelse og seksuel (selv)dannelsen er præget af tendenser til både en høj grad af selvrefleksion og selvdisciplinering i deres måde at skabe mening med arbejdet på OnlyFans samtidig med, at de trækker på en gruppeidentitet og positionerer sig mod en samfundsskabt repression af sexarbejde. Afslutningsvist pegede vi på, at der siden Ziehes formulering af moderniseringsfaserne er sket meget nyt indenfor den teknologiske udvikling i form af de sociale mediers opkomst, hvorfor man måske kan tale om, at vi nu befinder os i en tredje moderniseringsfase. For at skabe blik for nye samfundstendenser og deres

implikationer for (unge) menneskers liv trak vi derfor i perspektivering på Guy Standings nutidige samfunds- og arbejdsmarkeds karakteristik. Her karakteriserede vi content creation på OnlyFans som et prekært arbejde og pegede på, at de forskellige (arbejds)mæssige udfordringer, som aktørernes udsagn i vores empiri gav indsigt i, til dels kan forstås som en konsekvens af det tertiære samfunds prekariatiseringsproces. Endvidere pegede vi på, at den stigmatisering, som sexarbejdere bliver udsat for, ligeledes er en del af det, som skaber udfordringer for aktørerne i deres (arbejds)liv.

Konkluderende vil vi pege på, at OnlyFans-fænomenet samt diskurserne om OnlyFans indskriver sig i - og afspejler - den generelle prekære udvikling af samfundet og arbejdsmarkedet. Her bliver individers mulighed for indtjening på - og trivsel i - et arbejde som content creator på OnlyFans i høj grad formet af ydre faktorer, som individet sjældent har indflydelse på, men alligevel gøres ansvarlig for.

Litteraturliste

Abidin, C., Hansen, K., Hogsnes, M., Newlands, G., Nielsen, M. L., Nielsen, L. Y., & Sihvonen, T. (2020): *A Review of Formal and Informal Regulations in the Nordic Influencer Industry*. Nordic Journal of Media Studies, 2(1), 71-83. <https://doi.org/10.2478/njms-2020-0007>

Benner, P. (Ed.). (1994): *Interpretive phenomenology : embodiment, caring, and ethics in health and illness*. Thousand Oaks: Sage Publications.

Borgnakke, Karen (1979): *Disco-film og disco-miljøer - den kommercialiserede sanselighed*. I Unge Pædagoger 1979 nr. 2 og nr. 3

Bungay V, Oliffe J, Atchison C (2016): *Addressing Underrepresentation in Sex Work Research: Reflections on Designing a Purposeful Sampling Strategy*. Qualitative Health Research, 2016. Vol 26(7):966-78. DOI: 10.1177/1049732315613042

Callewaert, Staf (2012): *Pædagogik - videnskab eller professionsviden?*. I *Klassisk og moderne pædagogisk teori*. København: Hans Reitzels Forlag.

Campbell, Rosie., Sanders Teela mfl (2019): *Risking safety and rights: online sex work, crimes and 'blended safety repertoires'*. British Journal of Sociology Vol.70 Issue 4. p. 1539-1560

Cunningham, Scott and Todd D. Kendall, (2011): *Prostitution 2.0: The changing face of sex work*. Journal of Urban Economics, Volume 69, Issue 3, 2011, Pages 273-287. doi: <https://doi.org/10.1016/j.jue.2010.12.001>

Drucker, Jesse and Nieri, Tanya (2016): *Female online sex workers perception of exit from sex work in Developing an occupational perspective of women involved in sex work: A discussion paper*. *Journal of Occupational Science* 28:1, pages 133-143. DOI: <https://doi.org/10.1080/01639625.2016.1257890>

Garofalo Geymonat, Giulia (2016): *Köpa och sälja sex. Mellan njutning, arbete och utnyttjande*. Bokförlaget Daidalos

Fairclough, Norman (1992): *Discourse and social change*. Cambridge, UK ; Cambridge, MA: Polity Press

Fraser, Nancy (2013): *Fortunes of Feminism: From State-Managed Capitalism to Neoliberal Crisis*. New York: Verso.

Hochschild, Arlie Russell (1983): *The Managed Heart: Commercialization of Human Feeling*. Berkeley: University of California Press.

Hochschild, Arlie Russell (2012): *The outsourced self: intimate life in market times*. 1st U.S. ed. New York: Metropolitan Books

Hochschild, Arlie Russell (1997): *The Time Bind: When Work Becomes Home and Home Becomes Work*. 2. ed. New York: Owl Books Holt

Jones, A (2015b) *For Black Models Scroll Down: Web-Cam Modeling and the Racialization of Erotic Labor*. *Sexuality and Culture*, 2015, 19 (4): 179-202. DOI: 10.1007/s12119-015-9291-4

Jones, A (2016): “*I Get Paid to Have Orgasms*”: Adult Webcam Models’ Negotiation of Pleasure and Danger. *Journal of Women in Culture and Society* 2016 42:1, 227-256

Jones, A (2015a): *Sex Work in a Digital Era*. *Sociology Compass*, 9, 558– 570. doi: 10.1111/soc4.12282

Jørgensen, Marianne, og Louise Phillips (1999): *Diskursanalyse: som teori og metode*. 1. udgave. Frederiksberg: Samfundslitteratur, Roskilde Universitetsforlag

Kvale, Steinar, og Svend Brinkmann (2018): *Interview: det kvalitative forskningsinterview som håndværk*. Kbh: Hans Reitzel

Lykke, Nina (2008): *Kønforskning: en guide til feministisk teori, metodologi og skrift*. Frederiksberg: Samfundslitteratur

M. Rand, Helen (2019): *challenging the invisibility of sex work in digital labor politics*. *Feminist Review Issue* 123, p. 40-55. DOI: 10.1177/0141778919879749

Mottelson, Martha (2012): *Pædagogik som teori, kunst, kald, håndværk, profession eller videnskab*. I *Klassisk og moderne pædagogisk teori*. København: Hans Reitzels Forlag.

Møller, Hein Nynne (2021): OnlyFans vil nu forbyde porno på det sociale medie: ‘Jeg kan ikke se hvordan de skal kunne overleve’ i DR under Kultur. Udgivet 20. august, 2021. Available at: <https://www.dr.dk/nyheder/kultur/onlyfans-vil-nu-forbyde-porno-paa-det-sociale-medie-jeg-kan-ikke-se-hvordan-de-skal> Accessed: 13. december 2021.

Nielsen, Laursen mfl., (2019): *Unge i platformøkonomien: Madbuddet Viktor oplever frihed, men også tabt kontrol over sit arbejdsliv*. Artikel udgivet i ‘*A4 Arbejdsmiljø*’. Udgivet d. 4. november 2019. Available at: <https://www.a4arbejdsmiljoe.dk/artikel/unge-i-platformsoekonomien-det-foeles-som-frihed> (Accessed: 10/12, 2021)

Nielsen, Mette Lykke, Nielsen, Louise Yung m.fl. (2019). *New Forms of Work Among Young People: Implications for the Working Environment*. Copenhagen: Nordisk Ministerråd

Nielsen, L. Y. (2016). *Indfoldede og Udfoldede Kroppe: En Undersøgelse af Kropslig Performance på Modebloggen*. Aalborg Universitetsforlag. Ph.d.-serien for Det Humanistiske Fakultet, Aalborg Universitet <https://doi.org/10.5278/vbn.phd.hum.00038>

Nielsen, L. Y., & Nielsen, M. L. (2020). *Neoliberalt digitalt arbejdsliv: Personlige profileres betydning for unge med platformsarbejde*. I R. Andreassen, C. Svabo, & R. R. Pedersen (red.), *Digitale liv: Brugere, platforme, selvfremstillinger* (s. 209-226). Roskilde Universitetsforlag.

Nagy, Jeff. (2021): *Pink Chat: Networked Sex Work before the Internet*. Technology and Culture, vol. 62 no. 1, 2021, p. 57-81. Project MUSE. DOI: 10.1353/tech.2021.0002

Noble, Safiya Umoja (2018): *Algorithms of oppression: how search engines reinforce racism*. New York: New York University Press

Noer, V. R. (2016). *Rigtige sygeplejersker: Uddannelsesetnografiske studier af sygeplejestuderendes studieliv og dannelsesprocesser*. Det Humanistiske Fakultet, Københavns Universitet

Petersen, M. N., Frederiksen, M. B., & Raun, T. (2011). *Indledning [Trans] i Kvinder, Køn og Forskning*, 2011(3/4), 3-12.

Shaver, Frances M. (2005): *Sex work research: methodological and ethical challenges*. J Interpers Violence. 2005 Mar; 20(3): p. 296-319

Standing, Guy (2017): *Prekariatet: den farlige nye klasse*. Information

Vijayakumar, G. (2018): *Is Sex Work Sex or Work? Forming Collective Identity in Bangalore*. *Qual Sociol* 41, 337–360 (2018). DOI:10.1007/S11133-018-9390-2

Ziehe, Thomas (1998): *Adieu til halvfjerdserne*. I Bjerg, Jens: *Pædagogik. En grundbog til et fag*. Hans Reitzels Forlag

Kilder

Bjerge, Rikke og Kasper Madsbøll Christensen (2021): OnlyFans dropper omstridt pornoforbud: 'Jeg tør næsten ikke tro på det' i DR Kultur. Udgivet d. 25 august, 2021. Available at: <https://www.dr.dk/nyheder/kultur/onlyfans-dropper-omstridt-pornoforbud-jeg-toer-naesten-ikke-tro-paa-det> (Accessed: 16/12, 2021).

Bonnerup, Lisa (2021): *Ny porno-plattform ændrer vores medieadfærd – igen*. Available at: <https://vidogsans.dk/ny-porno-plattform-aendrer-vores-medieadfaerd-igen/?fbclid=IwAR0HXZB1mbqrkfyZ5XrnzA9EVmPRRLAFBSIGvdLZQN58IFUIWcvgMMOKhPQ> (Accessed: 17/12, 2021)

Den danske ordbog (no date): *Nonbinær*. Available at: <https://ordnet.dk/ddo/ordbog?query=nonbin%C3%A6r> (Accessed 2/12, 2021)

DR (2021): *Superfan: Skamløs 3:3*. DR LYD, firkantede øjne. Available at: <https://www.dr.dk/lyd/special-radio/superfan/superfan-3>. Udgivet Søndag d. 21 marts, 2021 (57 minutter). (Accessed: 8/12, 2021)

Franceschi, Siri (2021): *Gitte von G sælger porno på OnlyFans: "Jeg har altid været iværksætter, så det føles helt naturligt"* i Information, Feature (moderne tider). Udgivet d. 4 september 2021. Available at: https://www.information.dk/moti/2021/09/gitte-von-g-saelger-porno-paa-onlyfans-altid-vaeret-ivaerksaetter-saa-foeles-helt-naturligt?lst_tag (Accessed: 9/12, 2021)

GirlTalk (no date): *Om GirlTalk #Du Er Værdifuld*. Available at: <https://girltalk.dk/omgirltalk> (Accessed: 8/12, 2021)

LOUD (2021): *Taler vi stadig om OnlyFans i 2022?* i *Godt nytår med Gyrith Cecilie Ross* med tilrettelægger Simon Porse og redaktør Julie Kragh. Available at: <https://loud.land/episode/taler-vi-stadig-om-onlyfans-i-2022> Udgivet d. 5 november, 2021 (53 minutter). (Accessed: 8/12, 2021)

OnlyFans (2021): Terms of Service. Published: March, 2021. Available at: <https://onlyfans.com/terms.html> (Accessed: 9/12, 2021)

OnlyFans (no date-a) About. Available at: <https://onlyfans.com/about.html> (Accessed: 16/12, 2021)

OnlyFans (no date-b) How it works. Available at: <https://onlyfans.com/how> (Accessed: 9/12, 2021)

RedenUng (no date-a): Gråzoner. Available at: <https://redenung.dk/graazoner> (Accessed: 8/12, 2021)

RedenUng (no date-b): *Om os*. Available at: <https://redenung.dk/om-os> (Accessed: 8/12, 2021)

Roskilde University (no date): 'Personlig profil: Louise Yung Nielsen' Available at: <https://forskning.ruc.dk/da/persons/lyn> (Accessed: 10/12, 2021)

Seksualpolitisk Forum (no date): Myter og fakta. Available at: <http://www.seksualpolitik.dk/myter.html> (Accessed: 8/12, 2021)

Socialstyrelsen (2019): *Vidensportal på det sociale område, prostitution, definition*. Available at: <https://vidensportal.dk/voksne/prostitution/definition> (Accessed: 8/12, 2021)

VIVE og Henriksen, Theresa Dyrvig., Stefan Bastholm Andrade mfl. (2021a): *Salg af sex i Danmark 2020 - En kortlægning*. København K. VIVE

VIVE og Henriksen, Theresa Dyrvig., Stefan Bastholm Andrade mfl. (2021b): *Bilag til VIVE - Salg af sex i Danmark 2020 - En kortlægning*. København K. VIVE